

With
Love

你是
我的
小确
幸

My Little Happiness...

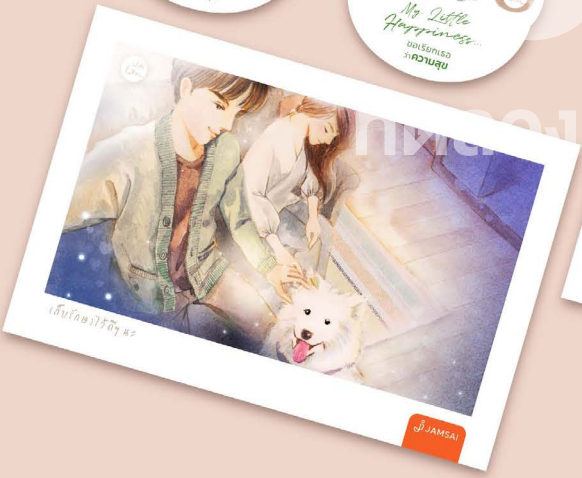
ขอเรียกเธอ
ว่าความสุข

1

เขียน : ตงเปิ่นซีกู่
แปล : ซินโป-หย่งซุน

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

你是我的小确幸 1

My Little Happiness... ขอเรียกเธอว่าความสุข 1

东奔西顾

ตงเปิ่นซีอู๋

ซินโป-หย่งซุน แปะ

"หลายวันก่อนทำไมคุณโมโห เมื่อครู่อยู่ที่ห้องหนังสือทำไมโมโห"

ฉงหรงเป็นคนมีเหตุผล เธอเห็นว่ามิบางเรื่องพูดออกมาตรงๆ จะดีกว่า
ในเมื่อเวินเข้าซิงถาม เธอจึงตอบตามตรง "เพราะฉันคิดว่าในเมื่อคุณมีแฟนแล้ว
ยังมาใส่ใจให้ฉันอีกเหมือนชายชู้ ฉันไม่ชอบแบบนี้"

เวินเข้าซิงประหลาดใจมาก จ้องมองเธอ "ผมไม่มีแฟน"

ฉงหรงขมวดคิ้วทำหน้าสงสัย "คุณบอกว่ามีคนที่คุณชอบอยู่แล้วไม่ใช่หรือ"

ชายหนุ่มงุนงงอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะเข้าใจความหมายของเธอ เขาส่ายหน้าอย่าง
จนปัญญาก่อนจะหัวเราะ "เพราะเธอน่าจะยังไม่รู้ว่าผมชอบเธอ"

คำนำ

'คู่กันแล้วไม่แคล้วกันหรอก' อาจจะเป็นคำพูดเชยๆ ในสมัยนี้ แต่มันก็ยังคงใช้สื่อความหมายถึงการที่คนสองคนไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน หรือพบกันแล้วพรากจากกันไป แต่สุดท้ายก็ได้กลับมาอยู่ด้วยกันตลอดไปได้ดีเลยละคะ เหมือนอย่างเช่นเรื่องราวของทนายสาวและหมอหนุ่มใน 'My Little Happiness... ขอเรียกเธอว่าความสุข' นิยายรักกึ่งกึ่งเล่มนี้ ที่จะทำให้นักอ่านอมยิ้มและมีความสุขไปกับโชคชะตาของพวกเขาทั้งคู่

เรื่องราวเริ่มต้นด้วยการที่ 'ฉงหรง' ทนายสาวหน้าหน้าหนุ่มที่เธอสลับใจเขาไว้ในใจตั้งแต่แรกพบไปไกลถึงต่างประเทศเพราะคิดว่าตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้เขามีปัญหากับเพื่อนสนิท ทว่าต่อให้เธอหนีอย่างไรก็หนีใจตัวเองไม่พ้น เพราะเขายังคงเป็นคนที่เธออยากครอบครองไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอจึงกลับมาเพราะหวังว่าจะมีโอกาสได้พบเขาอีกครั้งก็ยังดี

แต่ฉงหรงไม่คาดคิดว่านอกจากเธอจะได้เจอเขาจริงๆ ทั้งยังมีโอกาสใกล้ชิดกันอย่างไม่เคยนึกฝันแล้ว เขายังมีที่ท่าจะ 'จีบ' เธอด้วยซ้ำไป ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากการเป็นเพียงเพื่อนในเกมได้กลายมาเป็น 'เพื่อนบ้าน' และ 'ผู้ปกครองของนักศึกษา' จะพัฒนาไปเป็น 'คู่รัก' ได้อย่างไร บางทีเรื่องราวของพวกเขาทั้งคู่อาจจะไม่ได้เป็นเพียง 'พรหมลิขิต' แต่เป็น 'ความตั้งใจ' ของใครบางคน เราพลิกหน้ากระดาษไปติดตามเรื่องราวแห่งความสุขนี้กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ฉงหรง** หญิงสาวที่เกิดในตระกูลนักกฎหมาย เธอเป็นทนายมืออาชีพที่น่าเกรงขามว่าความด้วยท่าทางเยือกเย็นสวยสง่า ฝีปากคมกริบ ส่วนใหญ่รับทำแต่คดีอาญา ไม่รับทำคดีทางการแพทย์ มีนิสัยชอบเจาะลึกถึงรายละเอียด มีเหตุผล คิดอะไรรอบคอบ มีจุดอ่อนคือกลัวสัตว์ขยันทาว
- เวินเซ้าซิง** ชายหนุ่มหน้าตาดีที่เกิดในตระกูลแพทย์แผนจีนและเรียนจบจากวิทยาลัยแพทย์ที่อเมริกาจึงเชี่ยวชาญทั้งแพทย์แผนจีนและแผนปัจจุบัน เขาเป็นหมอที่เก่งกาจ ฝีมือการผ่าตัดเฉียบมยอด เทคนิคดี ท่าทางสุภาพอ่อนโยนสะอาดสะอ้าน ทำอาหารเก่งและเล่นเกมเก่งมาก
- จงเจิน** ญาติผู้น้องของฉงหรงที่เล่นคลุกคลีกันมาตั้งแต่เด็ก ใบหน้าเขาแสดงอารมณ์ได้หลากหลายมากจึงมีฉายาว่าตัวอโมจิเดินได้ เป็นลูกศิษย์ของเวินเซ้าซิง เพราะอยากให้พี่สาวมีแฟนสักทีจึงพยายามช่วยแนะนำฉงหรงให้คนนั้น คนนี้ที่รู้จัก
- หลินเจิน** เพื่อนสนิทของเวินเซ้าซิงและเป็นรุ่นพี่ของฉงหรงสมัยเรียนปริญญาโท เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี มาดดี และนิสัยดี แอบชอบฉงหรงแต่ถูกเธอปฏิเสธรักแบบอ้อมๆ หลังจากนั้นเขาก็ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ
- รังอีรั้ง** สุนัขพันธุ์ชามอยด์สีขาวยาวขนฟูพ่อง อายุสองขวบ ชอบกินโยเกิร์ต ผลไม้ที่ชอบคือแคนตาลูป ชอบเล่นโยนลูกบอล
- โจวเจิงเจิง** คุณหนูหน้าตาสะสวย เพื่อนสนิทของฉงหรงที่รู้จักกันตอนไปเรียนต่างประเทศ ชีวิตรักไม่ค่อยราบรื่น ใส่ชื่อขี้เล่น ใช้เงินมือเติบ
- เซียวจื้อยวน** ญาติผู้พี่ของเวินเซ้าซิงที่โตมาด้วยกันจึงสนิทกันมาก แม่ของทั้งสองเป็นพี่น้องกัน เขาเป็นตัวแทนประจำบ้าน ชอบแก๊งเวินเซ้าซิง เป็นดาวรุ่งดวงใหม่ในแวดวงการเมือง มีมาดสง่าผ่าเผย ดูทรงอำนาจ เซียวซาฮู การอ่านใจคน

บทนำ

จรงเงินซัปรถวนอยู่ในสนามบินสองรอบถึงจะเห็นฉงหรงจากรยะไกล หญิงสาวกำลังเดินสบายๆ ลากกระเป๋าเดินทางออกมาจากประตูทางออก เธออยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนทรงปีกคางคาวสีขาวลายทาง คอวีกว้างปิดกระดุกช่วงปัสวยไว้รำไร สวมกางเกงยีนเจ็ดส่วนสีเข้มเปิดข้อเท้าเล็กๆ พาดเสื้อกันลมไว้บนแขน แม้จะนั่งเครื่องบินนานขนาดนี้ก็ยังดูสดใส กระปรี้กระเปร่า ไม่มีวี่แววอ่อนเพลียเลยสักนิด

ยามเช้าของต้นฤดูใบไม้ผลิ อากาศไม่ร้อน จรงเงินเห็นฉงหรงแต่งตัวแบบนี้ก็รู้สึกหนาวจนตัวสั่นวูบหนึ่ง รีบจอตารถชิดขอบทางแล้วเปิดประตูรถวิ่งไปหา "สุดเท! ผมอยู่นี่!"

ฉงหรงเดินเข้ามา ยิ้มพलयกมือขยี้หัวจรงเงินเล่น "ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ โจ่งง...เงินน...ไอน้องชาย"

จรงเงินเกลียดการที่คนอื่นลากเสียงยานคางเรียกชื่อเขาที่สุด เขาขมวดคิ้วตื้นหนึ่เมื่อปีศาจของพี่สาว รีบจัดทรงผมใหม่ "ทำไมพี่ตัดผมสั้นอีกแล้ว"

ฉงหรงสะบัดผมสั้นสีน้ำตาลแดงปราดเปรี้ยว ผู้หญิงน้อยคนที่จะไว้ผมสั้น

แล้วดูดีขนาดนี้ ดูเท่เกินไปอีกแบบ รับกับคิ้วสวยและดวงตาสุกใส เธอเอามวกแก๊ปยูนีแซกซ์มาใส่ก่อนจะร้องโอด "เออเน่า! ตอนวิตีโอคอลลกับที่บ้านก็โดนสวดไปรอบละ อีกหน่อยก็ยาวเหมือนเดิมเองนะแหละ"

จิงเงินหัวเราะฮะๆ ช่วยเธอยกกระเป๋าเดินทางใส่กระโปรงท้าย หลังจากขึ้นรถแล้วก็บ่นสีหน้าจริงจัง พูดอย่างชื่นชมว่า "แหมพี พีใจกล้าเกินไปแล้วนะ กลับจากต่างประเทศทั้งทีก็ไม่ยอมกลับบ้าน แถมยังมาที่นี้อีก"

บ้านสกุลฉงและสกุลจงเป็นครอบครัวที่มีภูมิม่วงวด สมาชิกในบ้านมากกว่าครึ่งเรียนกฎหมาย เพราะฉะนั้นเด็กๆ ในบ้านส่วนใหญ่จึงรู้จักเคารพกฎหมาย มีเพียงญาติผู้ใหญ่ที่อายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีคนนี้ที่ทำงานพูดรู้เรื่อง เชื้อฟังผู้ใหญ่มาตั้งแต่เด็ก แต่ชอบเลียงกฎหมายเขาไปเที่ยว เหมือนท้าทายกฎประจำบ้านที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรแบบไม่ได้ตั้งใจ ทุกครั้งก็รอดตัวจากการถูกลงโทษมาได้แบบสบายๆ ความรู้สึกสนุกตื่นเต้นหลังจากทำเรื่องแหกกฎนั้นตอบสนองความอยากฝ่าฝืนกฎของจิงเงินเต็มเปา นานวันเข้าเจิงหรงก็กลายเป็นเทพีอันดับหนึ่งในใจเขา มีวงแหวนสว่างไสวเป็นของตัวเอง

ฉงหรงคาดเข็มขัดนิรภัยเอียงคอมองเขา "กล้าแค่นี้หนิสู่นายไม่ได้หรอกมั้ง ตอนที่คนทั้งบ้านกำลังช่วยนายเลือกคณะ สัมครเรียนกฎหมายให้ นายกลับกล้าไปเรียนหมอ"

จิงเงินเกาหัวอย่างเขินๆ "ตอนนั้นต้องขอบคุณเงินะแหละที่ยอมช่วยผม ช่วยผมเปลี่ยนจุดหมายแสดงความจำนงสมัครเรียนในวินาทีสุดท้าย"

ทุกครั้งที่จิงเงินรู้สึกกลัวความผิดก็จะไม่เรียกพี แต่เปลี่ยนมาเรียกเจีฟิงแล้วสนิทสนมมากกว่า

"เฮอะ" ฉงหรงยิ้มเจ้าเล่ห์ ในใจคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น ทั้งสองคนฝ่าฝืนความต้องการของที่บ้านทำงานเข้าหากันอย่างดี ว่าเป็นแล้วเธอคือคนร้ายหมายเลขหนึ่ง ไอ้หนูนี้ทำไมต้องกลัวความผิดถึงขนาดนี้

จิงเจินขับรถไปพลางก็ถามว่า "พี่ พี่หนีมาซึ่งผมใช้มัยเนี่ย"

ฉงหรงหัวเราะเบาๆ "นาย? นักศึกษาอาชีพเสียงอันตรายสูงอย่างนาย แค่เลี้ยงตัวเองให้รอดนี่ก็เต็มกลืนแล้ว ฉันจะไปหวังอะไรจากนายอีก ฉันเคยเรียนปริญญาโทอยู่ที่นี้ช่วงหนึ่ง นายลืมนแล้วหรอ?"

จิงเจินหันหน้ามามองฉงหรง รู้สึกว่าตั้งแต่เธอมาถึงที่นี่ก็แปลกๆ ไป จึงลองหยั่งเชิงถาม "นี่ที่ ผมอยากรู้จริงๆ ว่าตอนนั้นทำไมพี่ถึงมาเรียนโทที่นี่"

"ฉันนะเหวอ" ฉงหรงเอียงคอ ทำท่าคิดจริงจัง "นายรู้ใช้มัยว่าครอบครัว พวกเราเรียนกฎหมายกันทุกคน ฉันก็ไม่ได้รู้สึกต่อต้านการเรียนกฎหมายหรอกนะ แต่ที่ทนไม่ไหวคือ...ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนวิชากฎหมายก็เจอแต่คนคู้หน้า ตอนปีสองอาจารย์สอนกฎหมายคือคุณอา หรือก็คือแม่ นายปีสามยิ่งแยะใหญ่ ตกอยู่ในเงื้อมมือหน้าชายน้าสาว ถ้าปากจะตายกว่าจะหลุดออกมาจากกรงเล็บของพวกเขาสองคน ปีสี่ตายคาที่เพราะเจอแม่แท้ๆ ของตัวเอง อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่เซ็นชื่อในวิทยานิพนธ์ตัวจบก็คือแม่ นายว่าน่าอึดอัดมัย บางครั้งคณะเชิญอาจารย์อาวุโสผู้ทรงคุณวุฒิ มาบรรยาย ไม่เป็นพ่อฉันก็พ่อนาย หรือแม่ก็เป็นลุงเป็นอาสักคน แม้แต่ตำราเรียน คนแต่งก็คือปู่ของฉันหรือตาของนาย ฉันไม่อยากเจอภาพเวลาเป็นทนายความขึ้นว่าความแบบนี้หรอกนะ 'พ่อ พ่อดูสิ หนูห้ก้างหลักฐานกับลุงรองตั้งนานแล้ว พ่อรีบตัดสินเถอะ' ยังมีอีกนะ กะอีแค่เรื่องตัดผมสั้น ฉันยังไม่มียสิทธิ์ตัดสินใจเลย ถ้าไม่รีบหนีออกจากกรงนี้ต้องถูกขังอยู่ในนั้นตลอดชาติ"

"ฮ่าๆๆ" จิงเจินฟังแล้วก็หัวเราะ หัวเราะแล้วก็ขมวดคิ้วทันที คิดอยู่นานมากจึงนึกออก "อ้อ มีน้าละ ตอนนั้นที่พี่ๆให้ผมแอบสมัครหมอบที่จริงจะใช้ผมเป็นหนูทดลองสินะ"

ฉงหรงมองอย่างเหยียดหยาม "ตอนนี้เพิ่งคิดออก ไม่เข้าไปแล้วเหวอ"

จิงเจินสูดจมูกอย่างน่าสงสาร "พี่อ๊ะ! พี่โหดมาก!"

ฉงหรงงอนิ้วชี้เคาะคอนโซลรถตรงหน้า "คนได้ประโยชน์คือนาย ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีกหรือ จริงๆ แล้วเรื่องนี้คนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดคือนาย จำเอาไว้ด้วย ตอนนั้นใครกันนะที่ร้องให้ซี้มูกโป่งมาบอกฉัน ว่ายอมตายดีกว่าเรียนกฎหมาย นายสมปรารถนาแล้ว ควรจะขอบคุณฉัน ไม่ใช่หรือไง"

จงเงินรู้ดีว่าการเถียงกับทนายความไม่ใช่เรื่องฉลาด รีบยกธงขาวยอมแพ้ เปลี่ยนมาบ่นกระป๋องดราม่า "ผมขอบคุณไปตั้งนานแล้ว... แล้วก็ตอนนั้นพอเรื่องแดง ผมก็ไม่ได้ขัดทอตัวพี่เป็นคนออกหัวคิด มิน่าล่ะ ตอนนั้นพอเรื่องที่ผมสมัครเรียนหมอสงบลง พี่ก็รีบเก็บข้าวของมาเรียนปริญญาโทที่นั่นที่! ที่แท้พี่วางแผนไว้ก่อนแล้ว!"

ฉงหรงพยักหน้ายอมรับ "อืม ฉันทวางแผนไว้ก่อนแล้ว ตอนนั้นแอบไปสมัครโท แอบไปสอบ ได้ใบตอบรับมาแล้วก็ไม่กล้าบอกใคร เพราะตอนนั้นไม่รู้ว่าจะขีดสุดของความอดทนของพวกเขาอยู่ที่ไหน ไม่นั่นใจในการปฏิบัติ พอติดกับที่นายมาทำให้ฉันรำคาญมาก ฉันทก็เลย... ใช้นายเป็นคนออกหน้าไปตายแทน ต่อให้การปฏิบัติล้มเหลว อย่างมากนายก็เรียนกฎหมายไปตามแผนที่วางไว้แต่แรก ไม่ได้สูญเสียอะไร"

จงเงินถูกเธอปั่นหัวจนมีนั้นก็เลยไม่พูดเรื่องนี้อีก เปลี่ยนเรื่องถามว่า "แล้วพี่เรียนหนังสืออยู่ที่นี้ก็ดีแล้ว อยู่ดีๆ ทำไมถึงไปเรียนต่างประเทศอีก"

เปลวไฟของฉงหรงมอดลงไปมาก เธอลู่บปลายจมูก พูดเสียงทุ้มต่ำ อยู่ในคอ "อ้อ เพราะที่นี้มีเรื่องน่ากลัว"

"แล้วตอนนี้ทำไมกลับมาอีก"

ฉงหรงลู่บปลายจมูกอีกครั้ง "เพราะฉันเจอเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่า"

จงเงินงุนงง "ไม่รู้ว่ามีฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไร แถมสีหน้ายังดูเศร้าสร้อยอีกด้วย"

ปีนั้นฉงหรงตั้งใจปิดทางบ้านมาสอบเรียนปริญญาโทที่นี้ ต่อมาได้รู้จักหลินเฉิน รุ่นพี่คณะเดียวกัน หลินเฉินคนนี้น่าตาดี มาดดี นิสัยดี และเป็นคนเก่ง มีออราเจิดจ้าเป็นของตัวเองตั้งแต่เกิด ดูเล่รุ่นน้องอย่างเธอดีมาก

ความจริงเธอกับหลินเฉินไม่ควรจัดเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง ตามหลักแล้วเธอกับหลินเฉินมีศักดิ์คนละรุ่นกัน อาจารย์ที่ปรึกษาของหลินเฉินเป็นอาจารย์ระดับอาวุโสในวงการ หลินเฉินเป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายของเขา ในขณะที่อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอเป็นนักเรียนของอาจารย์ระดับอาวุโสคนนั้น ตามหลักแล้วเธอควรเรียกหลินเฉินเป็นอาจารย์อา เพียงแต่ถ้าเรียกแบบนั้นฟังดูอิหลักอิเหลื่อเอาการ พวกเขาจึงเรียกกันง่ายๆ ว่าเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง

ตอนนั้นเกมแนวต่อสู้แบบกลุ่มกำลังได้รับความนิยม ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ค่อยชอบเล่น แต่ฉงหรงกลับชอบ หลินเฉินจึงดึงเธอเข้าร่วมกลุ่มคนเล่นเกม นอกจากพวกผู้ชายในคณะที่เธอรู้จักแล้วยังมีอีกหนึ่งคน ว่ากันว่า เป็นเพื่อนของหลินเฉิน ชื่อเวินเซ่าซิง เขาอยู่ต่างประเทศและเล่นเกมเก่งมาก

พอล็อกอินเข้าเกมแล้วก็แอดเป็นเพื่อน ฉงหรงจึงรู้ว่าเวินเซ่าซิงเป็นใคร หรือควรจะบอกว่าความจริงแล้วคนผู้นี้ชื่อเวินเซ่าซิง

ตอนที่ฉงหรงเจอเวินเซ่าซิงครั้งแรกยังไม่รู้ว่าเขาชื่อเวินเซ่าซิง ตอนนั้นเธอกำลังเรียนปริญญาตรี เกมนี้เพิ่งเป็นที่นิยม เธอลากลูกพี่ลูกน้องตัวเองอย่างจงเงินมาผลาญเวลามากมายไปกับเกม เล่นไปนานๆ เข้ายอมเจอเรื่องราวหรือคนที่น่าสนใจ ในความเห็นของฉงหรง คนคนนั้น 'เป็นทั้งศัตรู เป็นทั้งเพื่อน'

ฉงหรงเชื่อมั่นว่าเธอมีพรสวรรค์ด้านเกม ช่วงที่เจอเวินเซ่าซิงเธอกำลังเข้าฟอรัม อยู่ในช่วงที่แกล้งๆ อยากรแแพ่ ดังนั้นเมื่อเวินเซ่าซิงเผลอม่าจึงสนใจเธอ

ช่วงที่เธอยกกิลด์* ไปตีกับเวินเซ่าซิง เป็นครั้งแรกที่เธอแพ้ แต่เป็นการแพ้แบบยินยอมพร้อมใจ

คนในเกมมีจำนวนมาก กว่าครึ่งเจอกันช่วงสั้นๆ วันนี้เข้ากลุ่มกับคุณ วันพรุ่งนี้ก็ไปเข้ากับกลุ่มอื่น ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่ แล้วแต่พรหมลิขิต เรื่องที่เกิดขึ้นจริงพิสูจน์แล้วว่าทั้งสองคนมีพรหมลิขิตที่ดูดีนมาก

แรกๆ คงหวังก็ไม่คิดอะไรมาก แต่ทุกครั้งที่เธอคิดว่าน่าจะไม่ได้เจอเขาอีกแล้ว เขาก็จะมาปรากฏตัวในห้องเดียวกับเธอ การที่ได้เจอเขาครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้กันบึ้งของหัวใจบังเกิดความผูกพันโดยไม่รู้ตัว

คนคนนั้นเล่นเกมเก่งมาก เทคนิคกับการวางแผนเหนือชั้นกว่าคนอื่น ช่วงกิลด์วอร์หรือการยกพวกตีกันก็ประสานงานกับคนอื่นๆ ได้ดี การวางตำแหน่งเล่นเกมชาวบ้าน 'เฉียบคม' ชนิดหาตัวจับยาก เกมนี้ระบบจะกำหนดให้เองว่าจะได้เป็นสหายหรือศัตรู ส่วนใหญ่พวกเขาเป็นศัตรูกัน เวลาเป็นฝ่ายตรงข้ามก็ทำให้เธอแค้นจนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน เวลาเป็นสหายร่วมทีมก็รู้สึกวางใจเพราะเขาพึ่งพาได้

ครั้งหนึ่งเธอพบโดยบังเอิญว่าเขาโพสต์คลิปแนะนำเทคนิคในเว็บบอร์ดเกม เสียงใช้แอฟฟลิเคชั่นแปลงเสียงและพูดอย่างระมัดระวัง ส่วนใหญ่เป็นคลิปการเล่น เล่นไปพร้อมกับบรรยายเกมไปด้วย เขาสามารถแบ่งสมาธิทำสองอย่างพร้อมกันได้อย่างเชี่ยวชาญ ช่วงว่างๆ เธอจะเปิดดูคลิปพวกนี้ พอดูมากเข้า แม้แต่สิ่งมีชีวิตที่แสนประสาทยาบอย่างจิงเจินก็ยิ่งพบเห็นเรื่องแปลกๆ ด้วย เลยช่วยเธอสังเกตุ

'พี่ๆ คนนั้นโพสต์คลิปแคสต์เกมอีกแล้ว! พี่ดูแล้วหรือยัง'

'ส่งลิงก์มาสิ เออ นายนะไกล่สอบเข้ามาหา'ลัยแล้วนะ ถ้าฉันเห็นนายออนไลน์เข้าเกมอีก ฉันจะลบแอดอีกเคานต์นายซะ'

* กิลด์ (Guild) เป็นระบบหนึ่งในเกมออนไลน์ทั่วๆ ไป มีไว้สำหรับจัดการผู้เล่นที่ต้องการอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะในจำนวนมาก เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในเกมไปพร้อมๆ กัน เช่น การเก็บเลเวล ทำภารกิจต่างๆ

'อย่านะ! ช่วงก่อนสอบเข้าผมจะไม่เข้าเกมอีก พี่ห้ามลบแอดอีกแอดกันต
ผมนะ!'

ปีที่ลุงเงินสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผมทรงกำลังวางแผนปิดบังทางบ้าน
ไปสอบปริญาโท เพราะเหตุนี้ปีนั้นเธอจึงแทบไม่ได้แตะต้องเกมนั้นเลย
ค่อยๆ ลืมคนที่ 'เป็นทั้งศัตรู เป็นทั้งเพื่อน' ในเกมคนนั้นไป

แต่คิดไม่ถึงว่าผ่านมานานขนาดนี้เธอกับเขาจะได้พบกันอีกครั้ง
ในสถานการณ์แบบนี้ แถมยังได้รู้ชื่อของเขากอีกด้วย

เกมนั้นเธอกับเขายังเป็นศัตรูกัน ไอดีที่คุ้นตา เทคนิคการวางแผน
ที่คุ้นเคย ผมทรงรู้สึกว่าคุณรู้สึกดีใจ ในใจที่ค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลา
กลับมาลุกโชนอีกครั้ง

พอจบเกม อยู่ดีๆ เวินเซ่าซิงก็ถามเธอว่า 'พวกเราเคยเจอกันมาก่อน
ใช่ไหม ในเกม?'

ผมทรงคิดไม่ถึงว่าเขาจะเซ็นลีดขนาดนี้ รีบตอบว่า 'ไม่เคย'

ไม่เคยจริงๆ ครั้งแรกที่อยู่ที่ทีมเดียวกันเธอใช้แอดอีกแอดกันของจงเงิน
เมื่อเธอเริ่มเล็งเขา เพื่อป้องกันไม่ให้เขารู้ตัวจึงใช้แอดอีกแอดกันของจงเงิน
ทุกครั้ง ดูแค่ไอดี เขาไม่น่าจะจำเธอได้ นอกจากว่า...เขาก็เคยสนใจเธอ?
จึงจำเทคนิคการเล่นของเธอได้

เล่นทีมเดียวกันร่วมต่อสู้กันไม่นานก็เริ่มสนิทกัน เมื่อต่างฝ่ายเล่นด้วยกัน
ในทีมจนคุ้นแล้วก็ต่างรู้สึกว่าคุณเวินเซ่าซิง สมาชิกทีมที่ไม่เคยเจอหน้ากัน
ในโลกแห่งความเป็นจริงคนนี้เป็นคนน่าสนใจมาก ขณะที่เวินเซ่าซิงก็มักมี
คำพูดเด็ดๆ ทำให้พวกเขาอึ้งที่อยู่บ่อยๆ

มีคันทออกป้เกี่ยวกับตอนกลางคืน เขาก็ตอบว่า 'คืนนี้รับปากบอส
แล้วว่าจะไปคุมสถานที่ให้ ออกไปเที่ยวไม่ได้'

เล่นไปได้ช่วงหนึ่งก็ออฟไลน์ไปเฉยๆ บอกเพียงว่า 'มีเหตุฉุกเฉิน
บอสเรียกไปเจาะหัวคน' คนอื่นถามเขาว่ากำลังทำอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ๆ

เขาจึงตอบว่า 'กำลังซักผ้า วันนี้เปื้อนเลือดตอนทำงาน'

คนอื่นชมเขาว่าเทคนิคดี เขาก็บอกว่า 'คงเกี่ยวกับอาชีพนะนะ นิ้วมือทำงานคล่อง ใช้นิ้วบีบอัย ฟีกจนชำนาญละ'

ช่วงที่เวินเช่าซิงไม่อยู่ คนในที่มักจะถามหลินเงินว่า 'ยอดฝีมือคนนีทำงานอะไรกันแน่'

หลินเงินเอาแต่ยิ้มไม่ตอบ ทุกคนก็ได้แต่งต่อไป

นานวันเข้าฉงหรงก็เริ่มสงสัย แม้จะรู้สึกว่าจะแปลกมาก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหยั่งเชิงถามหลินเงิน 'คนที่ชื่อเวินเช่าซิงคงไม่ใช่แก๊งมาเฟียต่างชาติอย่างที่พวกเขาสื่อกันจริงๆ ใช่มั้ย'

ความจริงเธอไม่ได้มีเจตนาดูถูกอะไร อาชีพทนายความปกติก็อยู่ระหว่างสี่ขาทั้งสี่เท้าอยู่แล้ว คนที่รู้จักจะมีเบื้องหลังซับซ้อนหนอ่ยก็ไม่ใช่ไร

คำตอบของหลินเงินมาแนวคลุมเครือ 'แล้วเธอเห็นว่าไงล่ะ' ฉงหรงรู้สึกไร้สาระเลยไม่ถามอีก

จนถึงปีนั้น ปีที่เธอได้เจอตัวจริงของเขา

ฉงหรงเรียนนิติศาสตร์ คนที่เรียนกฎหมายส่วนใหญ่จะมีเหตุผลเยือกเย็น ควบคุมอารมณ์ได้ดี สำหรับเธอแล้วเกมก็คือเกม ถูกกั้นออกจากโลกแห่งความจริงด้วยกำแพงมิติ แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เจอเวินเช่าซิงตัวจริง เรื่องนี้ต้องขอขอบคุณหลินเงิน

ฉงหรงไม่เคยถามหลินเงินว่าถ้าตอนนั้นเขาสามารถรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเรื่องอะไร ยังจะแนะนำให้เธอรู้อัจฉกับเวินเช่าซิงหรือไม่

ตอนที่เธอพบกับเวินเช่าซิงครั้งแรกก็เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ดอกไม้บานสะพรั่งแบบนี้ อีกทั้งยังบานทั่วเมือง แสงอาทิตย์กับสายลมอบอุ่นอ่อนโยน เมฆขาวลอยอย่างเกียจคร้านเหนือศีรษะ คนคนนั้นปรากฏตัวขึ้นอย่างเรียบง่าย

หลินเงินเชิญทุกคนไปกินข้าวที่บ้าน เป็นบ้านที่เขาเช่าอยู่ใกล้ๆ

มหาวิทยาลัย พอติดกับที่วันนั้นเธอมีเรียน หลังเลิกเรียนก็รีบตามไป

ระหว่างรอลิฟต์ที่ชั้นล่างของบ้านหลินฉินมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ เขาสวมเสื้อขาวกางเกงเทาเรียบง่าย มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า มืออีกข้างถือถุงอาหารที่ดูไม่ค่อยเข้ากันอีกหลายถุง แต่ไม่มีความรู้สึกแปลกแยกแม้แต่น้อย ท่วงท่าอ่อนคลាយ

เรียนกฎหมายมานาน ฉงหรงชอบฝึกฝนตัวเองเรื่องการตื่นตัวต่อทุกสิ่งในสภาพแวดล้อมด้วยท่าที่แบบไม่ได้ตั้งใจ นานๆ เข้าก็เลยกลายเป็นโรคที่เกิดจากการทำงาน ชอบเจาะลึกถึงรายละเอียด

เธอแกล้งทำเป็นเดินไปเดินมาเหมือนไม่มีเจตนา ก่อนจะหยุดอย่างไ้รู้สึกเสียงอยู่ทางด้านข้างหลังผู้ชายคนนั้น จากนั้นก็จ้องมอง พิจารณาเขาอย่างเปิดเผย

ชายหนุ่มหลุบลุตาเล็กน้อย จ้องหน้าจอสอดหมายเลขชั้น ตัวเลขหยุดหนึ่งอยู่นานมาก เขาก็ไม่ได้มีท่าที่ร้อใจ เธอสังเกตเห็นว่านิ้วมือที่หิ้วถุงอาหารพวกนั้นเรียวยาวสะอาด เล็บมือดูสุขภาพดี แล้วจู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขาล้วงมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงก่อนจะกดรับสาย

'ซื่อแล้ว กำลังรอลิฟต์อยู่ชั้นล่าง เตียวก็ขึ้นไปละ'

น้ำเสียงทุ้มต่ำมีเสน่ห์ดึงดูด บวกกับความสุภาพอ่อนโยนเล็กน้อย ฉงหรงเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา ใบหน้าด้านข้างเข้ากันกับน้ำเสียงผิวขาวละเอียด โครงหน้าที่สง่าผ่าเผยดูอ่อนโยนมากแม้มองไม่เห็นคิ้วกับตาเห็นเพียงแสงลอดผ่านขนคิ้วเล็กๆ ตกตาปรากฏเป็นแสงเงาจางๆ

ประตูลิฟต์เปิดออก เขาเดินไปด้านหน้าก่อนหนึ่งก้าวแล้วยื่นมือกันประตูลิฟต์ เอียงตัวเล็กน้อยหันหน้ามองมาทางเธอ

ตอนนี้ฉงหรงจึงเห็นใบหน้าเขาตรงๆ ทั้งคิ้วทั้งตาดูดี ดีแบบไม่รู้จะบรรยายอย่างไร ผู้ชายน้อยคนที่จะมีหน้าตาแบบนี้ ท่าทางสะอาด แต่ดึงดูดใจ...เป็นพิเศษ

ฉงหรงค้ำนั่ง เขาก็ส่งสัญญาณให้เธอเข้าลิฟต์ไปก่อน เธอยืนนั่ง
ครู่หนึ่งก่อนจะรีบเดินเข้าลิฟต์แล้วกดเลขชั้น

ผู้ชายคนนั้นเดินตามเข้ามา มองแวบหนึ่งแต่ไม่กดเลขชั้น ฉงหรง
อดไม่ไหวต้องเหลือบมองเขา ก่อนจะผินหน้ากลับคล้ายไม่คิดอะไร
ชั้นเดียวกันหรือ

เมื่อมาถึงจุดหมายฉงหรงก็เดินออกจากลิฟต์ และรู้ว่ามีคนเดินตามมา
ด้านหลัง เธอหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่ง เสียงฝีเท้าที่ด้านหลังก็หยุดตามไป
ด้วย

'แค่ซื้อของกินทำไม่นานจ้ะ' หลินเฉินเปิดประตูพร้อมกับบ่น แต่
พอเห็นฉงหรงก็หยุดชะงักทันที หัวเราะพลางอธิบาย '...ผมไม่ได้ว่าคุณนะ'

ฉงหรงหันหน้าไปมองผู้ชายที่ด้านหลัง *ไม่ได้ว่าฉัน ถ้าอย่างนั้น
ก็ต้องว่าเขาสินะ*

หลังจากทั้งสองคนเข้าไปในห้องแล้ว หลินเฉินก็หัวเราะหึๆ ตะป่ำ
ผู้ชายคนนั้นพร้อมแนะนำให้ทุกคนรู้จักว่า 'เวินเซ่าซิง เพื่อนซี้ของผมเอง
รู้จักกันมาหลายปีแล้ว'

เกิดเสียงฮือฮาขึ้นมาทันที

เขาก็คือเวินเซ่าซิงหรือนี่...

นี่คือเวินเซ่าซิง คนที่ได้ยินแต่ชื่อไม่เคยได้เจอตัวจริง รู้จักมาตั้งนาน
ในที่สุดก็ได้เจอตัวเป็นๆ...

คิดมาตลอดว่าอีกฝ่ายเป็นคนร่างยักษ์กำยำกลมใหญ่ ที่แท้เวินเซ่าซิง
รูปร่างหน้าตาแบบนี้เอง เวลาอยู่ในเกมเขาดุร้ายดุเดือดมาก ภาพตัดกัน
รุนแรงเกินไปแล้ว!

ฉงหรงก็อดใจไม่ไหวต้องพินิจพิจารณาเขาอย่างละเอียด ผู้ชายคนนี้
หน้าตาดี ท่าทางสุภาพมีความรู้ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนพวกแก๊งมาเฟีย

หลังจากหลินเฉินเห็นหน้าตาประหลาดใจของแต่ละคนแล้วก็ยัง

กลิ่นหัวเราะ แนะนำเพิ่มอีก 'เรียนหมอ ปรินญาตรีก็เรียนที่ ม. พวกเรา ตอนนี้อยู่เรียนเมืองนอก แต่ว่าอย่าทำอะไรไป วงการของพวกเราคล้ายกับแก๊งมาเฟีย เป็นอาชีพที่ความเสี่ยงสูงพอๆ กัน'

มีคนเข้าใจทุกอย่างแล้ว ความจริงเขาเป็นนักศึกษาแพทย์นี่เอง แบบนี้ก็เดาได้ละ ที่บอกว่าไปคุมสถานที่ก็คงหมายความว่าไปโรงพยาบาลสินะ เจาะหัวคนก็คงหมายความว่าผ่าตัดสมอง ตอนทำงานเป็นนเล็อดก็ใช้เรื่องถือมีดเป็นเรื่องธรรมดาของนักศึกษาแพทย์

เวินเช่าซิงมองพวกเพื่อนๆ ร้องฮือฮา สบตากับหลินเฉินแหวหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มมุมปาก ฉงหลงกลับอ่านนิยายชั่วร้ายของเขาออกได้อย่างว่องไว

ทุกคนพากันไปนั่งคุยที่ห้องรับแขก เหลือเวินเช่าซิงเข้าครัวคนเดียวไปเตรียมอาหารกลางวัน

ในฐานะที่ฉงหลงเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในกลุ่มจึงไปยืนที่ประตูห้องครัว เป็นผู้ช่วยเชิงสัญลักษณ์ พร้อมกับถือโอกาสสังเกตเวินเช่าซิงต่ออีก

คนที่เคยอยู่ต่างประเทศมักจะทำอาหารเก่ง ทำทางของเขาคล่องแคล่วมาก โดยเฉพาะเทคนิคการใช้มีดอันเยี่ยมยอด

ฉงหลงอดไม่ได้ นึกชมในใจ *ไม่เสียทีที่เป็นคนฆ่าสัตว์มีอาชีพนะ... ผ่ากันเป็นสี่ห้าอันที่ผูกอยู่ด้านหน้า 'คนฆ่าสัตว์มีอาชีพ'...ก็เข้ากันดีซะมัด*

เวินเช่าซิงรีบทำอาหารหนึ่งชุดส่งขึ้นโต๊ะก่อน ทั้งหมดเป็นอาหารแบบง่าย ๆ ไม่มีอาหารเบปพิสตาโรชื่อแปลกอะไรแต่อร่อยมาก ทุกคนแย่งกันกินจนหมดอย่างรวดเร็ว

ทุกคนย้ายมากินผลไม้หลังอาหารที่ห้องรับแขกต่อ แต่ฉงหลงแยกมายืนเงียบๆ ยืนนอกห้องครัว มองดูผู้ชายที่ห่างจากเธอเพียงประตูกระจกกัน แขนเสื้อเซ็ดสีขาวสะอาดมันขึ้นมาอย่างเป็นระเบียบ เผยให้เห็นแขนแข็งแรง เขาล้างจานเสร็จแล้วก็เซ็ดคราบน้ำมันรอบๆ เตาต่ออีก

ตลอดชั้นตอนทำอย่างจริงจังจะมีสมาธิจดจ่อ ฉันคงไม่รู้ว่าทำไมผู้ชายที่อายุไล่เลี่ยกับเธอคนนี้ถึงมีสมาธิทำเรื่องเล็กๆ ที่ไม่ค่อยสำคัญแบบนี้ได้

สายลมบางเบาพัดผ่านหน้าต่างห้องครัวที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง พัดชายเสื้อของเธอกับเขาให้พลิ้วไหวไปเล็กน้อย

เขาเซ็ดขนานแค่นั้น ฉันคงก็ดูนานเท่านั้น จากนั้นเขาก็ล้างมือ ปลดผ้ากันเปื้อนแล้วพับวางไว้ด้านข้างอย่างเรียบร้อย คลายแขนเสื้อลงพร้อมกับเงยหน้ามองมาทางเธอ จากนั้นอยู่ดีๆ ก็หัวเราะ

'ฉันคง พวกเราเคยเจอกันมาก่อนในเกม' เขาพูดอย่างมั่นใจ

ฉันคงตื่นเต้นทันที เธอเดาว่าเมื่อครู่วินเซ่าซิงต้องปล่อยหนอนปีศาจไว้ในอาหารอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นเพิ่งรู้จักกันเพียงไม่กี่เดือน พอพบหน้ากันครั้งแรกทำไมถึงทำให้เธอรู้สึกดีจังได้

ดวงตาเขามีรอยยิ้ม ในรอยยิ้มมีความอบอุ่น ในความอบอุ่นมีสายลมฤดูใบไม้ผลิ ในสายลมเธอได้ยินเสียงหัวใจหัวใจวันไหว

วันนั้นส่วนลึกของความทรงจำของฉันคงจดจำเพียงรอยยิ้ม รอยยิ้มนั้นทำให้หัวใจฉันสะท้าน ส่งผลให้เวลาต่อมาไม่นานเมื่อหลินเฉินบอกรักเธอแบบอ้อมๆ เธอถึงกับเหมือนมีผีผลักให้ตอบไปว่าเธอไม่ชอบทนายความ

'ถ้าอย่างนั้นคุณชอบอะไร' หลินเฉินถามตรงๆ

ฉันคงจำได้ว่าคำตอบของเธอคือเธอชอบหอม

ในโลกนี้มีหอมมากมาย แต่หลินเฉินก็เข้าใจได้ทันที

ที่น่าขันคือตอนนั้นวินเซ่าซิงกลับไปเรียนต่อที่ต่างประเทศตั้งนานแล้ว เธอกับวินเซ่าซิงพบหน้ากันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น มีเพียงการทักทายทักๆ ไปไม่ได้พูดคุยกินซึ่งแม่แต่หน่อย แม้เวลาอยู่ในเกม ส่วนใหญ่ก็อยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน ทำให้เธอจึงพูดคำว่าชอบออกไปง่าย ๆ แบบนั้นกันนะ

นับแต่โบราณมาเพื่อนสนิทกับผู้หญิงนี่ไม่พ้นเรื่องรักสามเส้าเหมือนละครน้ำเน่า ดังนั้นวินเซ่าซิงจึงถูกสารภาพรักโดยที่ตัวเองไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ต่อจากนั้นก็เริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับหลินเฉินโดยไม่รู้ตัวอีกเช่นกัน

ฉงหวังรู้ตัวดีว่าเธอก่อเรื่องใหญ่แล้ว ยังเรียนปริญญาโทไม่จบก็ขอ
โควตานักศึกษาแลกเปลี่ยนหนีไปต่างประเทศ เพราะกลัวว่าถ้าเงินเช่าซึ่ง
รู้ความจริงเข้าจะมาคาดคั้นเอากับเธอ ไม่น่าว่าอาจมีบทลงโทษด้วยก็เป็นได้

เธอรู้แต่ว่าเขาสนิทกับหลินเฉินมาก การประสานงานกันในเกมตี
จนไม่ใช่เพื่อนธรรมดาจะทำได้ รวมถึงประโยคที่หลินเฉินเคยพูดว่าเป็น
'เพื่อนซี้ที่คบกันมาหลายปีแล้ว' จริงๆ แล้วสนิทถึงระดับไหนกันนะ

โชคดีที่ไม่มีใครมาคาดคั้นเอาเรื่องกับเธอ หลายปีนี่เธอถึงขั้นไม่กล้า
ติดต่อกับหลินเฉิน เธอไม่กล้ารับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

ถึงแม้ว่าเธอจะอยู่ต่างประเทศหลายปี แต่ในหัวยังเห็นภาพวันที่พบหน้า
เวินเช่าซิงครั้งแรกอยู่เป็นระยะ ผู้ชายที่มีออรัสนักวิชาการแต่แฝงความเขี้ยว
เล็กๆ คิดถึงวันที่พบเขาครั้งแรก คล้ายว่าในอากาศยังมีกลิ่นอายของ
แสงอาทิตย์ในวันนั้นหลงเหลืออยู่ ป่ายามฤดูใบไม้ผลิบุปผาตระการ อาทิตย์
ยามฤดูใบไม้ผลิอบอุ่นใจ สายลมฤดูใบไม้ผลิเปี่ยมรัก พัดพาเสื้อผ้าอาภรณ์
พลิ้วไหว

ฉงหวังรู้ว่าที่สายลมฤดูใบไม้ผลิวันนั้นโชยพัดไม่ใช่เพียงชายเสื้อของเธอ
แต่ยังมีหัวใจของเธอด้วย

อาทิตย์อบอุ่นสายลมกระจ่างขับความหนาว ใบพลิวแทงยอด ดอกเหมย
แย้มกลีบบาน รับรู้ถึงหัวใจรักหวานไหว

จงเจินรอนานมาก ฉงหวังก็ยังไม่เอ่ยปาก เขาอาศัยช่วงรอไฟเขียว
หันหน้าไปมอง

"พี่?"

ฉงหวังได้สติ ทำท่าตั้งใจดูรถคันที่นั่งอยู่ "รถคันนี้ไม่เลวนะ ยี่มีใครมา"

จงเจินหน้าบานทันที "ไม่เลวใช่ไหมะ ผมก็ชอบ รถบอสของผมเอง"

จางเงินกำลังเรียนปริญญาโทที่วิทยาลัยแพทย์ จงหรงคิดในใจว่าคนที่
สอนระดับปริญญาโทได้ อายุคงไม่น้อยแล้วกรรมัง

"คนแก่ยุคนี้ชอบรถสไตร์นี้กันแล้วหรือ"

จางเงินได้ยินก็รีบแก้ให้ว่า "ไม่ใช่คนแก่! เป็นศาสตราจารย์วัยหนุ่มนะเออ!
อายุมากกว่าพี่ไม่กี่ปีเอง ยังหนุ่มแล้วก็หล่อด้วย เชี่ยวชาญสาขาเฉพาะทางมาก
เทคนิคการใช้มีดผ่าตัดก็ยอดเยี่ยม แล้วที่สำคัญที่สุดนะ เขาฮอตมาก! เขา
เรียนวิทยาลัยแพทย์ที่อเมริกา นี่ พี่รู้มั้ยว่าวิทยาลัยแพทย์ของอเมริกาฮอตเข้า
ยากที่สุด"

จงหรงฟังแล้วสะดุ้ง เพราะเหมือนกับใครคนหนึ่งที่เรารู้จัก คนนั้นก็
สามารถสอบเข้าวิทยาลัยที่ดีที่สุดในอเมริกาเหนือได้ เรียนสาขาเฉพาะทาง
ที่สอบเข้ายากที่สุดด้วย

จางเงินยกมือโบกไปมาด้านหน้าเธอ "พี่? พี่? พี่กำลังคิดอะไรอยู่นะ"

จงหรงได้สติ "อ้อ กำลังคิดว่าคนเก่งขนาดนี้ทำไมถึงยอมรับนายเป็น
นักเรียน"

จางเงินกระต๊อบเท้ารัวๆ ทันที "อาเจ้!"

"ฮ่าๆ ล้อเล่นๆ" จงหรงรีบบั้นหน้าจริงจัง "ที่จริงกำลังคิดว่า...นายมี
บุญาวิสาอะไรระดับไหน ถึงสอบเข้าเรียนโทกับคนแบบนี้ได้"

"..." จางเงินตัดสินใจแล้วว่าตลอดทางต่อไปนี้จะไม่คุยกับลูกพี่ลูกน้อง
คนนี้อีก

จงหรงยิ้มมองจางเงินซึ่งกำลังงอนตุ้บปอง ยีหัวน้องชายเบาๆ อีกครั้ง
แล้วหันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง

ในที่สุดไอ้หนูที่เอาแต่พูดจ้อก็เงียบได้เสียที จงหรงตั้งใจว่าจะไม่ล้อเขา
อีกแล้ว เธอแค่ต้องการให้เขาหยุดพูด เพราะว่าอยู่ดีๆ เธอก็รู้สึกวุ่นใจ

วินาทีที่จางเงินพูดถึงศาสตราจารย์คนนั้น เธอกลับคิดถึงเวินเซ่าซิง
ถ้าเวินเซ่าซิงขยันหน่อย อายุขนาดนี้ได้เป็นศาสตราจารย์ก็มีความเป็นไปได้

ฉงหรงเปิดหน้าต่าง ลมพัดเข้ามาปะทะหน้าทำให้สมองแจ่มใสขึ้นบ้าง
มีคำกล่าวว่าช่วงหนุ่มสาวไม่ควรพบพานเรื่องรักๆ ใจๆ เกินไป เป็นคำพูด
ที่มีเหตุผลมาก

เพียงแต่ว่าตอนนั้นฉงหรงไม่รู้ว่าอร่านักวิชาการบนตัวเวินเซ่าซิง
ได้มาจากการที่ตอนเด็กชนและดี้อมาก ถูกทำโทษให้ใช้ฟูกันคัตตารา
'เป็นเจ้ากั๋งมู่' หรือ 'เซียนจินฟาง'* บวกกับการแช่ยาจีนอีกกองใหญ่ ส่วน
ท่วงท่าโอ้อ่าสง่างามเอ๋ย อ่อนนุ่มถ่อมตนเอ๋ย สุภาพอ่อนโยนเอ๋ย อะไร
พวกนี้ทั้งหมดก็แค่ใช้ขู่คนอื่นเล่นๆ เท่านั้น

วันเวลาต่อจากนี้ไป เธอจะมีประสบการณ์ตรงอย่างลึกซึ้ง

* ชื่อตำราการแพทย์แผนจีนและสมุนไพร 'เป็นเจ้ากั๋งมู่' เขียนโดยหลี่ลือเจิน 'เซียนจินฟาง' เขียนโดยซุนซือเหมี่ยว
จัดเป็นตำราคลาสสิก

บทที่ 1

"ได้ยีนว่าคุณบอกกับคนอื่นว่าคุณชอบผม?"

ยามเช้าของวันหนึ่งในฤดูหนาว แสงแดดเจิดจ้า ฉงหรงกึ่งนั่งกึ่งนอน หยีตาอย่างเกียจคร้านอยู่บนพูกนุ่มๆ ที่มุขหน้าต่างผิงแดดอยู่ครู่หนึ่ง จิบกาแฟเสร็จแล้วจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าออกจากบ้าน พอเปิดประตูก็เห็นประตู ผั่งตรงข้ามเปิดกว้าง คนงานกำลังขนเฟอร์นิเจอร์เข้าๆ ออกๆ ไม่หยุด แต่ไม่เห็นเจ้าของห้อง

ฉงหรงฟิงประตุมองอยู่ครู่ใหญ่ ห้องตรงข้ามไม่มีคนพักมาราวครึ่งปีกว่า ได้ยีนว่าเจ้าของห้องเป็นคนอนาถณ์จัด คนเช่าต่างๆ ไปยอมรับเงื่อนไขการเช่า ที่เช่าใกล้ระดับโรคจิตของเขาไม่ไหว อีกอย่างเขาคงไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ดังนั้นที่ผ่านมาก็ไม่มีคนมาเช่า ไม่รู้ว่าคนที่ย้ายเข้ามาอยู่เป็นเทพระดับไหน ชุมชนคอนโดมิเนียมแห่งนี้แต่ละชั้นมีห้องชุดสองห้อง ที่ผ่านมาห้อง ผั่งตรงข้ามไม่เคยมีคนมาอยู่ เท่ากับว่าเธอยึดชั้นนี้เอาไว้คนเดียว ทำให้ จงเงินอิจฉามาก

หลายวันให้หลัง ตอนบ่ายฉงหรงออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตในชุมชน หัวถุงใหญ่สองใบยื่นอยู่ที่ปากประตู ขณะกำลังจะเอื้อมมือออกไปเปิดประตู หน้าหนักนั่นเอง วินาทีถัดมานั้นก็ถูกคนเปิดออกจากด้านนอก ผู้ชายคนหนึ่ง

ยืนอยู่ด้านหลังม่าน หน้าตาสะอาดสะอ้าน ดวงตาเรียวยาวดำขลับ
 คู่มือเส้นหนามาก มือข้างหนึ่งของเขาถือโทรศัพท์มือถือถือกำลังคุยกับปลายสาย
 มืออีกข้างแหวกผ้าม่าน พอเห็นฉงหรงตะลึงจ้องหน้าเขาจึงส่งสัญญาณให้
 เธอเดินไปก่อน เขาจับผ้าม่านค้างไว้แล้วขยับตัวออกด้านข้างพลางพูดเบาๆ
 กับโทรศัพท์

ฉงหรงพยักหน้าขอบคุณ เธอเดินออกมาแล้วก็หันกลับไปมองอีก
 แต่ได้เห็นเพียงมือที่กำลังชักกลับไป มือคู่นั้นเรียวงามมีพลัง ข้อมือชัดเจน
 ดูเรียบเนียนแบบที่ผู้ชายน้อยคนจะมี น่าจะเป็นคนทำงานด้านศิลปะ

ลูกค้าของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้เกือบทั้งหมดเป็นผู้พักอาศัยในชุมชน
 คอนโดมิเนียม เธออยู่ที่นั่นมาตั้งนาน ทำไมเมื่อก่อนถึงไม่เคยเจอผู้ชายเรียวๆ
 เบอร์นี้เลยน้อ

ผ่านไปอีกหลายวัน ตอนเช้าฉงหรงตื่นสาย วันนี้เธอต้องขึ้นว่าความ
 ผู้พิพากษาท่านนี้เกลียดคนมาสายมาก

หลังจัดแจงตัวเองอย่างลวกๆ เสร็จแล้วก็รีบออกจากบ้าน เพิ่งเปิดประตู
 เดินออกมาก็เห็นประตูลิฟต์กำลังปิดซ่าๆ เธอจึงรีบวิ่งไปที่ลิฟต์ทันที

คนในลิฟต์คงจะได้ยินเสียงข้างนอกถึงได้รีบยื่นมือข้างหนึ่งมาถัน
 ประตูลิฟต์ซึ่งกำลังจะปิดเข้าหากันซ่าๆ ฉงหรงเดินเข้าลิฟต์แล้วจึง
 ถอนหายใจอย่างโล่งอก ยังไม่ทันได้พูดขอบคุณก็ตาค้าง ในลิฟต์นอกจาก
 ผู้ชายหนึ่งคนแล้ว ยังมีก้อนขนฟูฟ่องสีขาวยอมอบอยู่ด้วย

ฉงหรงกลัวหมาเป็นที่สุด ตอนแรกคิดจะออกไปรอลิฟต์ใหม่ แต่ก็
 กังวลว่าคนหนึ่งคนกับหมาหนึ่งตัวซ่าๆ เธอจะรู้สึกไม่ดี ถึงแม้จะไม่รู้ว่า
 ซามอยด์ตัวที่กำลังแลบลิ้นจ้องหน้าเธอจะรู้สึกไม่ดีหรือไม่ก็ตาม มิหนำซ้ำ
 ตอนนี้อยู่ไม่มีเวลาแล้ว เธอจึงได้แต่แข็งใจยืนตัวตรง เบียดตัวชิดผนังลิฟต์
 จ้องสัตว์เลี้ยงสี่ขาอย่างระวังตัว

เวินเช่าซิงมองเธอ ก้มตัวลงลูบขนคอกชามอยด์แล้วตบหัวมันเบาๆ
"เดินลงบันไดไปนะ เตี่ยจะรอข้างล่าง"

ฉงหรงยิ้มมูมปาก เสียงก็น่าฟังมาก

ก่อนชนฟู่ฟองสีขาวยังวิ่งออกจากลิฟต์ เหลือเพียงเงาร่างขาวๆ
ก่อนประตูลิฟต์จะปิด ฉงหรงเห็นมันวิ่งไปที่ทางหนีไฟ

ถึงเวลานี้ฉงหรงจึงหันหน้าไปมองเจ้าของก่อนชนฟู่ฟองสีขาวย กำลัง
คิดจะชมเขาว่าสอนหมามาดี แต่พลันต้องตกตะลึงอีกครั้ง ผู้ชายคนนี่คือ
คนทำงานด้านศิลปะที่ครั้งก่อนเจอที่ประตูซูเปอร์มาร์เก็ตนี่นา บังเอิญ
ขนาดนี้เชียว เขาก็พักอยู่ในตึกหลังนี้หรือ

ฉงหรงถอนสายตากลับ กะพริบตาถี่ๆ ผู้ชายคนนี่พิเศษจริงๆ

วันนี้ทุกอย่างราบรื่นมาก ฉงหรงไม่ได้ไปสาย ถึงก่อนเวลาหลายนาที
ด้วยซ้ำ แต่ทนายฝ่ายตรงข้ามมาสาย วันนี้ทั้งวันเธอก็อมยิ้มดูผู้พิพากษา
เล่นงานทนายฝ่ายตรงข้ามซึ่งหน้าดำคร่ำเครียด คำดำไม่มีซ้ำอีกต่างหาก

เมื่อศาลเลิกแล้ว ฉงหรงยืนรอที่ประตูครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินเคียงไหล่
กับผู้พิพากษาคนเมื่อครู่ออกไป "อาจารย์อา ทนายคนนั้นเขาแค่มาสาย
ห้านาทีเท่านั้น ต้องเล่นงานให้ถึงตายเลยหรือ"

"มาสายหนึ่งวินาทีก็ไม่ได้! ยังมีอีกนะ เห็นเอกสารที่เขาส่งขึ้นมาใหม่
พิมพ์เอียงชะงัดขนาดนั้น! เขาไม่รู้ว่ามีผมเป็นโอซีดี* ขันรุ้นแรงหรือไง อ่านแล้ว
พะอืดพะอม!"

ฉงหรงกุมหน้าผาก "ที่แรกว่าจะกินข้าวเที่ยงด้วย แต่ไม่เห็นอาการป่วย
ของคุณหนักกว่าเดิม คาดว่าการพูดจาทำทางของหนูก็จะทำให้คุณพะอืดพะอม
พวกเราต่างคนต่างกินดีกว่านะ!"

ท่านผู้พิพากษาพยักหน้า "ก็ดี ตอนเที่ยงมีนัดพอดี"

* โอซีดี (OCD : Obsessive-Compulsive Disorder) หรือโรคย้ำคิดย้ำทำ เป็นอาการทางจิตที่ผู้ป่วยจะมีความคิดซ้ำๆ
ทำให้เกิดความรู้สึกกังวลหรือความกลัว จนนำไปสู่การทำพฤติกรรมบางอย่างซ้ำไปซ้ำมาเพื่อลดความกังวลนั้น
เช่น คิดว่ามีสกปรกตลอดเวลาจึงต้องล้างมือบ่อยๆ

ฉงหรงยิ้มบอกลาอีกฝ่าย "เจอกันวันเปิดศาลครั้งหน้าก็แล้วกันค่ะ"

ผ่านไปอีกหลายวัน ช่วงหัวค่ำฉงหรงเลิกงานเพิ่งกลับถึงบ้าน ขณะยืนรอลิฟต์อยู่ชั้นล่างเธอก็เจอผู้ชายคนนั้นเป็นครั้งที่สาม

ลิฟต์ขึ้นๆ หยุดๆ ประตูลิฟต์เปิดๆ ปิดๆ คนเข้าๆ ออกๆ ฉงหรงจ้องตัวเลขที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เดาอยู่ในใจว่าผู้ชายคนนั้นพักอยู่ชั้นไหนกันแน่ แต่แล้วก็รู้สึกทันทีว่าตัวเองไร้สาระ

เมื่อเธอได้สติอีกครั้ง ในลิฟต์ก็เหลือเพียงเธอกับผู้ชายคนดังกล่าว ขณะที่ตัวเลขชั้นที่ยังติดสว่างอยู่ก็คือชั้นห้องของเธอเพียงดวงเดียว ชุมชนคอนโดมิเนียมแห่งนี้แต่ละชั้นเหมือนกันทั้งหมดคือมีเพียงสองห้อง หรือว่า...

ประตูลิฟต์เปิดอีกครั้ง ฉงหรงเดินออกไปก่อน เธอหยิบลูกกุญแจออกมาเปิดประตูพร้อมกับสังเกตเห็นผู้ชายที่ด้านหลังไปด้วย เขาเดินไปยังประตูฝั่งตรงข้ามจริงๆ ฉงหรงเปิดประตูแล้วจึงหันกลับไปมองอีกแวบก่อนจะปิดประตู ครั้งนี้เห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา เธอแอบพยักหน้าเงิบๆ อยู่ในใจ *ผู้ชายคนนี้รับสมญานาม 'นุ่มนวลปานหยก' ได้อย่างเต็มภาคภูมิ*

ถัดไปอีกหนึ่งวัน ตอนสามทุ่มฉงหรงอ่านเอกสารจนเวียนหัว จึงสวมเสื้อคลุมออกจากบ้านไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อขนม

ไม่รู้ว่าทำไมวันนี้ซูเปอร์มาร์เก็ตถึงมีคนเยอะเป็นพิเศษ ตอนที่ฉงหรงเข้าคิวรอจ่ายเงิน ในสมองยังมีภาพเอกสารเมื่อครู่ จนกระทั่งพนักงานเก็บเงินดูจำนวนเงินที่หน้าจอแล้วเตือนเธอว่า "สามสิบเก้าหยวนหนึ่งเหมา*"

ฉงหรงล้วงธนบัตรใบละห้าสิบบหยวนออกจากกระเป๋าส่งให้ พนักงานเก็บเงินถามตามที่ได้ฝึกมา "มีหนึ่งเหมาไหม"

ฉงหรงส่ายหน้า "ไม่มีค่ะ"

* เหมา เป็นหนึ่งในหน่วยเงินของจีน โดยมีลำดับการเรียงคือหยวน (元) เจี้ยวหรือเหมา (角/毛) และเฟิน (分)

ทันใดนั้นด้านหลังก็มีมือข้างหนึ่งยื่นเหรียญหนึ่งเหมาออกมาวางบนเคาน์เตอร์เก็บเงิน

ฉงหรงก้มหน้ามองมือข้างนั้นชั่วแวบหนึ่ง รู้สึกคุ้นตามาก หญิงสาวหันกลับไปมองเจ้าของมือ *เฮ้ะ คู่้นตาจริง ๆ*

เธอพยักหน้าเล็กน้อยแสดงความขอบคุณ "ขอบคุณค่ะ"

คนที่ด้านหลังพูดอย่างเนิบนาบไม่ช้าไม่เร็ว "ไม่เป็นไร"

ฉงหรงหิวโยเกิร์ตหลายกล่องออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตก็เห็นชามอยด์ตัวนั้นหมอบอยู่ที่ประตูจริงๆ มันหมอบนิ่งอย่างว่านอนสอนง่ายรอเจ้าของชนของมันสี่ขาราวหิมะ ทำหน้าคล้ายกำลังยิ้ม มีเด็กสองคนกำลังล้อมดูอยู่

เด็กสองคนที่หุ้มตัวจนเหมือนบ๊ะจ่างสองลูกหน้าตาอยากรู้อยากเห็นยื่นมือออกไปลูบชนชามอยด์อย่างระมัดระวังแล้วดีใจหัวเราะเอิ๊กอ้อกเสียงหัวเราะดังไปไกลมาก

ฉงหรงยิ้มพลางเดินมุ่งหน้ากลับบ้าน *เป็นเด็กนี่ดีจริงๆ มีความสุขได้ง่าย ๆ*

หลังจากวันนั้นฉงหรงไม่เห็นผู้ชายคนนั้นอีกหลายวัน ทุกครั้งที่เธอออกจากบ้านหรือกลับบ้านเห็นประตูฝั่งตรงข้ามปิดอยู่ก็จะคิดว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นก่อนหน้านี้เป็นเพียงความฝันของเธอหรือเปล่า

ส่วนเงิน พักนี้เขาแวะมาหาเธอบ่อย ๆ

เธอเลิกงานกลับบ้าน พอเปิดประตูก็เห็นเงินนอนตีแปลงอยู่บนโซฟา กินขนมดูทีวี

ฉงหรงเดินไปเตะชานองชายข้างที่ยื่นขวางทาง นั่งลงแล้วจ้องหน้าเขาอยู่นานมาก "สงสัยจังว่าทำไมนายยังอยู่ที่นี้อีก ถูกไล่ออกแล้วหรือไง"

"ไม่มีทาง!" จงเงินซึกซากลับ "พักนี้บอสผมไปประชุมต่างเมือง ผมเลยถือโอกาสอู้"

ฉงหรงทำงานมาทั้งวัน รู้สึกเพลียทั้งร่างกายและจิตใจ เธอดูหน้าจอกีวี ปล่อยสมองให้โล่ง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงสังเกตเห็นว่าจางเงินเอาแต่จ้องหน้าเธอ "จ้องทำไม"

จางเงินถามอย่างระมัดระวัง "พี่ ทำไมเพียงไม่มีแฟน"

ฉงหรงขมวดคิ้ว "ถามไปทำไม"

จางเงินยิ้มแหยๆ "ก็ไม่มีอะไร เพราะป่าสะก๊ชอบถามผมอยู่นั่นแหละ ผมแผลอบอกไปว่าพี่ชอบผู้หญิง"

ฉงหรงรีบนั่งตัวตรง ถามอย่างจริงจังว่า "คำพูดเต็มๆ ว่ายังไง พูดว่าตอนนี้ฉงหรงชอบผู้หญิงนั่นแหละ ด้านหลังชื่อของฉันเขียนเลขประจำตัวประชาชนด้วยมัย แล้วนี่อันตรายไว้รีเปล่า"

"เอ่อ..." จางเงินดูออกกว่าอาการโรคบ้ำงานของพี่สาวกำเริบอีกแล้ว รู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก "คงไม่มี...ผมแค่พูดว่าพี่อาจจะชอบผู้หญิง"

ฉงหรงถอนใจอย่างโล่งใจ เอนพิงโซฟา "แบบนี้ก็ไม่ใช่ไร เป้าหมายไม่ชัดเจน ไม่มีเวลาที่ชัดเจนด้วย ความเข้าใจต่อคำว่า 'ชอบ' ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นประโยคนี้ไม่มีผลผูกมัด แม้ฉันสอนกฎหมาย น่าจะเข้าใจ"

จางเงินจับตัวฉงหรงเขย่าอย่างแรง "พี่! ตื่นได้แล้ว! พี่เลิกงานแล้วนะ!"

ฉงหรงปลัดก้นองชาย "ถ้าครรวหน้ายังกล้าพูดเหลวไหลอีก ฉันมีวิธีทำให้นายตายโดยไม่ผิดกฎหมายหนึ่งร้อยวิธี!"

จางเงินกลัวมาก กอดหมอนอิงบิดไปบิดมาบนโซฟาแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย "ผมหิวแล้วอะพี่"

ฉงหรงเปิดแอปฯ สั่งอาหารแล้วโยนมือถือให้เขา "สั่งเอง!"

ระหว่างรออาหาร จางเงินไปนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตในห้องหนังสือ ส่วนฉงหรงหยิบโน้ตบุ๊กมานั่งทำงานต่อ

ผ่านไปไม่กี่นาทีจางเงินก็เผลอน้ำมามองเธออีก ก่อนจะชี้ไปที่ไอคอน

บนหน้าจอโน้ตบุ๊กแล้วถามว่า "พี่ยังเล่นเกมนี้อยู่อีกเหรอ"

ฉงหรงตอบโดยไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง "ไม่ได้เล่นแล้ว"

เธอไม่ได้เล่นอีกแล้วจริงๆ เพียงเก็บไว้เป็นที่ระลึกเท่านั้น

จงบเงินไม่ว่าอะไรอยู่นาน ทำท่าเหมือนไม่อยากรจะพูดแต่ก็ไม่ได้พูด เธอขมวดคิ้วมองอีกฝ่าย "นายเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว จะพูดอะไรก็พูดออกมาเลยสิ อ้อๆ อึ้งๆ อยู่นั่นล่ะ"

คราวนี้จงบเงินกลับกล่าวตรงๆ "สาเหตุที่พี่ไม่ยอมมีแฟน เพราะเขาหรือเปล่า"

ฉงหรงรีบปฏิเสธทันที "ไม่ใช่!"

จงบเงินเบะปากแล้วพึมพำ "ผมยังไม่ได้บอกว่าเขาเป็นใครเลย..."

ฉงหรงคว้าหมอนอิงข้างตัวขว้างใส่อีกฝ่าย "จงบเงิน อยากรตายเหรอ"

"ผมยังไม่อยากตาย..." ทันใดนั้นจงบเงินก็นึกอะไรขึ้นได้ ทำท่ากระเซะเข้ามาหาพี่สาว "พี่ๆ ผมแนะนำให้คุณรู้จักกับบอสผมดีมั้ย ผมว่าพวกพี่สองคนเหมาะสมกันมากนะ"

ฉงหรงเลิกคิ้วอย่างเกียจคร้าน "หมอ?"

จงบเงินพยักหน้ารัวๆ "ใช่ๆ!"

ฉงหรงทำท่าครุ่นคิดจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างเป็นงานเป็นการ "อืม เหมาะสมกันมาก เขาสามารถฆ่าและศพฉันเงิบๆ หรือไม่ฉันก็ฟ้องหย่าชนิดให้เขาออกจากบ้านตัวเปล่าได้ นายอยากเห็นจุดจบแบบนั้นเหรอ"

จงบเงินพูดไม่ออก "พี่อย่ามองโลกในแง่ร้ายสุดขีดขนาดนี้สิ บอสนะ ดีจริงๆ นะ! เขายังเลี้ยง..."

วินาทีต่อมาจงบเงินก็ถูกฉงหรงเตะออกนอกประตู ทำเอาถุงที่มาส่งอาหารตกใจแทบตาย ก่อนจะทำหน้าที่เฝ้าพาลงส่งอาหารในมือให้จงบเงิน "อายุยังน้อย อนาคตวัยรุ่นนี่ยังอีกยาวไกล..."

จงเงินรีบอธิบาย "เธอเป็นพี่สาวของผม!"

คุณลุงโปกมือ "เจ้าหนุ่มไม่ต้องอาย ถูกเมียเตะออกจากบ้านไม่นานอาย
หรือ ลุงเคยผ่านมาแล้ว ข้ออ้างแบบนี้ลุงก็เคยใช้มาก่อน"

จงเงินอึ้งไปทันที "..."

เขาใช้สายตาส่งคนส่งอาหารเข้าไปในลิฟต์แล้วจึงมาเคาะประตูต่อ
"พี่ พี่เปิดประตูหน่อย! ผมเอาข้าวมาส่ง! พี่ไม่หิวหรือ"

ด้านในไม่มีความเคลื่อนไหว จงเงินจึงนั่งกินข้าวหน้าประตูเสียเลย
กินเสร็จก็ลุกขึ้นยืน เช็ดปากแล้วเริ่มสารภาพ "ผมผิดไปแล้วครับ"

จงหวังไต่ยีนคำนี้กำลังคิดจะลุกไปเปิดประตูให้เขา ก็ได้ยีนด้านนอก
เพื่อเจอด้วยตรรกะวิบัติชุดใหม่

"ผู้หญิงเราต้องรักษานวลสงวนตัวละเนาะ ผมไม่น่าถาม 'ดีมั๊ย' อะไร
แบบนี้เลย ผมควรจะลากบอสมามหาพี่โดยตรง ยัดเขาเข้าไปในอ้อมกอดพี่
ต่างหาก! อืม! เอาแบบนี้ก็แล้วกันนะ! กินอิมละ ผมไปก่อนนะ เหลือให้พี่
ครึ่งหนึ่ง แขนงไว้หน้าประตู หายโมโหแล้วก็ออกมาเอาเอง"

วินาทีนั้นจงหวังแน่ใจแล้วว่าไอ้หนูที่โตขึ้นมาพร้อมกับเธอตั้งแต่เล็ก
ไอ้หนูที่ทาทางเหมือนใส่ชื่อบริษัทรักความก้าวหน้าคนนี้ ช่วงที่ตัวเธอ
ไปอยู่เมืองนอกหลายปี เขาโตมาด้วยระบบความคิดที่ผิดทางเสียแล้ว...

อากาศเย็นลงเรื่อยๆ ท้องฟ้าหลายวันนี้ขมุกขมัวคล้ายกับสภาพจิตใจ
ของจงหวัง เพราะว่าทำงานล่วงเวลาจนตึกตื่นทุกวัน เป็นใครก็ต้องรู้สึกแ่
เหมือนกัน

วันที่ได้เจอหน้ากับผู้ชายคนนั้นอีกครั้งคือสุดสัปดาห์ หิมะเพิ่งตกหนักไป
จงหวังกลับมาจากกินม้อกลางวันกับเพื่อน เดินย่ำหิมะอยู่ในเขตชุมชน
เพิ่งเข้าตัวอาคารก็เห็นผู้ชายคนนั้นสวมชุดสากลและรองเท้าหนังกำลัง
ยืนรอลิฟต์ เขาพาดโค้ดแคชเมียร์ตัวใหญ่ไว้ที่แขน มีกระเป๋าเดินทางสีดำ

ใบหนึ่งอยู่ข้างตัว ดูท่าทางเหมือนเพิ่งกลับมาจากการเดินทางไกล

ฉงหรงเป็นทนายความมานาน เห็นคนแต่งกายแบบทางการมามาก ถ้าไม่ใช่พวกที่อ้อๆ ก็คือพวกขายประกัน น้อยคนนักที่จะแต่งตัวถึงระดับ สะท้อนสไตล์ของตัวเอง

เธอแอบเหลือบมองเขาหลายครั้ง *ตัดเย็บด้วยมือ หุหุหุแต่ไม่รุ่งรัง* รสนิยมดีมาก ว่ากันว่าสีเทาเป็นตัวเลือกอันดับแรกในตู้เสื้อผ้าผู้ชาย เป็นตัวของตัวเอง มีเสน่ห์ตามแบบฉบับ

เธอเห็นมาหลายแล้วย่อมรู้ว่าจุดที่สะท้อนเอกลักษณ์ของคนไม่ใช่เสื้อผ้าตัวนอก แต่เป็นเสื้อเชิ้ต คอเสื้อเชิ้ตของผู้ชายที่ด้านหน้าเธอคนนี้ได้ขนาดพอดีระดับ ปลายแขนเสื้อโผล่มาครั้งนี้อย่างพอเหมาะ *สมบูรณ์แบบ*

สายตาของฉงหรงลดต่ำลง กางเกงสแล็กส์ห่อหุ้มขาที่ยาว ปลายขา กางเกงยาวถึงขอบรองเท้าพอดี

ตอนที่เธอเงยหน้าขึ้น เขากำลังขยับคอเสื้อ นิ้วมือเรียวยาวและสะอาด งดเล็กน้อยเห็นข้อนิ้วชัดเจน มือข้างนั้นแกว่งไปมา แกว่งจนหัวใจฉงหรง พองโต รู้สึกเขັกซึ่งใจต้องร้องขอชีวิต

มองต่อไปไม่ได้แล้ว ดูต่อไปไม่ได้แล้ว! สติสัมปชัญญะของฉงหรง กำลังเตือนตัวเองไม่หยุด แต่ดวงตากลับอาลัยอาวรณ์ไม่ยอมเลื่อนพ่นออกไป หลายวินาทีให้หลังเธอรวบรวมพลังหันตัวกลับ ตัดสินใจออกไปอย่าหิมะ ลักครู่ให้สติแจ่มใสเสียก่อน

พอดีกับที่ประตูลิฟต์เปิดออก หางตาเวินเช่าซิงเหลือบมองคนด้านหลัง ที่เหมือนลมพัดม้วนออกไป เขายิ้มแล้วเดินเข้าไปในลิฟต์

เวินเช่าซิงกลับถึงบ้านอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็ออกจากบ้าน อีกครั้ง ขณะเดินผ่านสวนดอกไม้ของชุมชนก็เห็นเพื่อนบ้านคนใหม่สวม ชุดลาลองย่าหิมะอย่างโมโหอยู่ข้างกลุ่มเด็กน้อยที่กำลังเล่นหิมะกันอย่าง

สนุกสนาน ท่าทางต่างกันอย่างกับผู้หญิงเก่งความมั่นใจสูงที่เจอเวลาเลิกงาน
เกือบทุกวัน

เขาอยู่ครู่หนึ่ง ยิ้มแล้วเดินออกไป

หิมะตกสะสมอยู่บนถนน เพราะอุณหภูมิต่ำมากจึงจับตัวเป็นน้ำแข็ง
อย่างรวดเร็ว เวินเช่าซิงไม่ได้ขับรถ เขาโดยสารรถไฟใต้ดินหลายต่อ
จนมาถึงย่านเฉิงหนาน

หลังออกจากรถไฟใต้ดิน เดินต่ออีกช่วงหนึ่งจึงมาถึงหน้าบ้าน
แบบเรือนสี่ประสาน* ยังไม่ทันได้เดินเข้าไปด้านในก็ได้กลิ่นหอมของ
ตัวยาสมุนไพร ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บยิ่งส่งกลิ่นเด่นชัด เขายืนอยู่ที่
ปากประตูดมกลิ่นหอมของตัวยาอยู่ครู่หนึ่งจึงเคาะประตู

เคาะสามครั้งแล้วเวินเช่าซิงก็ไม่เคาะอีก เขายืนรอหนึ่งๆ ครู่หนึ่ง
สักพักประตูก็เปิดออกจากด้านใน เขายิ้มแล้วร้องเรียกอีกฝ่าย "คุณย่า"

หญิงชราผมสีเงินทั้งศีรษะแต่สีหน้าสดใสดูแข็งแรงกระฉับกระเฉง
เรียกเขาเข้าไปในบ้าน "กลับมาแล้วหรือ เต่าแล้วจะต้องเป็นแกแกจ๋อง คนอื่น
เคาะประตู ไม่มีใครมีความอดทนอย่างนี้หรอก ทนรอไม่ได้ แต่แกนะรู้ว่
ย่าอายุมาก เดินช้า"

เวินเช่าซิงปิดประตู โอบบ่าหญิงชราอย่างสนิทสนม ประคองเธอ
เดินเข้าไปด้านใน "อืม ผมมาถึงตอนเที่ยง เลยมาขอข้าวกิน แล้วก็มารับ
...รับหมาด้วย"

คุณย่าเวินฟังแล้วก็หัวเราะ "อะไรกัน ทำอย่างกับพวกเราไม่รู้ว่
มันชื่อ 'รังอึ้ง' (ขอทางหน่อย) พ่อปู่เรียกชื่ออาคนเล็กของแกก็เห็นมัน
วิ่งหางปั้งไปหาแล้ว แกนี่น้ำ ทำไมยังซุกซนเหมือนตอนเด็กๆ อีก"

"ฮ่าๆ แล้วปู่ล่ะครับ"

* เรือนสี่ประสาน เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนสมัยโบราณที่มีส่วนลานกว้างตรงกลาง ล้อมรอบด้วย
อาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน

"ป้าไม่สบาย ญาติผู้ใหญ่ของแกเลยแวะมาเอายา ปู่เองก็อยู่ในบ้าน
คุมอาคนเล็กของแกตั้มมาอยู่"

เวินเช่าซิงเลิกคิ้ว "เชียวจื่อยวนก็อยู่นี่หรือ"

เวินรั้ง... อาคนเล็กของเวินเช่าซิงเป็นลูกที่เกิดตอนแก่ของผู้เฒ่าเวิน
อายุมากกว่าเวินเช่าซิงไม่เท่าไรหรอก แม้ว่าทั้งสองคนมีศักดิ์เป็นอาหลานกัน
แต่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก เล่นกันหัวหกกันขวิด มีปู่คอยดูแลจนโต เวินเช่าซิง
ไม่เคยเรียกเขาว่า 'อา' แม้แต่ครั้งเดียว หลายปีก่อนเวินรั้งอายุยังน้อยแต่
พอมีชื่อเสียงอยู่บ้างในวงการแพทย์แผนจีน ไม่รู้ว่าถูกอะไรกระทบกระเทือน
จิตใจถึงหลบไปพักที่วัดแห่งหนึ่งบนภูเขา วันๆ เอาแต่กินแล้วก็นอนรอ
ความตาย อาจเป็นเพราะว่ากินๆ นอนๆ นานไป ทางวัดเริ่มไม่พอใจ เขา
จึงชวนป้ามารับรักษาคนป่วยบนภูเขา ไม่สนใจว่ากิจการจะดีหรือไม่ดี
วันๆ ว่างจัด ผู้อาวุโสสกุลเวินสั่งสอนวิชาแพทย์ให้เขาด้วยตัวเอง เวินรั้ง
จึงเชี่ยวชาญการแพทย์มาก เวลาผ่านไปนานเข้าชื่อเสียงเริ่มขจรขจาย
มีคนป่วยมาหาเขาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนเดินทางข้ามอำเภอข้ามมณฑลมา
เงินที่เขาได้เขาถวายให้วัดทั้งหมด ถือว่าชดเชยค่าข้าว มีมากเกินก็ถือว่า
เป็นเงินค่ารูปค่าน้ำมันตะเกียงไป

ขึ้นเขาคราวนี้อยู่นานหลายปี เวินเช่าซิงใช้แผนชี่โขงหลอกให้อา
ลงจากตอยมาได้ จากนั้นอีกฝ่ายก็ไม่สามารถหลบหนีไปได้อีก

พอเวินเช่าซิงเดินเข้าไปในห้องก็หัวเราะ แม้ว่าเวินรั้งยังหนุ่ม แต่
ในวงการแพทย์แผนจีนชื่อของเขาก็พอมีน่านกอยู่ไม่น้อย ต้องมานั่งยองๆ
อยู่หน้าเตา ใช้พัดคอยคุมไฟในเตา หน้าเปื้อนคราบขี้เถ้าดำๆ ยังมีปู่ที่ดา
จนตัวสั้นอยู่ข้างๆ อีก ทำให้เวินเช่าซิงเห็นแล้วอารมณ์ดี

ผู้เฒ่าเวินชราแล้วแต่ยังแข็งแรง บารมียังเต็มเปี่ยม เวลาตาคนกี้
เปี่ยมด้วยพลัง "หลายปีนี้ไม่มีความก้าวหน้าแม้แต่หยด! วิชาที่สอนไป
ก็ลืมหืม! แคตั้มมายังต้มไม่เป็น! รู้นะว่าตอนนี้แกมีชื่อเสียงแล้ว งานแบบนี้

"ไม่ต้องทำเอง"

ห่างออกไปไม่กี่ก้าว เชียวจื่อยวนญาติผู้พี่ของเวินเช่าซิงกับสุยอี้ผู้เป็นภรรยาเข้าไปเยี่ยมไปตลอดเหตุการณ์

แม่ของเวินเช่าซิงกับแม่ของเชียวจื่อยวนเป็นที่สาวน้องสาวแท้ๆ ร่วมแม่เดียวกัน ทั้งสองคนโตมาด้วยกัน ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็เป็นรูมเมตกันอีกจึงสนิทกันมาก

เวินเช่าซิงเพิ่งเหยียบเท้าเข้าบ้านก็เจอก้อนสีขาวพุ่งเข้ามาหา เขาหัวเราะพลางลูบตัวมันอยู่นานมาก หนึ่งคนหนึ่งหมารวมตัวเป็นก้อนต่อหน้าผู้ชม

เวินรุ่งได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหวจึงเงยหน้ามอง แต่ยังไม่ทันเห็นอะไรก็ถูกตวาดเสียงดังจนต้องก้มหน้าลงอีก

"ดูไฟ! ดูไฟดีๆ!"

เวินเช่าซิงมองอย่างอารมณ์ดี ตีใจกับตัวเองอีกครั้งที่ตอนนั้นเลือกเรียนแพทย์แผนปัจจุบัน รู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจอันชาญฉลาด

ในที่สุดยาหลายชุดก็ต้มเสร็จด้วยเลือดและน้ำตาของเวินรุ่ง ตอนทีเชียวจื่อยวนรับยามาจากมือเวินรุ่งก็ไม่ลืมแทงอีกหนึ่งแผล "พักนี่คงจะต้องมารบกวอนอาเล็กบ่อยๆ ละนะ"

เวินรุ่งมองรอยยิ้มที่มุมปากเชียวจื่อยวน ยิ่งได้ยินคำว่า 'อาเล็ก' ก็ตาโตทันที ตัวสั่นด้วยความกลัว

ผู้เฒ่าเวินไม่เพียงไม่คำนึงถึงหน้าตาของดาวรุ่งวงการแพทย์แผนจีนผู้นี้ แต่ยังคงดูเข้ามั่งงวดตลอดเวลา สุดท้ายยังสั่งการบ้านอีกด้วย "เดี๋ยวไปคัดเป็นฉ่างงุ่มหนึ่งรอบ!"

เวินรุ่งอยู่นอกบ้าน อยู่ต่อหน้าคนอันมีคณยกย่องนับถือ แต่ตอนนี้ทำหน้าคล้ายจะร้องให้อ้อนวอนแบบไม่คำนึงถึงภาพลักษณ์ตัวเอง "พ่อ! ผมโตขนาดนี้แล้ว ทำไมยังจะลงโทษคัดตำราอีก"

เวินเช่าซิงกลั้นหัวเราะไม่ไหว ผลอชาก้ากออกมา

เวินรุ่งรุกลบทันที "ยังกล้าหัวเราะอีก ถ้าไม่ใช่เพราะแกหลอกฉันกลับมา ฉันก็ไม่ต้องมาถูกตำหนิทุกวันหรอก!"

เวินเช่าซิงอมยิ้ม ย้อนถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "แบบนี้แสดงว่ายังคิดจะกลับขึ้นเขาอีกสินะ"

พอเวินเช่าซิงพูดแบบนี้ เวินรุ่งก็รู้แล้วว่าเสียเปรียบ ตอนนั้นตัวเองหนีออกจากบ้านเงิบๆ ผู้เฒ่าเวินโมโหจนล้มป่วย ไม่ต้องการฟังเรื่องนี้ที่สุด เหมือนที่คิดไว้ไม่ผิด วินาทีต่อมาชายชรากรี๊ดมุดคิ้ว "คัดสองรอบ! คัดไม่เสร็จห้ามออกจากบ้าน!"

เวินรุ่งถลึงตาใส่เวินเช่าซิง เวินเช่าซิงยิ้มตาหยีจ้องตอบ

เวินเช่าซิงพารั้งอั้งมาด้วยจิ้งหรีดไฟใต้ดินไม่ได้ หลังกินอาหารเย็นแล้วจึงติดรถเขี้ยวจ้อยวนกลับไป หิมะตกถนนลื่น เขี้ยวจ้อยวนจิ้งขับซำๆ พวกเขาหาเรื่องสัพเพเหระมาคุยกัน

"คุณป้าเขี้ยวไม่สบายอีกแล้วหรือ"

"ก็แบบเดิมนั้นแหละ พักนี้อากาศเริ่มเย็น อาการก็มากหน่อย"

"เดี๋ยวไว้มีเวลาจะไปเยี่ยมนะ"

เขี้ยวจ้อยวนนี่อะไรขึ้นได้ "หลายวันก่อนหลินเฉินติดต่อมา"

เวินเช่าซิงรับคำอย่างใจลอย ตอนนั้นเขาเพิ่งกลับจีน หลินเฉินก็เดินทางไปอเมริกา ตั้งแต่นั้นก็เอาแต่หลบหน้า ค่อยๆ ติดต่อกันน้อยลง เห็นอีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยา เขี้ยวจ้อยวนก็ตามจี้ "เขาถามถึงเพื่อนหลายๆ คน แต่ไม่ได้ถามถึงนาย"

ตั้งแต่เล็กเวินเช่าซิงก็ถูกญาติผู้มีศักดิ์เป็นพี่ชายตัวแสบคนนี้แกล้งบ่อยๆ นานวันเข้าเลยมีภูมิต้านทาน หันหน้าไปถามยิ้มๆ ว่า "ข้อหนึ่งผมไม่ใช่แม่เขา ข้อสอง ไม่ใช่คนในดวงใจเขา ไม่พูดถึงก็เป็นเรื่องปกติ"

ตอบแบบนี้เข้าทางเซียวจื่อยวนพอดี เขาก็ยิ้มแล้วรुकกลับ "รู้ได้ยังไงว่าไม่ใช่ 'คนในดวงใจ' ของเขา การที่เขาเอาแต่พนเจรอยู่ข้างนอกไม่ยอมกลับมาสาเหตุก็มาจากนาย เรื่องนี้ปฏิเสธไม่ได้สินะ"

"เฮอะ" เวินเซ่าซิงไม่ยิ้มแล้ว พิมพ์เบาๆ "พูดเหมือนกับคนเราไปทรยศอะไรเขา เจ้าอารมณ์ซะจริง!" ทำทางเวินเซ่าซิงมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ทำอะไรผิด ก่อนจะตอกกลับความอยากรู้อยากเห็นของอีกฝ่าย "ถามจริงๆ นะ ผู้หญิงคนที่บอกว่าชอบหมอไม่ชอบทนายความ ตอนนี้ไปอยู่ไหนแล้ว"

เวินเซ่าซิงมองเซียวจื่อยวนซึ่งกำลังอิมเอมใจอารมณ์ดี ชมวดคิ้วหันไปตีหน้าเศร้ากับคุณนายเซียว "รุ่นน้องสุ่ย ผมจำได้ว่าก่อนหน้านั้นเขาไม่ถึงขั้นนี้...หรือว่าคนที่กำลังมีความรักทุกคนจะกลายเป็นพวกชอบเผือกเรื่องชาวบ้านขนาดนี้กันนะ"

สุ่ยอี้เป็นรุ่นน้องของเวินเซ่าซิงตอนอยู่มหาวิทยาลัย ทั้งสองคนเรียนเวชศาสตร์คลินิกเหมือนกัน ที่ผ่านมาเธอก็เรียกเวินเซ่าซิงว่ารุ่นพี่มาตลอด

สุ่ยอี้ไม่ปากยิ้ม อ่อนโยนนุ่มนวลเหมือนปกติ "ไม่ใช่เผือก เพียงแต่ว่าตอนนั้นทุกคนมองว่าพี่กับพี่หลินเงินน่าจะคู่กัน แต่คิดไม่ถึงว่า...ฉันรู้จักพี่หลินเงินมานานหลายปี ยังไม่เคยเห็นเขาหลบหน้าใครขนาดนี้ ก็เลยนึกสงสัย"

เวินเซ่าซิงรู้สึกว่ตัวแสบคู่นี้ร่วมมือกันไม่ใช่เรื่องดีสำหรับตน คนน้อยสูคนมากยอมไม่ใช้แผนที่ดี เขาก็ใช้แผนนี้เงียบ

ฉงหรงเข้าใจมาตลอดว่าวันนั้นเงินเจตนาพูดยั่วโมโหเธอ ใครจะรู้ว่าเขาอยากแนะนำจับคู่ให้จริงๆ จนถือเอาเรื่องนี้เป็นภารกิจสำคัญ

ตั้งนั้นเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อเวินเซ่าซิงออกตรวจคนไข้ตามห้องพักรผู้ป่วยเสร็จแล้วก็เห็นเงินขยับเข้ามาหา ถามด้วยสีหน้าเปี่ยมความหวัง "บอสมีแฟนหรือยังครับ"

เวินเซาซิงมองอีกฝ่าย "ไม่มี ทำไม"

จงเจินฟังแล้วดีใจสุดๆ "ถ้าอย่างนั้นผมจะแนะนำลูกพี่ลูกน้องของผมให้รู้จักก็แล้วกัน ผมมีพี่สาวโสดและสวยน่ารัก ที่สำคัญพี่ผมนะ..."

เวินเซาซิงเสียบปากกากลบเข้ากระเป๋าตรงอกเสื้อ มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบเฉย "เด็กน้อยจงเจิน ทางลัดกอบกู้ประเทศชาติไม่ได้หรอก ต่อให้ผมแต่งงานกับพี่สาวคุณ วันจันทร์หน้าบทความของคุณก็ต้องอยู่ในเมลเบิร์นของผม"

พูดถึงบทความวิชาการ จงเจินก็ปวดหัว แต่ตอนนี้เรื่องที่เขาใส่ใจที่สุดไม่ใช่บทความ "ผมไม่ได้คิดแบบนั้น... ผมอยากช่วยหาแฟนให้จริงๆ"

"ไม่ต้องลำบากหรอก" เวินเซาซิงหยุดครู่หนึ่งแล้วหันหน้ามามองจงเจิน "ผมมีคนที่ชอบแล้ว"

"อ้าว" จงเจินมีสีหน้าผิดหวัง "ยังโสดไม่ใช่หรือครับ"

เวินเซาซิงยิ้ม "โสดแล้วจะมีคนที่ชอบไม่ได้หรือไง ทำไม หรือว่าพี่สาวคุณขวยไม่ออก"

ปกติหน้าจงเจินแสดงอารมณ์ได้หลากหลายมาก ได้ฉายาว่าตัวอีโมจิเดินได้ พอได้ยินแบบนี้ก็ตาโต เริ่มอธิบายทันที "ทำไมจะขวยไม่ออก! ทำไมจะขวยไม่ออก! ผมแนะนำว่าคุณตัวคนเดียวจะว่าแหวกก็เลยแนะนำพี่สาวให้ต่างหาก ไข่แล้ว บอสรู้จักหมอผู้ชายโรงพยาบาลเราที่อายุโล่งๆ กับคุณและยังโสดอยู่อีกมั๊ย อายุน้อยกว่าปีสองปีก็ได้"

"เรียนหมอลำบากมาก เลยอยากจะเปลี่ยนอาชีพเป็นพ่อสื่อสินะ"
เวินเซาซิงจวนใจ

"ไม่ใช่ครับ" จงเจินทำท่าเจนนโลก ถอนหายใจ "ทำไมผู้หญิงดีๆ แบบที่ผมจะหาผู้ชายไม่ได้ อาจารย์เวิน พี่สาวผมดีระดับพิเศษของพิเศษจริงๆ นะ ไม่ลองพิจารณาตุ๊กตักหน่อยหรือ"

หมอเวินปิดแฟ้มประวัติผู้ป่วย "นั่นเปลี่ยนใจละ"

จางเจินดีใจ ยังไม่ทันได้ยิ้มหน้าบานก็ได้ยินอีกฝ่ายบอกว่า "บทความ
รอดถึงสุดสัปดาห์ไม่ได้แล้ว วันศุกร์ก่อนเลิกงานต้องมาอยู่ในเมลบ็อกซ์"
พูดจบก็เดินออกจากห้องไปตรวจคนไข้

จางเจินหมดแรง ทารุหนึ่งที่มีมุมห้อง กลายเป็นอีโมจิหน้าเงียบนั่งไปทันที

หิมะตกต่อเนื่องหลายวัน น้ำบนผิวถนนจับตัวเป็นน้ำแข็ง อากาศไม่ดี
สภาพถนนก็ไม่ดี รถติดสาหัส ฉงหรงจึงใช้รถไฟใต้ดินทั้งไปทำงานและ
เลิกงาน

ช่วงเลิกงานคนใช้บริการหนาแน่น แม้ว่าฉงหรงจะมีที่นั่ง แต่ก็นั่งแล้ว
รู้สึกไม่ค่อยสบาย เมื่อทนไม่ไหวเธอก็เงยหน้ามองผู้ชายซึ่งยืนอยู่ด้านหน้า
เขากำลังเอียงคอดูหน้าจอของรถไฟใต้ดิน

ฉงหรงอดบ่นในใจไม่ได้ นี่มันจะบังเอิญมากเกินไปแล้วนะ

รถไฟใต้ดินหนึ่งขบวนมาทุกสองนาที แต่ละขบวนมีสิบกว่าตู้ แต่ละตู้
คนมากขนาดนั้น ต่อให้ตั้งใจนัดเจอกันก็ไม่แน่ว่าจะได้เจอ แต่ที่ก็ยมเจอกัน
จนได้

เรื่องบังเอิญขนาดนี้ยังเกิดขึ้นได้ ไม่ใช่กลางดินแน่นอน

ผ่านไปอีกหนึ่งสถานี คนทั้งสองลงจากรถ คนหนึ่งลงด้านหน้าคนหนึ่ง
ลงด้านหลัง แล้วเดินออกจากสถานีกลับเขตที่พักอาศัย เพื่อไม่ให้รู้สึกแ่
ฉงหรงซึ่งเดินอยู่ข้างหลังจึงเลี้ยวเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตในชุมชน เดินวน
หลายรอบแล้วค่อยกลับบ้าน

เมื่อคืนก่อนทำงานล่วงเวลาตึกมาก เช้านี้ฉงหรงตื่นไม่ไหว คิดอยู่
ครุ่นหนึ่งดูเหมือนไม่มีเรื่องสำคัญอะไรก็เลยหลับต่ออย่างสบายใจถึงสิบโมง
แล้วเดินเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ออกจากบ้าน

เธอยังตื่นไม่เต็มตา ตอนที่ประตูลิฟต์ปิดจึงสะดุ้ง เพิ่งรู้ว่าในลิฟต์

มีคนอีกหนึ่งคน ไม่ใช่แค่มีคน ยังมี...

ดูเหมือนหมาตัวนั้นจะจำเธอได้ มันแลบลิ้นพลางขยับเข้าใกล้ ฉงหรง แข็งทื่อไปทั้งตัว ก้อนขนสีขาวบีบจนเธอถอยไปชิดมุลิปต์ เบียดตัวชิดผนัง ลิฟต์มองหมาใหญ่อย่างระวังเต็มที่ แต่วันนี้ท่าทีของเจ้าของหมาเปลี่ยนไป ไม่เป็นฝ่ายออกปากบอกให้หมาใหญ่ไปใช้ทางหนีไฟ แต่กลับทำเป็นมองไม่เห็น เหตุการณ์ เธออดทนอยู่นานมาก สุดท้ายก็ยอมแพ้ "เวินเซ่าซิง เรียกมัน ถอยไป! ฉันทกลัวหมา!"

เวินเซ่าซิงมองเธอนิ่งๆ นานมาก เขาเลิกคิ้ว ยิ้มแล้วพูดเนิบนาบว่า "ไม่แก้งทำเป็นไม่รู้จำกันต่อแล้วหรือ"

ฉงหรงแหม่ปาก ถลึงตาแบบเคื่องๆ ใส่เขา

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ถามต่อด้วยน้ำเสียงสงสัย "มีเรื่องหนึ่งอยากถาม มานานละ"

ตอนนี้ฉงหรงหดตัวอยู่ในมุม ไม่มีโอกาสต่อต้านแม้แต่หน่วยนิด "ถามมาสิ!"

"ได้ยินว่า..." เวินเซ่าซิงหยุดครู่หนึ่ง จ้องหน้าฉงหรงอยู่นาน ท่าทาง อยากได้คำตอบมาก ก่อนจะทำกระเบิดว่า "คุณบอกกับคนอื่นว่าคุณชอบผม?"

ฉงหรงหน้าร้อนผ่าว พองขนป้องกันตัวทันที "เปล่า!"

ตั้งแต่ได้เจอกันอีกครั้งที่ประตูซูเปอร์มาร์เก็ตในชุมชน ฉงหรงก็ แก้งทำเป็นไม่รู้จำเวินเซ่าซิงมาตลอดเพราะกลัวเขาจะถามเรื่องนี้ สุดท้าย เหมือนที่คิดไว้ไม่ผิด เขาถามเรื่องนี้จริงๆ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าเพิ่งเจอกันกัน อีกครั้งเขาก็เล่นใหญ่ขนาดนี้

เวินเซ่าซิงขมวดคิ้วเล็กน้อย "อ้อ ในเมื่อเป็นแบบนี้..." เขาพูดพลาง ปลดโซ่ที่คอหมาใหญ่ เจ้าหมาตีใจมากพุ่งเข้าหาฉงหรงทันที

ฉงหรงพยายามข่มใจไม่กรี๊ดร้อง ยอมแพ้แล้ว "ใช่ๆ รีบเอามันออกไป!"

เวินเซ่าซิงบรรลุป่าหมาย พูดเสียงเบาๆ "ริงอีริง... ริงอีริง"

ฉงหรงตัวตึงผนังลิฟต์แล้ว เธอตวาดเขา "ฉันจะหลบไปไหนได้อีกล่ะ!"

เวินเซ่าซิงเงยหน้ามอง พอใจมากที่เห็นท่าทางแตกตื่นของหญิงสาว เขาเรียกเจ้าก่อนชนมาข้างตัวแล้วก็มลงลูบหัวมันพลางอธิบาย "ไม่ได้หมายถึงคุณ ผมเรียกหมา ขอแนะนำอย่างเป็นทางการ มันชื่อรังอีรัง ชื่อเล่นกุ่น (กลิ้ง)"

"..." ในใจฉงหรงค่อนข้างไปวงหนึ่ง คนปกติใครเขาตั้งชื่อประหลาดๆ แบบนี้ให้สัตว์เลี้ยงของตัวเองกัน แต่หมาใหญ่ตัวนั้นได้ยินชื่อนี้ก็ทำท่าระริกระรี่เป็นพิเศษ เอาหัวถูเวินเซ่าซิง

เวินเซ่าซิงยังไม่คิดจะปล่อยเธอไปแค่นี้ "จับมือกันหน่อย ทำความรู้จักกัน"

ฉงหรงมองอย่างพิจารณาอีกครั้ง...ซามอยด์ คล่องแคล่ว ฉลาดว่านอนสอนง่าย มุมปากชูขึ้นคล้ายยิ้มมาแต่กำเนิด ดูแล้วน่ารักเป็นมิตร มีคำจำกัดความว่า 'ใบหน้ายิ้มแบบนางฟ้า หัวใจซุกซนแบบปีศาจ' เธออดเหลือบมองเวินเซ่าซิงไม่ได้ ก่อนจะได้ข้อสรุปว่า...สัตว์เลี้ยงเหมือนเจ้าของ

ยิ้มแบบนางฟ้ายิ้มแล้วก็ยื่นขาหน้าออกมารอจริงๆ ฉงหรงจ้องหน้ายิ้มของมันอยู่นาน แม้จะรู้ว่ามันหน้ายิ้มมาแต่กำเนิด แต่ก็ยังอดใจไม่ได้ในที่สุดก็เอาชนะความกลัวจากส่วนลึกในหัวใจ ยื่นมือออกไปช้าๆ จับขาหน้าของรังอีรังเบาๆ แล้วถอยหนีแบบสายฟ้าแลบ

หลายนาทีต่อมาสองคนหนึ่งหมาก็มานั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวในสวนประจำชุมชน

ชายหนุ่มค่อมเอวเล็กน้อยลูบขนรังอีรัง หมาใหญ่แลบลิ้นทำหน้าที่เคลิ้มอยู่ดีๆ ก็หันหน้ามองมาทางฉงหรง

ฉงหรงแข็งทื่อทั้งตัวทันที รีบขยับนั่งห่างออกจากมัน

เวินเซ่าซิงรู้สึกตกใจ "กลัวหมาขนาดนั้นเลยหรอ"

ฉงหรงกลัวสัตว์เลี้ยงขนยาวมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จึงพยักหน้ายอมรับ

เวินเซ่าซิงจ้องหน้าเธออยู่หลายวินาที ไม่รู้ว่ามองทะเลลึความคิดในใจ เธอหรืออย่างไร ก่อนจะถามเหมือนไม่ได้ตั้งใจ "ไม่เจอหลายปี ผมยาวแล้ว"

ฉงหรงหันหน้ามามองเวินเซ่าซิง เขาหมายความว่าตัวฉันเองก็จัดเป็น สัตว์ขนยาวด้วยหรือเปล่านะ

เวินเซ่าซิงถูกเธอจ้องจนงง จึงเลิกคิดถาม ฉงหรงรู้สึกว่าตนคงจะ คิดมากเกินไป แอบบอกตัวเองให้รีแลกซ์หน่อย พอผ่อนคลายแล้วก็รู้สึก ว่าคำพูดง่าย ๆ ไม่ก็คำทำให้พวกเขาเหมือนเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานาน เธอรู้สึกอบอุ่นใจ การพูดก็ซ้าลง

"แม่ไม่ยอมให้ฉันตัดผมสั้น ตอนต้นเทอมทุกเทอม หลังออกจากบ้าน มาถึงมหาวิทยาลัยก็จะไปตัดสั้น พอปิดเทอมผมก็กลับมายาวเหมือนเดิม ตอนกลับบ้านก็ไม่มีใครรู้ หนนั้นที่เจอกันเพิ่งเปิดเทอมไม่นานเท่าไรหรอก ก็เลยเห็นผมสั้น" พูดจบเธอก็กวาดตามองอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว "คุณขา ขื่นมาก"

เวินเซ่าซิงยิ้มให้ตัวเอง "อยู่ในโรงพยาบาลทั้งวัน ไม่อยากจะขาก็ไม่ได้แล้ว"

ฉงหรงฟังแล้วก็หัวเราะ ดวงตาสุกใสเปล่งประกายสดใส เวินเซ่าซิง มองหน้าเธอไม่พูดอะไรอีก

ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ตอนที่ไม่ได้เจอกันมักรู้สึกใจว่าวุ่น พอได้พบกัน แล้วบรรยาอากาศดี สองคนก็เข้ากันได้ดี แต่กลับทำให้ฉงหรงรู้สึกว่ามัน กลับไม่ใช่เรื่องดีอะไร

ครูใหญ่เวินเซ่าซิงก็เอ่ยปากทำลายความเงิบ

"คุณทนายฉง ผมมีปัญหาด้านกฎหมายอยากปรึกษา"

ฉงหรงพูดล้อเล่น "คำปรึกษาของฉันค่อนข้างแพงนะ"

เวินเซ่าซิงหัวเราะ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "หลบหนี เนื่องจากกลัวความผิด ควรจะมีความผิดเพิ่มหรือไม่"

ฉงหรงใจหายวาบ ครุ่นคิดเลือกคำที่จะใช้อยู่ครู่ใหญ่จึงตอบว่า "หลบหนีเนื่องจากกลัวความผิด หมายถึงหลังจากผู้ต้องสงสัยกระทำความผิดแล้วหลบหนีเพราะกลัวถูกลงโทษหรือจะต้องรับโทษตามความผิดทางอาญา หลบหนีการรับโทษตามกฎหมาย ตามที่ระบุในกฎหมายอาญากับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาปัจจุบันนี้ของบ้านเรา หลบหนีเนื่องจากกลัวความผิดจะไม่ถูกเพิ่มระยะเวลาการลงโทษ เพราะว่าหลังจากผู้ต้องสงสัยกระทำความผิดแล้วหลบหนีเพื่อหลีกเลี่ยงการรับโทษตามกฎหมาย การหลบหนีเป็นเรื่องธรรมดาของคน ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถเอาการหลบหนีเนื่องจากกลัวความผิดมาเป็นเงื่อนไขเพิ่มโทษความผิดทางอาญา หลบหนีเนื่องจากกลัวความผิดไม่ใช่ข้อพิจารณาในการกำหนดโทษ แต่ไม่รวมถึงการกระทำความผิดต่อเนื่องในระหว่างหลบหนี โดยทั่วไปไม่ถือเอามาเป็นข้อพิจารณาในการกำหนดโทษหรือเพิ่มโทษ แต่การมอบตัวหลังจากหลบหนี ตามกฎหมายยังสามารถลงโทษสถานเบาหรือลดโทษถ้าเป็นการกระทำความผิดสถานเบาอาจจะตเว้นการลงโทษก็ได้"

เวินเซ่าซิงฟังเธอร่ายยาวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังแต่สายตาล่อกล่อกับแล้วก็จับข้อความระหว่างบรรทัดได้ว่า "เป็นเรื่องธรรมดาของคนเข้ามามอบตัวด้วยตนเอง"

ฉงหรงเตือนสติเขา "เมื่อก็...ในลิปต์..."

พฤติกรรมตอนอยู่ในลิปต์เมื่อครู่นี้จะเรียกว่า 'เข้ามามอบตัว' ก็ยังไม่ค่อยตรงทีเดียวนัก แต่พอจะเรียกได้ว่า 'ให้ความร่วมมือดีมาก' กระทบ

ดูเหมือนเวินเซ่าซิงไม่คิดจะเล่นงานเธอด้วยเรื่องนี้ต่อไปอีก เขามองยิ้มพลางมองเธอแล้วเอ่ยอย่างมีเลศนัย "เหมือนที่คิดไว้ไม่ผิด เวลาเมื่ออาชีฟทำเรื่องเกี่ยวกับอาชีฟของตัวเองจะค่อนข้างเชี่ยวชาญ"

ฉงหรงมองรอยยิ้มของเขาแล้วรู้สึกหนาวใจ เธอไม่รู้จริงๆ ว่าเรื่องวุ่นวายในอดีตตอนนั้นจบอย่างไร ที่เวินเซ่าซิงบอกว่า 'ได้ยินว่า' จริงๆ แล้ว

ได้ยื่นมาจากใคร เขากับหลินเงินผัดใจกันเพราะเธอหรือไม่ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง
ทำไมเขาไม่มาคิดบัญชีกับเธอ เรื่องในใจที่เก็บซ่อนมาหลายปีในที่สุดก็มี
คำพิพากษาออกมาแล้ว เธอไม่รู้สึกลัวตกกลัวไม่สบายใจ ตรงกันข้าม
เมื่อถูกตัดสินประหารชีวิตแล้ว กลับรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

แต่ว่าเวลานั้นๆ ไม่กี่วินาทีฉงหรงพลันเริ่มครุ่นคิดถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง
"บ้านของคุณตอนนี้...อยู่ฝั่งตรงข้ามบ้านฉัน เข้าหรือว่าซื้อ"

เวินเช่าซิงไม่ตอบแต่กลับย้อนถามว่า "บ้านคุณเช่าหรือว่าซื้อละ"

"ซื้อสิ"

เวินเช่าซิงอมยิ้ม "บังเอิญขนาดนี้เชียว ผมก็ซื้อ"

ฉงหรงร้องโหยหวนอยู่ในใจ ความหวังสุดท้ายดับสูญไปในรอยยิ้มของ
ชายหนุ่ม

ถ้าเวินเช่าซิงเช่า เธอยังพอจะหวังลมๆ แล้งๆ ให้เขาย้ายออกไปได้
แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าวันนี้ไม่เจอฝรั่งนี้ก็เจอ เธอจะต้องก่อเงินไปถึงเมื่อไหร่
กันนะ

แม้จะอยู่กลางแจ้งแต่อุณหภูมิก็ยังค่อนข้างต่ำ ถึงจะใกล้เที่ยงวันแล้ว
นั่งนานๆ ก็รู้สึกหนาว ฉงหรงดึงผ้าพันคอให้แน่นกระชับ หน้าตาไร้ความรู้สึก
แต่ในใจกำลังคิดว่าจะย้ายไปอยู่ที่อื่น

เมื่อมีทางออกฉงหรงก็นั่งไม่ติดแล้ว เธอยกข้อมือดูเวลาแล้วมองคน
ข้างๆ "เดี๋ยวนะ วันนี้นั้นทำงาน ทำไมคุณไม่ไปทำงาน"

"รังอีรังไม่สบายนิดหน่อย จะพามันไปหาหมอ ลากหยุดหนึ่งวัน"

ฉงหรงทำหน้าสงสัย "ตัวคุณเองก็เป็นหมอนะ"

เวินเช่าซิงอึ้งไป ได้แต่มองหน้าเธอ "ผมไม่ใช่สัตว์แพทย์"

"ก็คล้ายๆ กันไม่ใช่หรือ"

"แต่ละสาขามีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง ไม่คล้ายกันเลย" เวินเช่าซิง
เห็นเธอนั่งไม่ค่อยสบายเพราะความหนาว "ตอนเที่ยงกินข้าวด้วยกันไหม"

ฉงหรงสายหน้า "ไม่ดีกว่า ตอนบ่ายยังต้องเจอลูกความ" พูดแล้วก็ลุกขึ้นยืน ในที่สุดก็บอกลาได้สำเร็จ สบายใจเสียที สีหน้าก็พลอยผ่อนคลายไปด้วย

เวินเซ่าซิงยังคงนั่งนิ่ง ส่งเสียงเรียกเธอเอาไว้ "ฉงหรง"

หญิงสาวชะงักเท่า "หืม?"

เวินเซ่าซิงเอ่ยปากเหมือนไม่ได้ตั้งใจถาม "คุณยังติดต่อกับหลินเงิน อยู่หรือเปล่า"

ในใจฉงหรงเริ่มมีลางไม่ดี "เปล่า ไม่ได้ติดต่อกันนานมากแล้ว"

ชายหนุ่มมองเธอแล้วยิ้มจนหน้าบานแต่ก็เหมือนมีความนัยแฝงอยู่ "ผมก็เหมือนกัน"

เห็นๆ อยู่ว่ารอยยิ้มของอีกฝ่ายอ่อนโยนมาก แต่กลับทำให้ฉงหรงหนาวเหน็บถึงชั่วหัวใจ แน่หนอนว่าเธอไม่โง่ถึงขนาดถามว่าทำไม เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเธอ! ผู้ชายคนหนึ่งชอบเธอ แต่เธอกลับรักเพื่อนซี้ของเขา พลื้ดละครน้ำเน่าแบบนี้ทำให้เพื่อนสนิทผิดใจกัน

ฉงหรงหมุนตัวออกเดิน กระชับคอเสื้ออีกครั้ง ต้องเป็นเพราะนั่งกลางแจ้งนานเกินไปจนถูกความเย็นซึ่มเข้ามาในตัวแน่ๆ!

เวินเซ่าซิงจ้องมองเงาร่างที่หนีไปด้วยใจหวาดหวั่น ยิ้มมุมปากอย่างอารมณ์ดีสุดขีด

ฉงหรงออกจากประตูของชุมชนแล้วก็โทรหาจางเงิน ถามตรงๆ ว่า "หลายวันก่อนนายบอกว่าเช่าห้องใกล้ๆ มหาวิทยาลัยอยู่ใช่ไหม"

วันหนึ่งเงินมีเรียน ห้องที่เช่าไว้อยู่ใกล้มหาวิทยาลัยมาก ฉงหรงตั้งใจว่าตอนเที่ยงจะไปดูสักหน่อย

จางเงินยืนรอเธออยู่ที่ประตูทางเข้า พอฉงหรงเดินเข้ามาในเขตที่พัก ก็สังหรณ์ใจไม่ดี จนกระทั่งเขาเปิดประตูให้เธอเข้าไป ฉงหรงก็ถอนหายใจเบา

จนแทบไม่ได้ยิน จงเงินพาเธอเดินดูรอบๆ ยิ้มหน้าแป้นแล่นถามว่า "ไม่เลว ไช้ม้ย"

ฉงหรงมองเขา ก็นับว่าดี...แต่ว่า...นี่มันจะบังเอิญมากเกินไปแล้วนะ!
ห้องนี่ก็คือสถานที่ที่เธอเจอเงินเข้าซิงครั้งแรก เป็นห้องที่หลินเงินเข้า!

ฉงหรงถามหยิ่งเชิงว่า "ห้องของนายนี้...เข้าจากใคร"

"ห้องบอสโง่ละ เขาเป็นคนตีระดับดีพิเศษ! ห้องดีขนาดนี้ให้ผมเข้า ถูกมากๆ!"

เป็นห้องของอาจารย์นั่นแหละ อี้ม มีเหตุผล อาจารย์จำนวนไม่น้อย
ซื้อห้องไว้ใกล้ๆ มหาวิทยาลัย X จะปล่อยให้นักศึกษาเช่าก็ไม่ใช่เรื่องแปลก
ตอนนั้นหลินเงินก็คงเช่าจากอาจารย์คนไหนสักคนเหมือนกันสินะ

ฉงหรงค่อนข้างลำบากใจ แต่คิดไปคิดมาก็ตัดสินใจเด็ดขาด เธอ
มองจงเงิน ตัดสินใจใช้กรรมเกลี้ยกล่อม

"สภาพแวดล้อมไม่เลว แสงก็ดี แต่หน้าร้อนคงร้อนมาก ว่างๆ ติด
แอร์สักตัวนะ"

จงเงินรีบไปที่มุมห้อง ยืนตัวตรง

ฉงหรงประหลาดใจ "นายจะทำอะไร"

จงเงินตอบด้วยสีหน้าจริงจัง "ผมพยายามทำตัวเป็นแอร์โง่ละ"

ฉงหรงถอนหายใจ "ไอ้น้อง มุกนายหนาว* จริงๆ...นายคงไม่ต้อง
ใช้แอร์แล้วละ เพราะนายมีระบบทำความเย็นด้วยตัวเองแล้ว" ทันใดนั้น
เธอก็นึกอะไรขึ้นได้ "น้องพี่ ฉันที่จะติดแอร์ให้เองก็แล้วกัน"

จงเงินพยักหน้า เดินออกมาเปิดพื้นที่มุมห้องให้ "งั้นพี่มายืนทำตัว
เป็นแอร์ตรงนี้ก็แล้วกัน"

ฉงหรงพูดไม่ออก เดินเข้าไปเขย่าหัวจงเงินอย่างแรงจนสาแก่ใจ
"ฉันหมายถึงแอร์ที่เป็นแอร์จริงๆ!"

* คำว่า 'หนาว' ในที่นี้เป็นคำสแลงในภาษาจีน หมายถึงมุกแบก มุกตลกที่ไม่ทำให้ฮา

จางจินมองพี่สาวที่วันนี้ใจดีเป็นพิเศษ รู้สึกอ่อนๆ หนาวๆ "แล้ว...?"
รอยยิ้มของฉงหรงชัดเจนนึกว่าเดิมอีกระดับ "แล้วฉันก็จะมาพักอยู่
ที่นี่สักช่วงหนึ่ง ตี๋มัย"

"ฉันจะอยู่ที่ไหน"

"นายไปอยู่บ้านฉันก่อนก็ได้"

"บ้านพี่ค่อนข้างไกลจากคณะกับโรงพยาบาล"

"รถฉัน ยกให้นายขับก็ได้"

"ยังเป็นนักศึกษา ไม่เหมาะจะขับรถ"

ฉงหรงใช้ความอดทนจนหมดแล้ว หุ่ยยืม "งั้นนายก็นอนห้องหนังสือ
ตกลงตามนี้!"

"ทำไมอะเจ้!"

"ไม่ทำไม ตอนบ่ายฉันยังมีงาน ค่าๆ จะชนของมา เอาบุญแจ้ให้ฉัน
ชุดหนึ่งด้วย" พูดจบก็คว้าลูกบุญแจ้แล้วเดินออกไป จางจินยืนงออยู่กับที่
ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ฉงหรงเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ย้อนกลับมา เขย่งเท้าหวดหัวจางจิน
"ไม่ต้องห่วงนะ ช่วงที่อยู่ที่นี่ฉันจะออกค่าเช่าให้"

จางจินหายงอย่างรวดเร็ว ดิ้นหัวฟูหนีจากมือปีศาจ ฉงหรงมองหัว
รังไก่อของเขา หัวเราะแล้วก็เดินออกไป

ฉงหรงปฏิบัติการเร็วมาก ตอนกลางคืนจางจินกลับมาก็เห็นสมบัติ
ของเธอกองอยู่เต็มห้อง ดูท่าจะอยู่ยาว เขาเพิ่งย้ายเข้ามายังไม่ทันได้
ทำความสะอาด ตอนนี้งั้บ้านถูกเก็บกวาดจนสะอาด แต่ว่าที่นอนผ้าห่ม
ของเขาถูกย้ายออกจากห้องนอนไปอยู่ห้องหนังสือแล้ว

จางจินมองฉงหรงที่กำลังนั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ มองอยู่นาน
ก็ไม่เห็นความผิดปกติ "พี่ บ้านพี่มีอะไร ท่อน้ำแตกหรือไง"

ฉงหรงไม่แม้แต่จะเงยหน้า "เปล่า"

จงเงินขมวดคิ้ว คิดไปคิดมา "แล้วทำไมที่ต้องย้ายมาอยู่บ้านผมอะ
รีบร้อนขนาดนี้เชียว"

ฉงหรงพูดเหลวไหลด้วยสีหน้าจริงจัง "ฉันกลัวนายทำตัวเหลวแหลก
พาผู้หญิงมาอยู่ด้วย จะมากุมนาย"

จงเงินเบะปาก "ผมยังไม่มีแฟน"

"ใช้บริการพิเศษก็ยังไม่ได้" ฉงหรงบั่นหน้าจริงจังมองเขา "ละเมิด
กฎหมายว่าด้วยบทลงโทษที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการความมั่นคง
ปลอดภัยสาธารณะ เข้าข่ายฝ่าฝืน กรณีซื้อบริการผู้ค้าประเวณีมีโทษจำคุก
สิบวันขึ้นไปแต่ไม่เกินสิบห้าวัน ปรับไม่เกินห้าพันหยวนอีกด้วย"

จงเงินถูกสองคำนั้นทำเอาตกใจแทบตาย เบิกตาโตพลาจร้องแทรก
"เฮ้ยพี่!"

ฉงหรงใช้ความมอดทนหมดไปแล้ว เธอก็มหันมาทำงานต่อพร้อมทั้ง
มอบอีกสองคำให้จงเงิน "หุบปาก!"

ต่อให้จงเงินเตือนต่ายิ่งกว่านี้อีกร้อยเท่าก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่าง
ผิดปกติ เขาย่องเหมือนดินแมวมาตรงหน้าฉงหรง เอ่ยถามด้วยสีหน้า
อยากรู้อยากเห็นมาก "นี่ๆ พี่กำลังหลบหน้าใครอยู่?"

ฉงหรงหัวเราะอย่างเสียดเย็น เอนพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางเยือกเย็น
มองหน้าเขา "คนอย่างฉันต้องหลบหน้าใครมึทราบ"

"ก็ใช่ณะ..." จงเงินเกาหัว ก่อนจะเอ่ยแบบไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
"ที่เป็นคนมีเหตุผลระดับเข้าสายเลือด ก็ควรจะรู้ว่าหลบหน้าช่วงสั้นๆ พอได้
แต่หลบระยะยาวไม่ได้ใช่ไหม"

ฉงหรงสะดุ้งอยู่ในใจ มองหน้าใสซื่อของจงเงินอีกครั้ง หลังแน่ใจว่า
ตัวเองคิดมากไปเองแล้วจึงบั่นหน้าขริมไล่จงเงินไปอาบน้ำ

รอนจงเงินออกไปจากห้องหนังสือ ฉงหรงจึงพุบกับโต๊ะร้องไห้หยวน

ใช่แล้ว! ฉันเป็นทนายความเชี่ยวชาญ! คนสายตรรถะ ใช้เหตุผลระดับ
ขั้นสูงอย่างฉันทำไมต้องทำตัวแบบนกกระจอกเทศอีกแล้ว?!

ฉงหรงทำงานเสร็จก็ปิดคอกไปมาแล้วปิดคอมพิวเตอร์ ตั้งใจว่าจะไป
เทน้ำที่ห้องครัว เพิ่งออกจากห้องหนังสือก็เห็นห้องครัวไฟสว่าง เงาร่างผู้ชาย
คนหนึ่งเลื่อนรางอยู่บนประตูกระจก

เธอยืนตะลึง ก่อนจะเดินเข้าไปช้าๆ พอเปิดประตูก็เห็นจงเงินกำลัง
ยืนตั้งอกตั้งใจต้มบะหมี่อยู่ข้างใน

ฉงหรงตั้งหลักหลายวินาที รอจนหัวใจเต้นในอัตราปกติแล้วจึงขมวดคิ้ว
ร้องทวาดใส่เขา "ออกมา!"

เนื่องจากการงานอาชีพ เวลาฉงหรงอยู่กับคนภายนอกจึงมีท่าทาง
เคร่งขรึมเรียบเฉย แต่เวลาอยู่กับน้องชายคนนี้ส่วนใหญ่เธอจะพูดคุย
ยิ้มแย้มหัวเราะ ดังนั้นเวลาที่เธอทำหน้าที่เคร่งขรึมเรียบเฉย จงเงินจะ
กลัวมาก

"ทำไมเหรอ ผมกำลังต้มบะหมี่อะพี่"

ฉงหรงหมุนตัวเดินถอยออกมา "อย่ายืนข้างใน มีอะไรออกมาคุยกัน
ข้างนอก"

ฮวงจู้ยี้ห้องนี้ต้องมีปัญหาแน่นอน เธอต้องถูกมนตรีตำแน่ง ถึงเข้าใจว่า
เมื่อครู่คนที่ยืนอยู่ในห้องครัวคือเวินเซ่าซิง

จงเงินเห็นสีหน้าของเธอแย่มากจึงเดินหงอยๆ ออกมา ทำหน้า
น่าสงสาร "ผมหิวอะเจ้..."

ความรู้สึกอดีตอันในใจฉงหรงสลายไปอย่างรวดเร็ว เธอก็รู้ว่าตัวเอง
ทำเกินไป จึงตักน้ำหนึ่งอีกเพื่อปรับอารมณ์ "ไม่มีอะไรแล้ว นายไป
ต้มบะหมี่เถอะ กินเสร็จแล้วก็รีบไปพักผ่อน" พูดจบก็เดินออกไปตรง
ระเบียงรับลม ยืนจนเมื่อยก็เพิ่งเข้ากับราวลูกกรง

จิงเจินยืนรออยู่ครู่ใหญ่มากกว่าจะกล้าตามออกมาที่ระเบียงแล้วถามอย่างระมัดระวัง "พี่เป็นอะไรไป"

ฉงหรงรู้ว่าตัวเองผิดปกติ เธอมองแสงไฟจุดเล็กจุดน้อยที่ไกลออกไป ความในใจซึ่งซ่อนอยู่ในดวงตานั้นลึกไม่เห็นกันบึ้ง ครู่ใหญ่จึงตอบเรียบๆ ว่า "ไม่มีอะไร"

จิงเจินฟังราวอยู่ข้างๆ เธอ พูดเรื่อยเปื่อยไปอีก "ถ้าพี่มีเรื่องอะไร ก็คุยกับผมได้ ผมเป็นผู้ชาย ผมช่วยพี่ได้"

ฉงหรงถูกคำว่า 'ผู้ชาย' ของเขาทำเอาหัวเราะ "เรื่องของพี่ใหญ่ เด็กไม่ต้องยุ่ง"

จิงเจินไม่ยอมแพ้ "ผมไม่ใช่เด็กนะ! ผมยี่สิบกว่าแล้ว!"

ฉงหรงหัวเราะก๊าก "ถ้าอย่างนั้นขอถามผู้ชายอายุยี่สิบกว่าอย่างนาย หน่อยนะ เดือนนี้ฉันไม่ต้องให้เงินพิเศษแล้วใช่ไหม"

"ไม่นะ!" จิงเจินรีบถอดแขนพี่สาวสารภาพผิด "เจ็คร้าบ! ผมไม่ถามละ ผมไปนอนเดี๋ยวนี้เลย!" พูดจบก็เดินกลับเข้าไปข้างใน เดินไปพึมพำไป "ดูท่าต้องรีบช่วยหาแฟนให้พี่ละ ผู้หญิงนี่นะ โสดนานเกินไปจะไม่ค่อยปกติ..."

ทันใดนั้นฉงหรงก็ร้องเรียกเขา "จิงเจิน"

จิงเจินตกใจสะดุ้งโหยง "หือ?"

"เมื่อกี้ไม่ได้เจตนาตวาดนายนะ ฉันขอโทษด้วย พักนี้มีเรื่องเยอะ อารมณ์ไม่ค่อยดี อย่าคิดมากนะ"

ญาติพี่น้องคนนี้นิสัยดีมาก บางครั้งเธอใช้คำพูดรุนแรงกับเขา เขาก็ทำท่าหน้าสงสารไม่เกี่นาคี เดี่ยวเดี๋ยวก็เรียกเธออย่างสนิทสนมว่าพี่อีก

จิงเจินได้ยีนกั๊บบันสีหน้าจริงจังทันที เดินกลับมากล่าวว่า "พี่พูด มาตลอดว่าตอนนี้นั้นพี่ใช้ผมเป็นหินถามทาง แอบช่วยแก้จดหมายแสดงความจำนงสำหรับสมัครเรียนปริญญาตรีให้ผม ผมรู้ว่าความจริงไม่ใช่

แบบนี้! พี่วางแผนนานมาก ยกโอกาสที่ดีที่สุดให้ผม ความสำเร็จเลียนแบบซ้ำไม่ได้ เรื่องแบบนี้จะประสบความสำเร็จง่ายมากในตอนที่คุณอื่นไม่ทันระวังตัว มีครั้งแรกแล้ว ครั้งต่อไปที่บ้านก็จะรู้ตัวป้องกันไว้ล่วงหน้า พี่จะหนีออกมาก็ยาก เพราะไม่มีผู้ปกครองคนไหนอยากเห็นลูกทำทนายซีตจำกัดของตัวเองซ้ำแล้วซ้ำอีก"

ฉงหรงมองเขาอย่างประหลาดใจ เห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าจริงจังก็หัวเราะ พลางยี้ห้วงจนผมยุ่งกระเซิงจึงคลายมือปีศาจออก

ครั้งนี้เงินอยู่หนึ่งๆ ไม่ตื่น ครูใหญ่จึงพูดทั้งๆ ที่ผมยุ่งไปทั้งหัว ดวงตาสุกใส "ตอนเด็กๆ ผมไม่ค่อยแข็งแรง พวกพี่ชายพี่สาวในบ้านก็รำคาญไม่เล่นกับผม มีแต่พี่ที่เล่นกับผม ผมจำได้ไม่ลืม"

ใช่แล้ว ตอนนั้นทารกชายคลอดก่อนกำหนดร่างกายอ่อนแอมาก เธอเขย่งเท้าดูเขาในตู้อบเด็กทารกแรกเกิด เด็กทารกที่เธอมองแล้วก็ถามผู้ใหญ่ว่า 'ทำไมน้องชายต้องอยู่ในตู้' 'น้องจะลืมตาเมื่อไหร่' 'น้องจะเล่นกับหนูเมื่อไหร่' ในที่สุดก็เติบโตใหญ่แล้ว

ฉงหรงฟังไปฟังมาก็เริ่มได้กลิ่นอันตราย เหมือนที่คิดไว้ไม่ผิด จงเงินกำหมัด กล่าวอย่างแน่วแน่นว่า "พี่ไม่ต้องห่วงนะ ผมจะต้องช่วยพี่แย่งผู้ชายกลับมาให้ได้!"

เธออดไม่ไหวก่อนไปที่หนึ่ง "...ไม่ได้ตอบแทนบุญคุณ แต่ล้างแค้นให้ผม"

ฉงหรงยืนอยู่ที่ระเบียงอีกครู่หนึ่งจึงกลับเข้าห้อง เธอยึดห้องหนังสือ จงเงินก็ไปอ่านหนังสือที่ห้องรับแขก เธอเข้าใจว่าจงเงินหลับแล้ว เข้าไปก็เห็นเขานั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะเตี้ย บนโต๊ะมีตำราแพทย์หนาหนักหลายเล่ม เขาเกือบถูกฝังอยู่ในกองหนังสือเหล่านี้

ฉงหรงเดินเข้าไปหยิบมาดู อ่านไม่รู้เรื่อง หางตาเลือบเห็นมุมโต๊ะ มีบันทึกตำราแพทย์หลายเล่มจึงหยิบขึ้นมาดู

หนังสือเย็บก็ใหญ่ๆ หนาหลายเล่ม เป็นหนังสือที่เก่าพอสมควร

แต่เก็บรักษาอย่างดี เมื่อเปิดออกดูก็เห็นอักษรตัวบรรจงเล็กขนาดเท่าหัวแมลงวันเขียนด้วยพู่กันแล้วเย็บรวมเป็นเล่ม เล่มหนึ่งเป็นแพทย์แผนจีน เล่มหนึ่งเป็นแพทย์แผนปัจจุบัน เล่มแพทย์แผนจีนด้านในมีตัวอักษรภาษาจีนตัวเต็มจำนวนมาก เป็นตำรับยาหลายชนิด และมีรูปประกอบด้วยยาสมุนไพรบางอย่าง ส่วนอื่นๆ เธอไม่รู้จัก เล่มแพทย์แผนปัจจุบันมีรูปกายวิภาคที่วาดด้วยมือ รูปประกอบประเภทต่างๆ ทั้งภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ตัวอักษรภาษาอังกฤษสวยงาม

ฉงหรงถือไว้ในมือยังไม่วางคืน "เอามาจากไหนกันนี่"

พอพูดถึงเรื่องนี้สีหน้าฉงจินก็ฉายแววนับถือมาก "บอกผมไป! ประทับใจมากละสิ เพื่อนในชั้นหลายคนอยากยืมเล่มนี้มาก! ได้ยินว่าครอบครัวเขาเป็นตระกูลหมอ เขาเรียนการแพทย์ตั้งแต่เด็กๆ พวกนี้เป็นบัณฑิตสุรุ่ยที่เขารวบรวมเอาไว้! ไม่มีขายตามร้านหนังสือด้วยนะ"

ลายมือวิจิตรบรรจง มีชีวิตชีวา ดูสง่างามแบบศาสตราจารย์ โดดเด่นอยู่บนกระดาษ ฉงหรงพยักหน้าเห็นด้วย "อืม...ปัจจุบันไม่ค่อยเห็นใครใช้พู่กันเขียนแล้ว แถมยังเขียนเยอะมากด้วย" ฉงหรงดูอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะกระแอมเบาๆ ถามหยิ่งเชิงว่า "เอ่อ...ขอสักเล่มได้มั๊ย"

"เฮ้ย พี่บ้าไปแล้วหรือ?!" จงเงินเข้าโหมตอโหมจ้ออีกครั้ง ทำหน้าไม่อยากจะเชื่อ เข่าจ้องหน้าพี่สาว จากนั้นก็ยื่นนิ้วมือออกมา "ก่อนหน้านี้มีลูกเศรษฐีซื้อชื่อราคานี้ เจ้านายผมยังไม่แยแสเขาเลย!"

ฉงหรงก็รู้ว่าเขาไม่มีทางยกให้ แต่ว่ายังไม่ยอมแพ้ ลองถามดูก่อน ถูกปฏิเสธก็ไม่ใช่ไร เธอยิ้มแล้วพูดชมว่า "อืม...เป็นผู้เอาวัสดุที่ลายมือมีเอกลักษณ์เด่นชัดมากเลยนะ"

จงเงินหน้าคั่วว่า "บอกพี่ไปตั้งหลายครั้งแล้วว่าเขายังหนุ่มมาก! ไม่ใช่ท่านผู้เฒ่าอะไรนี่!"

ฉงหรงหัวเราะ ไม่ถือสาอะไร สไตล์เก่าแก่ขนาดนี้ ไม่ใช่ผู้เฒ่าก็

ครึ่งผู้เฒ่าอยู่แล้ว

นับตั้งแต่วันที่ได้อยู่กับฉงหรงอีกครั้งหลังจากไม่ได้คุยกันมานานมาก อีกหลายวันต่อมาเวินเช่าซิงก็ไม่ได้เจอเธออีก เข้าวันหนึ่งเขายืนอยู่ตรงทางเดินมองประตูฝั่งตรงข้ามที่ปิดอยู่ ก็หันหน้าถามรั้งอีรั้ง "คงไม่ใช่หนีไปอีกหรือคะ หลังจาก 'เข้ามาอบตัว' ก็หลบหนีเนื่องจากกลัวความผิดอีกครั้งงั้นหรือ"

รั้งอีรั้งคาบลูกบอลไว้ในปาก สายหางมองเจ้านายด้วยสีหน้าเปี่ยมความหวัง

เวินเช่าซิงเลิกคิ้ว "ก็ได้ ลงไปเล่นลูกบอลข้างล่างกัน"

เวลานี้บ่นโต๊ะอาหารเช้า จงเงินมองหน้าเหยเกของฉงหรงอยู่นาน ในที่สุดก็ทนดูต่อไปไม่ไหว "ดูหน้าตาพีลี ทำไมเจ็บปวดแบบนี้ล่ะ"

ฉงหรงเค้นคำสองคำออกมาทางร่องฟัน "ปวดฟัน"

จงเงินมองสีหน้าเธอ ทำให้เขาเริ่มหน้าเบี้ยวตามไปโดยไม่รู้ตัว "ฟันคุดหรือ"

ฉงหรงพยักหน้าอย่างเจ็บปวด "อืม"

"ฟันคุดของพีนี่ลากยาวมาขนาดนี้ ถอนทิ้งเหอะ!"

ฟันคุดของเธออยู่มานานมาก ทุกครั้งที่บ่นไข้ก็น่าจะปวด เป็นไข้ครั้งนี้ ต้องโทษเวินเช่าซิงคนเดียวเลย

ฉงหรงจิบน้ำอีกหนึ่ง "ขอคิดดูก่อน"

ฉงหรงเข้าใจว่าคงเหมือนคราวก่อนที่กินยาไม่กี่วันก็หาย แต่ปวดฟันครั้งนี้รุนแรงมาก เธอเพิ่มปริมาณยาที่ยังไม่ดีขึ้น ตรงกันข้ามกลับยิ่งบวมไปครึ่งหน้า เธอดูตารางเวลาไปศาลแล้วตัดสินใจเด็ดขาด ส่งเมสเสจหาจงเงิน

จิงเจินอ่านเมสเสจแล้วก็เงยหน้าจากกองแฟ้มประวัติผู้ป่วยก่อนจะเอ่ยถาม "อาจารย์เวิน คุณรู้จักหมอพันบ้างมั๊ยครับ"

เวินเซ่าซิงมองอีกฝ่าย "ปวดฟันเหรอ"

จิงเจินยกมือถือสายไปมา "ไม่ใช่ผมครับ พี่สาวนะ ปกติเป็นคนดีแต่ขาจะตาย แต่ฟันคุดซี่เดียวก็ยกยอกอยู่นั่น เปลี่ยนมาหลายโรงพยาบาลไม่ว่ายังไงก็ไม่ยอมถอน ตอนนี้อักเสบหนักแล้ว"

เวินเซ่าซิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง "จำได้ว่ามีรุ่นน้องคนนึงอยู่แผนกทันตกรรมเดี๋ยวจะบอกเธอไว้ก่อน พี่สาวคุณจะมาเมื่อไหร่"

จิงเจินดูมือถือ "ตอนบ่ายครับ"

"ได้ ไม่มีปัญหา เดี่ยวคุณไปบอกชื่อพี่ไว้นะ"

"ขอบคุณมากครับ"

ตอนบ่ายจิงหรงไปโรงพยาบาล แจ้งบัตรคิวหมอมตามทีจิงเจินบอกไว้ ตอนพบทันตแพทย์ จิงหรงหยีตาดูป้ายชื่อที่หน้าอกอีกฝ่าย... 'เหอเหวินจิง' (สุภาพนุ่มนวล) แล้วก็มองผู้หญิงที่สูงกว่าเธอหนึ่งช่วงศีรษะ ท่าทางโฉบเฉี่ยวใจกล้า ชื่อตรงข้ามกับตัวจริงสุดขั้ว

เหอเหวินจิงถือแฟ้มประวัติแล้วอ่านชื่อผู้ป่วย "จิงหรง? อ้อ ญาติผู้พี่ของจิงเจินสินะ เขาบอกไว้แล้ว"

เธออ้าปากอย่างยากลำบาก เรียกชื่อหมอ "สวีสวีคะหมอเหอ"

เหอเหวินจิงชะงัก "ไม่ชอบให้เรียกว่าหมอเหอเลย คุณเรียกฉันว่าพี่เหอกก็ได้"

จิงหรงมองด้วยความลำบากใจ เห็นสีหน้าเฝ้ารอคอยของอีกฝ่าย เธอจึงเรียก "พี่เหอ" ด้วยความรู้สึกซบซ้อน

เหอเหวินจิงหัวเราะแล้วถามเบาๆ "จิงหรง จิงเจิน* บ้านคุณตั้งชื่อ

* จิงหรง หมายถึงนั่งสงบ จิงเจิน หมายถึงชื่อตรง

ทุกคนแบบนี้หรือ"

ฉงหรงยังไม่ทันได้ตอบ เหอเหวินจิ้งก็หัวเราะอีก "ฮ่าๆๆ... ชื่อของเงินก็ตลก เขายังมีน้องชายหรือน้องสาวอีกคนชื่อปู้วี่หรือเป่ล่า จงเงินปู้วี่ที่แปลว่าชื่อตรงไม่แปรผันคำนั้นนะ?"

ฉงหรงพยักหน้า ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง "คุณรู้ได้ยังไง เขามีน้องสาวแท้ๆ อีกคนชื่อจงปู้วี่จริงๆ นะแหละ"

คิดถึงจงปู้วี่เจ้าปีศาจน้อยคนนั้น ฉงหรงก็ถอนหายใจเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"..." เหอเหวินจิ้งหุบยิ้ม "ฉันรู้จักคนเป็นๆ ชื่อประหลาดมากคนหนึ่ง ชื่อ 'โสมนคน' รู้สึกว่าจำเป็นต้องแนะนำให้คุณรู้จักกันนะ"

ฉงหรงมองคนข้างหน้าซึ่งคุยกับเธอมาพักหนึ่งแล้ว ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าหมอมที่จงเงินแนะนำให้ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไร

เหอเหวินจิ้งคงจะรู้ว่าฉงหรงกำลังสงสัยอะไร จึงกระแอมเบาๆ "เออ... ถอดมาสก็ออกแล้วนอนลง ขอตรวจดูก่อนนะคะ"

เหอเหวินจิ้งใส่หน้ากากอนามัยแล้วตรวจฉงหรง "หน้าบวมขนาดนี้เลยใช้ขึ้นอีกด้วยนะ"

ฉงหรงบวมไปครึ่งหน้าแล้ว ขยับมุมปากนิดเดียวก็รู้สึกเจ็บไปถึงขั้วหัวใจจึงไม่พูดอีก แค่แค่เสียง "ฮือ" ออกมาเท่านั้น แต่ว่าครู่ต่อมา ก็ถามอย่างยังไม่ยอมแพ้ "ไม่ถอนได้มั๊ย"

"ตอนนี้อายากถอนก็ถอนไม่ได้แล้ว รอหายบวมก่อนค่อยมาถอนก็แล้วกัน" พูดจบก็ลูบยื่น "รอสักครู่นะ"

หมอมที่ชื่อเหอเหวินจิ้งเดินตงงั เหมือนพายุออกไปที่ทางเดินแล้ว ตะโกนเรียก ทันใดนั้นนักศึกษากลุ่มหนึ่งก็ไหลออกมาจากในวอร์ดทันที

เหอเหวินจิ้งชี้ที่พันคุดของฉงหรง "พวกเธอดูเคสนี้ล่ะ รูปร่างกับตำแหน่งพันคุดซึ่งนี่พิเศษมาก เป็นเคสที่ช่วยในการเรียนรู้ได้ดี" พูดจบ

ทุกคนก็พากันยกมือถือถ่าย

ฉงหรงรีบหุบปาก ใส่มาสก์แล้วลุกขึ้นนั่ง

เหอเหวินจึงไล่กลุ่มนักศึกษาออกไปแล้วจึงหัวเราะพูดว่า "เดี๋ยวจะจ่ายยาแก้แค้นเสปให้ รอหายบวมแล้วคุณค่อยมาถอนทิ้งนะ"

ฉงหรงถือใบสั่งยาเดินออกไป เธอหันกลับไปมองเหอเหวินจึงอีกแวบหนึ่ง สงสัยมากกว่าทำไมคนที่เงินแนะนำถึงดูไม่ค่อยน่าเชื่อถือเหมือนๆ กัน หมอควรเป็นอาชีพที่เคร่งขรึมจริงจังไม่ใช่หรือ ทำไมคนนี่ดูแล้ว...เพี้ยนขนาดหนัก

ตลอดทั้งป้ายจงเงินงานยุ่งมาก ตอนนี้อยู่จะว่างแล้วจึงคิดจะไปดูฉงหรงสักหน่อย เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็นึกถึงเรื่องบางอย่าง เขาหันกลับไปเดินไปหาเวินเซ่าซิงในห้องคนไข้ ชั้นหน้าประจบเต็มที่ "อาจารย์เวินครับ เดี่ยวหมอเงินจะผ่าตัด ผมอยากไปดูการผ่าตัด ส่วนพี่สาวผม ให้อาจารย์ช่วยไปดูหน่อยได้มั๊ยครับ"

พักนี้เงินชอบพูดถึง 'พี่อย่างนั้นพี่อย่างนี้' ต่อหน้าเวินเซ่าซิง เขารู้แผนของอีกฝ่ายหมดแล้ว จึงยิ้มตอบอย่างอารมณ์ดีว่า "ไม่ว่าง"

จงเงินผิดหวังมาก "อาจารย์ก็ช่วยเมตตาสงสารพี่ผมหน่อยเถอะ..."

เงินชูหรือ 'หมอเงิน' ที่ถูกพาดพิงถึงเมื่อครูเดินผ่านมา เห็นจงเงินท่าทางน่าสงสารจึงถามว่า "มีอะไร ต้องการให้ช่วยอะไรมั๊ย" พูดจบก็สะกิดเวินเซ่าซิง "คุณดูเขาอีกแล้วหรือ"

เวินเซ่าซิงอมยิ้มมองเงินชู "เขาต้องการความช่วยเหลือ พี่สาวเขาโสดและสวยน่ารัก คุณจะรับคนคนนี้ไปดูแลมั๊ย"

คนที่ทำงานในโรงพยาบาล จากหมอไปถึงพยาบาลพอมีอายุหน่อยไม่ว่าชายหรือหญิงล้วนชอบแนะนำจับคู่ให้คนอื่น ก่อนหน้านั้นเงินชูก็เคยประสบชะตากรรมแบบนี้มาก่อน พอได้ยินก็รีบถอยเข้าเซฟโซนทันที

"ไม่ได้เด็ดขาด ผมมีแฟนแล้ว เดี่ยวผมมีผাঁตัด ต้องไปเตรียมตัวก่อนนะ พวกคุณคุยกันตามสบายเหอะ"

"เออละ" เวินเซ่าซิงมองจงบเงินอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ใจอ่อน "ไปเตรียมตัวเหอะ ผมจะไปดูที่คุณให้"

จงบเงินดีใจมาก รีบเดินกระตือกระต้าจากไปทันที

แต่ก็ยังน่าเสียดาย... ความปรารถนาสูงสุดที่จงบเงินอยากให้อบสของเขา เจอพี่สักครั้งก็ยังไม่บรรลุผล

เวินเซ่าซิงยืนอยู่ที่ประตูห้องทันตกรรม มองเข้าไปด้านในเห็นเหอเหวินจิ่ง ก็ทักทาย "พี่ของจงบเงินละ"

เหอเหวินจิ่งนับถือรุ่นพี่คนนี้อย่างมาก รีบตอบว่า "ไปแล้ว"

"ไปแล้วหรือ" เวินเซ่าซิงถามต่อว่า "เป็นยังไงบ้าง"

เหอเหวินจิ่งทำท่าครุ่นคิดจริงจังมาก ก่อนจะสรุปว่า "เป็นคนสวยสไตร์สาวทำงาน แม้จะหน้าบวมก็เป็นคนสวยที่หน้าบวม"

เวินเซ่าซิงพูดไม่ออก "ถามถึงอาการป่วย"

"ไม่ตายหรอก อักเสบ มีไข้ เรื่องเล็ก ถอนฟันแล้วก็หมดเรื่อง แต่ว่ามีปัญหาเรื่องการกิน"

เวลางานเหอเหวินจิ่งทำงานแบบเรียบง่ายฉับไว พูดพลางทำท่าหล่อเท่ ยืนฟังเครื่องวัดคลื่นหัวใจ พยาบาลสาวสองคนเดินเข้าๆ ออกๆ มักจะแอบมองเหอเหวินจิ่งเห็นเข้าก็ยิ้มให้พวกเขา

เวินเซ่าซิงทนไม่ไหว "รุ่นน้องเหอ ถ้ายังทำแบบนี้อีก พยาบาลสาวพวกนี้ต้องตกหลุมรักเธอแน่ๆ"

พอพูดถึงเรื่องนี้เหอเหวินจิ่งก็ห่อเหี่ยว "แหม รุ่นพี่ ฉันดูไม่เหมือนผู้หญิงเลยหรือ"

เวินเซ่าซิงบอกแบบอ้อมๆ "จากมุมมองด้านการแพทย์ ใช่เลย"

เหอเหวินจิ่งโวยวาย "โอ้ รุ่นพี่ ทำร้ายกันอย่างนี้คราวหน้าถ้าแนะนำ"

คนรู้จักมารักขาอีก ฉันจะถอนพันเขาให้หมดปากเลย แล้วค่อยๆ ใสกลับเข้าไปทีละซี่ๆ!"

"เอาเลย" หมอเวินตอบพลางค่อยๆ ถอยออกนอกห้อง "อย่าลืมเก็บค่ารักษาสองเท่าด้วยนะ"

ฉงหรงก็กลัวจะเลิกงานแล้ว แต่นึกขึ้นได้ว่ามีเอกสารชุดหนึ่งลืมทิ้งไว้ที่บ้าน จึงส่งเมสเสจหาจเงิน บอกว่าคืนนี้จะไม่กลับบ้านเขา

ฉงหรงทั้งอนุমানทั้งคำนวณอย่างรอบคอบรอบด้านที่สุด เลือกเวลาที่เวินเซ่าซิงมีโอกาที่จะออกจากบ้านต่ำที่สุดเป็นเวลาที่เธอจะกลับมา แต่ขณะที่เพิ่งก้าวเท้าออกจากลิฟต์ เตรียมวิ่งเหยาะๆ เข้าบ้าน ประตูฝั่งตรงข้ามก็เปิดผางทันที เวินเซ่าซิงในชุดอยู่บ้านสีอ่อนหิ้วถุงขยะกำลังจะออกจากบ้าน ด้านหลังมีรั้วอิฐแดงเดินแกว่งหางตามมา

คนคำนวณมีสัญชาตญาณจริงๆ

เวินเซ่าซิงเลิกคิ้ว "หลายวันนี้ดูเหมือนไม่ค่อยได้เห็นคุณเลย"

ฉงหรงโกหกหน้าตาย "อ่า... พักนี้งานยุ่งมาก ก็เลยนอนที่สำนักงาน หนายความนะ"

"มีดแล้ว ใส่มาสก์ทำไม" เวินเซ่าซิงจ้องหน้าอีกฝ่าย

หญิงสาวกุมหน้าครึ่งซีก ตอบอุ้อว่า "ปวดฟัน"

เวินเซ่าซิงมองขำวกล่องในมือเธอ "กินข้าวหรือยัง"

เธอก็ชูขำวกล่องให้เขาดู "กินโจ๊ก"

ชายหนุ่มมองหน้าครึ่งซีกที่บวมเป่งของเธอแล้วเอ่ยถาม "ปวดมากมั๊ย"

ฉงหรงพยักหน้าอย่างแข็งข้อม

เวินเซ่าซิงรู้สึกว่สีหน้าเธอผิดปกตจึงถามต่อ "มีไข้หรือ"

หญิงสาวพยักหน้าอีก

ชายหนุ่มจึงวางถุงขยะลงแล้วเดินเข้าไปหาเธอ "ถอดมาสก์ซิ ผมจะ

ตรวจให้"

ฉงหรงรีบสายหน้า "ไม่ต้องหรอก ฉันไปหาหมอมมาแล้ว อีกสองวันก็จะไปถอนละ" เธอไม่อยากให้เขาเห็นหน้าบวมๆ ของตัวเอง

เวินเซ่าซิงก็ไม่สิ้นใจ เปลี่ยนเรื่องถามว่า "ผมทำกับข้าวไว้ มากินด้วยกันหน่อยมั้ย"

เมื่อครู่ตอนเปิดประตู ฉงหรงก็ได้กลิ่นหอมของอาหาร พุดตามจริงแล้ว เธอยังคิดถึงฝีมือปรุงอาหารของเขายู้ง่าง เธอสูดจมูก ปลอบใจตัวเองว่า *ฉันป่วยอยู่ ตามใจตัวเองสักครั้งก็ไม่ใช่เป็นไรนะ* จากนั้นก็พยักหน้าให้เวินเซ่าซิง เห็นเธอพยักหน้า เขาก็หัวเราะแล้วหัวถูขยะย้อนกลับเข้าห้องไป

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉงหรงเข้ามาในบ้านของเวินเซ่าซิง เธอมองสำรวจ แล้วก็พบว่าเขาตั้งใจทุ่มเทกับการตกแต่งมาก เรียบง่ายมินิมอล มีสโตร์แต่ไม่รกรุงรัง สะอาดจนเหลือเชื่อ สมกับที่เป็นหมอ คงจะเป็นโรคคลั่งความสะอาดจนขึ้นสมอง

ห้องที่อยู่ชั้นเดียวกันโดยพื้นฐานแล้วลักษณะแปลนจะเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะการวางตำแหน่งห้องต่างกันหรือเปล่าถึงทำให้บ้านของเวินเซ่าซิงดูใหญ่กว่าบ้านของเธอมาก ให้ความรู้สึกผ่อนคลายและสบาย

เธอกวาดตาชมลวกๆ แล้วเวินเซ่าซิงก็เรียกเธอมากินข้าว

เวินเซ่าซิงมองไปหน้าครึ่งซีกได้หน้ากากของเธอ "ถอดมาสักออกเถอะ"

ฉงหรงลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยๆ ปลดหน้ากากออก แล้วก็ก้มลงซ่อนใบหน้าไว้ในเรือนผมคล้ายไม่ได้ตั้งใจ พยายามปิดใบหน้าครึ่งซีกที่บวมเป่ง ทว่าวินาทีต่อมานิ้วมือของเขาก็ม้วนเข้ามาซ้อนคางเธอเบาๆ เลื่อนไปทางซ้าย แล้วแตะตรงจุดที่บวมอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็รีบดึงมือกลับ "เรื่องเล็ก กินข้าวก่อนเถอะ"

ปลายนิ้วมือของเขาค่อนข้างเย็น นิ้วมือสวยเรียวยาวมีพลัง สัมผัส

ใบหน้าเธอโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการล่วงเกินแบบหนึ่ง แต่เขาทำอย่างเด็ดขาดไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ มีมารยาท รู้จักความพอดี มีความเป็นสุภาพบุรุษ ดูเหมือนว่าเธอสามารถได้กลิ่นปลายนิ้วของเขาซึ่งแฝงไอระเหยจากร่างของชายหนุ่ม

ฉงหรงมองมือข้างนั้นจับตะเกียบแล้วเหลือบมองใบหน้าเขาแวบหนึ่งเหมือนไม่ได้ตั้งใจ คำถามมากมายผุดขึ้นในใจ

เขาคงทำไปตามความเคยชินในอาชีพสินะ เปลี่ยนเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน เขาก็คงทำแบบนี้ ฉันไม่ควรคิดมากเกินไป สารรูปตัวเองตอนนี้ยังไม่น่าเกลียดมากพอรีไร

ฉงหรงคิดแบบนี้จึงถือตะเกียบใจลอย ไม่คีบอาหารที่วางอยู่ข้างหน้าเสียที

ความจริงเธอกินอาหารที่เวินเช่าซึ่งทำวันนี้ไม่ได้ เธอปวดฟันแสนสาหัส พอออกแรงเคี้ยวก็สะท้อนใบหน้าซีกขวา ปวดไปถึงหัวใจ แม้แต่เสียงก็แหบมาก เธอไม่มีอารมณ์จะกินอะไรทั้งนั้น

เวินเช่าซิงก็สังเกตเห็น กินไปไม่กี่คำก็วางตะเกียบลง "ทำแกงจืดไข่น้ำให้ก็แล้วกัน"

ฉงหรงรู้สึกเกรงใจ "ไม่ต้องหรอก ไม่ต้องยุ่งยาก" แม้จะรู้จักกันมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่นับว่าสนิท

ชายหนุ่มกลับลุกขึ้น "หวานหรือว่าเค็ม"

"เค็ม" ฉงหรงมึนหัวมาก เธอตอบไปตามจิตได้สำนึกแล้วก็ถามกลับว่า "จะทำสงครามเรื่องอาหารภาคเหนือภาคใต้* เหรอ"

เวินเช่าซิงมองใครบางคนที่กำลังสติเลอะเลือน ยิ้มแล้วเดินเข้าห้องครัวไป

* รสนิยมการกินอาหารของชาวจีนในแต่ละภาคมีความแตกต่างกัน จึงมีคำกล่าวกันว่า 'ใต้หวาน เหนือเค็ม ตะวันออกเผ็ด ตะวันตกเปรี้ยว'

ฉงหรงมองเงาร่างในห้องครัว ก่อนจะค่อยๆ นึกอะไรออก เธอเป็นถึง
ทนายความมืออาชีพ แต่ถึงกับตกหลุมพรางของคนฆ่าสัตว์มีอาชีวะ!

เทคนิคการเจรจาต่อรองมีข้อหนึ่งบอกว่าเวลาถามลูกความ อย่าถาม
คำถามปลายเปิดเช่นกินอะไร แต่ต้องถามคำถามแบบปิดเช่นกินมัย กินหวาน
หรือว่าเค็ม หลอกล่อให้ฝ่ายตรงข้ามพูดความคิดที่แท้จริงภายในใจออกมา

เวลานี้ฉงหรงรู้สึกที่ตัวเองทำขายหน้ามาก! ส่วนเวินเซ่าซิงหลังจาก
บรรลุเป้าหมายแล้วก็ไม่แสดงอาการอะไรออกมา แต่ที่จริงเขาก็คือสุนัขป่า
หางฟู แต่งชุดหมูเพื่อมากินเนื้อ!

ฉงหรงนั่งแค่นใจเจี๊ยบๆ เธอคงลืมเก็บสีหน้า รังอีรังหมอบอยู่บนพื้น
จ้องหน้าเธอตลอด อาจจะทำให้มันตกใจกลัว กระทั่งหน้ายิ้มมาแต่กำเนิด
ก็ไม่ยิ้มแล้ว

เธอถลึงตาดูๆ ใส่มันทีหนึ่ง ก่อนจะลดเสียงเบาซุ่มน "แกไม่น่าจะ
เป็นหมา! แกเป็นตัวเปี้ย* อยู่กับเจ้านายของแกก็กลายเป็นเปี้ยเกาะหลัง
หมาป่า**!"

รังอีรังลุกพรวดพราด ฉงหรงตกใจสะดุ้งโหยง ความจริงเธอกลับ
หมามาก เมื่อครู่ความโกรธชนะความกลัวไปช่วงสั้นๆ ตอนนี้อย่างตรงข้าม
จะโหมตีกลับ เธอก็กลับมากลัวเหมือนเดิม

แต่รังอีรังกลับเดินเข้าห้องครัว หมอบที่ข้างเท้าเวินเซ่าซิง เขาจะไล่
อย่างไรมันก็ไม่ยอมออกไป

"แกเข้ามาทำไม ออกไปก่อน ไปเล่นที่ห้องรับแขก"

รังอีรังไม่ขยับเขยื้อน เวินเซ่าซิงเดินไปสองสามก้าวเพื่อล้างมือ รังอีรัง
ก็ขยับตาม หมอบชิดเท้าเขาเหมือนเดิม

ชายหนุ่มงุนงงหนัก เจ้าหมาโง่ตัวนี้เป็นอะไร ปกติฉงหรงต้องกลัวมัน

* เปี้ย เป็นสัตว์ในตำนาน รูปร่างคล้ายสุนัข แต่ขาหน้าสั้นมาก เชื่อกันว่าออกหากินด้วยการเกาะหลังของหมาป่า

** เปี้ยเกาะหลังหมาป่า เป็นสำนวนจีน หมายถึงสมคบกันกระทำการชั่วร้าย

ไม่ใช่หรือ ทำไมวันนี้กลับตาลปัตรเสียแล้ว

เวินเช่าซิงทำอาหารได้รวดเร็วมาก เพียงไม่นานก็ยกแกงจืดไข่น้ำออกมาหนึ่งชาม

เขาโรยต้นหอม เหยาะซีอิ้ว กลิ่นหอมฉุยโซยมา นางทรงมองแกงจืดไข่น้ำที่อยู่ด้านหน้าแล้วเงยหน้ามองเวินเช่าซิง พุดขอบคุนจากใจจริง "ขอบคุณมาก"

ภายใต้แสงไฟใบหน้าด้านข้างของเขาหล่อเหลาคมเข้มและอ่อนโยน ได้ยินเธอพุดขอบคุน เวินเช่าซิงก็ยิ้มปากยิ้ม "รีบกินเถอะ"

ช่วงเวลาต่อมาต่างฝ่ายต่างเงียบ เวินเช่าซิงมองดูเธอกินใกล้เสร็จแล้วก็เอ่ยถาม "ตรวจที่โรงพยาบาลไหน ผมจะดูว่ามีคนรู้จักช่วยดูแลได้มั้ย"

"โรงพยาบาลสังกัดมหาวิทยาลัย X" นางทรงพุดจบต่างฝ่ายต่างก็เงียบไปอีกพักใหญ่ เธอเงยหน้ามองเขา "มองอะไร"

เวินเช่าซิงตอบเสียงเนิบนาบ "ผมทำงานที่โรงพยาบาลนั่น"

"...คงไม่บังเอิญขนาดนั้นมั้ง" นางทรงตีมน้ำไปอีกหนึ่ง "ฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่โรงพยาบาลนั่น"

"ผมก็ไม่รู้ว่าคุณอยู่สำนักงานนายความไหน" เวินเช่าซิงจ้องมองเธออย่างลึกซึ้ง "ดูท่าเราสองคนมีความจำเป็นต้องทำความเข้าใจกันและกันให้ดีกว่านี้นะ"

นางทรงหยิบนามบัตรหนึ่งใบจากในกระเป๋าส่งให้เขาด้วยท่าทางเป็นทางการสุดๆ "มีปัญหาด้านกฎหมายมาปรึกษาฉันได้"

เวินเช่าซิงได้ยินแบบนี้ก็ตอบแบบไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ "ตอนนี้รู้ว่าผมอยู่โรงพยาบาลไหนแล้ว ป่วยอะไรก็ไปหาผมได้"

นางทรงขมวดคิ้วเล็กน้อยมองดูเขา อยู่ในบ้านคนอื่น กินของคนอื่นก็ต้องเกรงใจเขาบ้าง คำว่า 'คุณสิป่วย' ที่ขึ้นมาถึงริมฝีปากจึงไม่หลุดออกมา เธอเก็บไว้อยู่ในใจ รู้สึกอึดอัดมาก

เวินเซ่าซิงก็ไม่เปิดโอกาสให้เธอตีโต้ รีบเก็บขามเก็บตะเกียบเดินเข้าห้องครัว แล้วยกน้ำที่ส่งกลิ่นหอมจางๆ ออกมาหนึ่งแก้ว

ฉงหรงถามด้วยความสนใจ "นี่อะไรนะ"

"น้ำเสาวรส" เวินเซ่าซิงจับแก้วน้ำ ทดสอบอุณหภูมิแล้วเติมน้ำผึ้งลงไปสองช้อน "ไม่เคยกินหรือ"

ฉงหรงหยิตาเม้มปากก่อนจะตอบว่า "น้ำผลไม้แช่เย็นไว้นานขนาดนี้ คงเสียรสชาติเดิมไปหมดแล้ว ไม่กินดีกว่า"

เวินเซ่าซิงชายตา "ปากร้ายน่าดูนะ เนื้อผลไม้ของเสาวรสผสมกับผลจ๊อบแดง ชงด้วยน้ำร้อน แก้อิโละลายเสมหะ แก้อักเสบ บรรเทาอาการปวด"

ช่วงนี้ฉงหรงทดลองสูตรยาแก้ปวดฟันมาหลายขนาน พบว่าไม่ได้ผลทุกขนาน ได้ยินสรรพคุณนี้ก็รู้สึกไม่เชื่อถือ "ความจริงก็คงไม่มีสรรพคุณอะไรหรอกมั้ง"

เวินเซ่าซิงถูกตั้งข้อสงสัยแต่กลับไม่โกรธ ตรงกันข้ามเขากลับพยักหน้าเห็นด้วย "อืม ก็กินของหวานหลังอาหารช่วยทางด้านจิตใจหน่อยเท่านั้นเอง"

กลยุทธ์อ่อนโยนของเขาทำให้ฉงหรงอ่อนตาม เธอกินไปครึ่งค่อนแก้ว ก็พบว่ารังอีรังเอาแต่จ้องหน้าเธอตลอด ปรกาศตาไม่เป็นมิตร จึงถามว่า "ฉันกินด้วยแก้วของมันหรือ"

เวินเซ่าซิงกั้้นหัวเราะไม่อยู่ กระทบเบาๆ "เปล่า"

ฉงหรงทำสีหน้าเป็นผู้ถูกกระทำ "แล้วทำไมมันเอาแต่จ้องหน้าฉัน"

ชายหนุ่มมองนาฬิกาบนผนัง "คงเพราะคุณซัดจิ้งหระมันออกไปเล่นข้างนอก"

ฉงหรงรีบลุกขึ้นยืน "ถ้าอย่างนั้นก็รีบพามันออกไปเล่นข้างนอกเถอะฉันไปก่อนนะ" พุดจบก็คิดว่ากระเปาเดินกลับบ้าน

หญิงสาวลุกสี่ลูกกลนกลับออกไปแล้ว รังอีรังก็รีบวิ่งตุ๊กตุ๊กไปที่ประตูรอเวินเซ่าซิงจูงมันออกไปเล่นข้างนอก

เวินเช่าซิงนั่งนิ่งอยู่บนโซฟา สีหน้าเย็นชา "วันนี้ไม่ออกไปเล่นข้างนอกแล้ว"

เจ้าหมาขาวเห่าสองครั้งเหมือนจะถามว่าทำไม

เวินเช่าซิงมองมันแล้วเอ่ยสั่ง "ต่อจากนี้ไปเวลาที่เธออยู่ ห้ามไล่เธอ" รังอีรังเห่าอีกสองครั้ง ทำหูตังหมอบอยู่ที่หน้าประตู สายหางด้วยท่าทางเบื่อหน่ายสุดขีด

เวินเช่าซิงมองบนโต๊ะ ปรากฏตาผิวดวงเล็กน้อย นามบัตรที่เมื่อครู่วางอยู่บนโต๊ะหายไปแล้ว คงจะถูกใครบางคนที่หนีไปด้วยใจหวาดหวั่นเก็บเอาไป ไม่รู้ว่าเธอตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ *กลัวขนาดนี้เชียวนะหรือ*

คืนนั้นจงหรงสะสมสะสมคันโนนนี่นั่นสับสนไปหมด ผันถึงตอนนัยรุ่ง เธอพาเงินบุกตะลุยในเกม หันมาเห็นเวินเช่าซิงนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเธอ หลินเฉินพาเวินเช่าซิงมาแนะนำให้เธอรูจัก 'นี่คือเพื่อนซี้ของผม' เวินเช่าซิงยิ้มทักทายเธอ บอกว่า 'จงหรง ผมเคยเจอคุณมาก่อน' ต่อจากนั้นก็เป็นวันหนึ่งของตอนบ่ายที่ร้อนมาก เธอนั่งอยู่ในหอสมุดเก่าแก่ ด้านหน้ามีกระต่ายวางอยู่หนึ่งแผ่น บนกระต่ายเขียนเงื่อนไขต่างๆ ไว้อย่างเป็นระเบียบ จากเงื่อนไขหลายๆ ข้อนี้ สุดท้ายอนุมาณได้ข้อสรุปที่มีหลักการและเหตุผล

เธอชอบเวินเช่าซิง

หลายปีนี่ระหว่างที่เรียนกฎหมายจงหรงได้สร้างนิสัยขึ้นชุดหนึ่ง จากหลักฐานนำไปสู่ข้อสรุป ระบบความคิดชัดเจน ตรรกะครบถ้วนสมบูรณ์

เมื่อผู้หญิงที่เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดและสง่าผ่าเผยเขียนข้อสรุปจบสิ้นแล้วก็หยิบเอกสารข้อเสนอรับเข้าทำงานที่วางอยู่ทางด้านขวามาฉีกเป็นชิ้นๆ ลูกชิ้นแล้วโยนลงถังขยะ กลับประเทศอย่างเด็ดเดี่ยว

นั่นคือเอกสารข้อเสนอเรื่องงานที่ได้รับเมื่อหลายวันก่อน สำนักงาน

ทนายความที่เฝ้าหวังมาแสนนาน ทว่าความคิดแรกของเธอหลังจากเห็นเอกสารถึงกับเป็นแบบนี้ ถ้าตอบตกลง จากนี้ไปก็จะได้เจอเวินเซ่าชิงอีกแล้ว ตอนนั้นเธอก็รู้สถานการณ์ของตัวเองว่าแย่นะ

ฝันต่อมากลายเป็นเธอยืนอยู่หน้าประตูบ้านตัวเองกำลังจะเปิดประตู พอได้ยินคนเรียก หันไปดูก็เห็นรั้งอีรั้งโผล่มาจากข้างหลังเวินเซ่าชิงแล้ว ฟุ้งเข้ามาหา เธอจึงตกใจตื่น

ฉงหรงลุกขึ้นนั่งปาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วลองแตะหน้าผากตัวเองดู *ยังดี ไข้ลดแล้ว* เธอกอดผ้าห่มพยายามหายใจตามปกติ จากนั้นก็ลงจากเตียงไปยังห้องหนังสือเพื่อหาหนังสือเล่มหนึ่ง เมื่อหาเจอแล้วก็พลิกเปิดดูหลายหน้า ก่อนจะหยิบกระดาษสี่เหลี่ยมหม่นออกมา ด้านล่างของกระดาษเหลืองเก่าเขียนไว้ชัดเจนมาก

‘ฉงหรงชอบเวินเซ่าชิง’

ตอนที่เธอกลับประเทศ ยังไม่แน่ใจว่าจะได้เจอเวินเซ่าชิงอีก เธอไม่รู้ว่าจะเวินเซ่าชิงจะกลับประเทศหรือไม่ และไม่รู้ว่าจะหลังจากเขากลับมา จะเลือกอยู่เมืองนี้หรือไม่ รู้เพียงว่าถ้าไม่กลับมาก็อาจจะไม่ได้พบกันอีกแล้ว

ต้นฤดูใบไม้ผลิปีนี้ ตอนที่เธอเพิ่งกลับจีน บางครั้งก็คิดขึ้นมาว่า ถ้าได้พบหน้ากันอีกครั้งจะเป็นสถานการณ์แบบไหน ผ่านฤดูร้อนอันยาวนานกับฤดูใบไม้ร่วงช่วงสั้นๆ ก็ค่อยๆ ลืมมันไป คิดไม่ถึงว่าเพิ่งจะเข้าสู่ฤดูหนาวจะได้เจอเขาแล้วจริงๆ

เธอไม่รู้จะทำไมตัวเองถึงฝันถึงเรื่องพวกนี้อีก เพราะมันผ่านมานานขนาดนี้ หลังจากกลับมาก็ไม่ได้ฝันแบบนี้อีกนานเหลือเกิน ทำไมถึงฝันอีกครั้งหลังจากเจอเวินเซ่าชิงใหม่ล่ะ หรือเพราะว่าข้อสรุปนี้ยังคงอยู่?

พอฟ้าสว่าง ฉันทรงสมาชิกทีมเกลียดการตื่นเช้าก็รีบตื่นแล้วออกจากบ้าน
อย่างรวดเร็วชนิดนานที่ปีหนจะมีสักครั้ง

บทที่ 2

"เวินเซ่าซิง คนสารเลว!"

เวินเซ่าซิงไม่เห็นฉงหรงต่อไปอีกหลายวัน หลังเลิกงานเขาตั้งใจไปซื้อเต้าหู้สักก้อน พอไปเคาะประตูห้องตรงข้ามก็ไม่มีเสียงตอบรับ พักนี้พอมีเวลาว่างเวินเซ่าซิงจะแวะไปแผนกทันตกรรม กลุ่มนักศึกษาของเขาสูมหัวกันตรามา

"อาจารย์เวินไปแผนกทันตกรรมอีกละ"

"อืมๆ"

"พักนี้ทำไมเขาไปแผนกทันตกรรมอยู่เรื่อย"

"ปวดฟันมั้ง"

"ไม่นะ เมื่อวานเห็นเขาที่ห้องผ่าตัด กินข้าวกล่องก็ยังปกติดี ท่าทางอร่อยมาก"

"หรือว่าอยากจะย้ายไปแผนกทันตกรรม?"

"คงไม่หรอก ฉันยังเรียนไม่จบนะ"

"เมื่อกี่ยังเห็นเขาคุยกับหมอเหอคนหล่อ"

จงเงินฟังไปฟังมาก็เกิดความคิด หรือว่าคนที่อาจารย์เวินชอบก็คือ หมอเหอ?! ครั้งก่อนอาจารย์เวินบอกว่าหมอเหอเป็นรุ่นน้องของเขา รุ่นพี่

กับรุ่นน้องมักจะแอบชอบกันเป็นประจำนี่นา

เวินเซ่าซิงเดินเกะกะอยู่ในคลินิกผู้ป่วย เหวอเหวินจิ่งรักษาคนไข้ รายสุดท้ายเสร็จแล้วก็ถอดหน้ากากออก ถามเขาว่า "รุ่นพี่ ปวดฟันหรือ"

"ไม่ปวด"

"ไม่ปวดฟันแล้วมายืนเกะกะอะไรที่นี่"

"ช่วงนี้มีคนไข้ชื่อฉงหรงม้าย"

"มีสิ เมื่อวานตอนบ่ายมาถอนฟันคุด สัปดาห์หน้ามาตรวจอีกที"

"เธอรับเองหรือ ถอนเสร็จแล้ว?"

"ใช่ มีปัญหาอะไรมั๊ย"

เวินเซ่าซิงส่ายหน้า "ไม่มีอะไร ไปก่อนละ"

เหวอเหวินจิ่งมองเงาหลังของเวินเซ่าซิง ทำหน้างพลางพึมพำว่า "ก็แนะนำฉงหรงมาเองไม่ใช่หรือ บอกว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของนักศึกษา ตัวเอง ทำไมทำเหมือนไม่รู้ว่าเป็นคนไข้ของฉันล่ะ"

ตั้งแต่ฉงหรงถอนไอ้ตัวร้ายออกไปแล้วก็ต้องกินโจ๊กอยู่หลายวัน ทุกครั้งที่กินโจ๊กก็จะคิดถึงแกงจืดไข่น้ำที่เวินเซ่าซิงทำ เธอมองโจ๊กเปล่าข้างหน้า แล้วรู้สึกว้าวไรรสชาติ ยังดีที่หน้าครึ่งซีกที่เคยบวมเป่งตอนนี้หายเป็นปกติแล้ว แต่เธอยังพักอยู่ที่บ้านงเจิน ยังไม่อยากกลับบ้านตัวเอง

ฉงหรงรู้สึกว้าวเธอกับเวินเซ่าซิงอย่างมากก็เป็นแค่เพื่อนบ้าน ตอนนั้นเธอพักอยู่ที่บ้านงเจิน เธอกับเขาก็ไม่นับเป็นเพื่อนบ้านกันแล้วสินะ แต่คิดไม่ถึงว่าเธอกับเวินเซ่าซิงจะเป็น 'เจ้ากรรมนายเวร' หนักหนาสาหัสถึงระดับที่เธอรับมือไม่ทัน

หลังจากงเจินเซ่าบ้านเรียบร้อยแล้วก็คิดจะเชิญเพื่อนๆ มาสนุกกันที่บ้าน แต่เพราะงานยุ่งมากก็เลยไม่ได้ทำตามแผนเสียที จนช่วงนี้มีวันหนึ่ง ที่เรียนไม่มากและเวินเซ่าซิงก็ไม่มีผ้าตัด จึงนัดเพื่อนๆ มากินข้าวที่บ้านกัน

ตอนใกล้เที่ยง เวินเซ่าซิงกับกลุ่มนักศึกษาอีกก็มาถึง จงเงินยิ้มแยม เปิดประตูต้อนรับพวกเขาเข้ามา

มีคนเห็นร่องเท้าสั้นสูงที่ข้างประตูจึงหัวเราะแหววจงเงิน "อ้าว แฟน อยู่ไหนหรอ"

"ไม่ใช่ๆ! ยังไม่มีแฟน" จงเงินชี้ไปที่ประตูห้องนอนที่ปิดบังไว้ "พี่สาวนะ เตรียมเอกสารว่าความนอนตึกมาหลายคืนแล้ว วันนี้ศาลเล็กก็กลับมาอน เบาๆ หน่อยนะ ถ้าเสียงดังจนเธอตื่น ภูเขาไฟระเบิดนะ!"

เวินเซ่าซิงไม่แปลกใจกับ 'พี่สาว' ที่จงเงินพูดถึงแล้ว ยิ้มพลางรับปากว่า "โอเค"

จงเงินหัวเราะอย่างสบายใจ "อาจารย์เวิน พวกคุณนั่งพักก่อน ผมไปยกน้ำมาให้" พูดจบก็เดินเข้าห้องครัว แต่ในใจกลับคิดว่าในที่สุดวันนี้ก็ทำให้พี่ได้พบหน้าบอสจนได้! ถ้าบอสได้เจอรับรองว่าจะไม่ชอบหมอเหออีกแน่ๆ!

นักศึกษากลุ่มนี้เรียนปริญญาโทกับเวินเซ่าซิง อยู่ด้วยกันตลอดเวลา จนสนิทกันมาก เข้าชี้ให้จงเงินพาพวกเขาชมห้อง

ห้องนี้เวินเซ่าซิงเป็นคนให้จงเงินเช่า เขาจึงไม่คิดเดินดู ชายหนุ่มไปนั่งที่โซฟา เพิ่งนั่งลงก็ได้ยินเสียงเรียกเบาๆ จากในห้องนอน "จงเงิน เทน้ำมาให้แก้วหนึ่งที"

เวินเซ่าซิงมองไปที่ห้องนอนแวบหนึ่ง ลังเลเล็กน้อย ก่อนจะลุกไปห้องครัวรินน้ำมาหนึ่งแก้ว หลังผลึกประตูเข้าไปก็เห็นคนบนเตียงพยายามลุกขึ้นนั่ง สีหน้าซีมเซา เอามือขยี้ผม แต่สุดท้ายก็หัวทิ่มลงไปนอนต่อ

ชายหนุ่มส่งแก้วน้ำให้ "น้ำ"

จงหวังพยายามตะกายลุกขึ้นอีก ตาปรือจนขี้เกียจลืมตา ตอนที่ยกมีอคล้าหาแก้วก็กระทบถูกมือเวินเซ่าซิง แต่เธอไม่รู้ตัวแม้แต่หน่อย ตืมน้ำหมดแล้วก็หลับตาจับมือเขา ลากเขามาหนึ่งข้างเตียงแล้วยีหัวเขาเบาๆ พลังอ่อน

เสียงจ้วเจีย "พักนี้นั่นยุ่งมาก ไม่มีเวลาดูแลนาย รองานหายยุ่งจะพาไปหาของดีๆ กินนะ"

แม้ว่าเธอยังจ้วเจียอยู่ แต่มีไวมมาก เวินเซ่าซิงยังไม่ทันได้ทำอะไร เธอก็ยึดแก้วใส่มือเขาแล้วซุกตัวเข้าใต้ผ้าห่มนอนต่อ

จิงเจินได้ยินเสียงก็เดินมาดู กลุ่มนักศึกษาอื่นอยู่ที่ข้างประตูแอบดูอย่างตื่นเต้น เมื่อเวินเซ่าซิงยกแก้วน้ำออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย จิงเจินก็เดินเข้าไป เอ่ยตะกุกตะกักว่า "อาจารย์เวิน ขอโทษครับ พี่สาวของผมไม่เจตนา..."

สีหน้าเวินเซ่าซิงแปลกไปเล็กน้อย ใจลอยรับคำว่า "อ้อ ไม่เป็นไร..."

ทุกคนมองสีหน้าแปลกๆ ของอาจารย์เวิน แล้วก็มองจิงเจินอย่างเห็นใจ ปกติถ้าบอสพูดว่าไม่เป็นไร แปลว่าจะมีเรื่องใหญ่แน่

จิงเจินทำหน้าที่ร้องไห้ ยืนขวางหน้าเวินเซ่าซิง พยายามจะอธิบาย แต่อาจารย์เวินกลับจ้องหน้าเขาแล้วถามว่า "เธอคือพี่ของคุณสินะ พี่สาวคนที่เคยบอกอยู่ตลอดว่าจะแนะนำให้คุณใช้ไหม"

จิงเจินพยักหน้า "ใช่ครับ พวกคุณรู้จักกันหรือ"

เวินเซ่าซิงไม่ตอบ เขาเดินไปทางห้องครัว

แวตตาเห็นใจบนหน้ากลุ่มนักศึกษาเปลี่ยนเป็นสายตาเหยียดหยามทันที จิงเจิน แกมหน้าชายหน้าจริงๆ ถึงกับใช้วิธีนี้ตัดสินบนศาสตราจารย์!

"อืม ใช่" เวินเซ่าซิงเดินไปได้สองก้าวก็หันกลับมาเสริมว่า "ต่อไปเวลาแนะนำก็อย่าลืมบอกชื่อก่อน"

"เอ่อ" จิงเจินยืนเหวอ "พี่ผมชื่อฉงหรง"

เวินเซ่าซิงจ้องหน้าอีกฝ่ายครู่หนึ่งก่อนจะเดินเข้าห้องครัวไป

วินาทีต่อมาจิงเจินก็พุ่งเข้าไปในห้องนอนเขย่าวตัวฉงหรงอย่างแรง ร้อนใจจนเต้นเร่าๆ "พี่อ่าา! ไปยี้หับบอสของผมทำไม"

ฉงหรงถูกเขย่าวจนตื่น ทำหน้ารำคาญพลางผลักน้องชายออกไปจะ

นอนต่อ เธอถามพร้อมสีหน้างงๆ กลบเกลื่อนว่า "บอสของนายคือใครกัน"

เวินเช่าซิงยืนตกใจอยู่ในห้องครัว เทน้ำใส่แก้วที่เมื่อครู่จงหรงดื่ม เขาตีมน้ำไปหลายคำสีหน้าจึงเป็นปกติ แล้วก็ก้มหน้าหัวเราะเงิบๆ

ที่แท้จริงเงินก็คือญาติผู้หนึ่งของเธอนี่เอง

มีละครตอนพิเศษแบบนี้แทรกเข้ามา มุมปากบอสมีรอยยิ้มแปลกๆ ไม่ว่าจะใครก็ไม่กล้าอยู่ในบ้านอีก พอจงเงินบอกว่าจะออกไปซื้อของกิน ทุกคนก็ขอตามไปด้วยทันที ทั้งเวินเช่าซิงทำอาหารอยู่ในห้องครัวคนเดียว

จงหรงถูกกลิ่นหอมๆ ของอาหารยั่วยวนจนตื่น เดินออกมาจากห้องนอนเห็นมีคนอยู่ในห้องครัวก็เข้าใจว่าเป็นจงเงิน จึงเปิดประตูถามโดยไม่คิดว่า "อาหารกลางวันกินอะไรกัน"

พอเห็นหน้าคนผู้นั้นชัดเจนก็ตกตะลึง เธอแค่นอนไปครู่เดียว ทำไมถึงย้อนเวลากลับไปวันที่เจอเวินเช่าซิงครั้งแรกละ

ห้องชุดแบบเดียวกัน ห้องครัวแบบเดียวกัน แม้แต่ความสูงของแขนเสื้อที่เวินเช่าซิงพับขึ้นมาก็แบบเดียวกัน เธอถูกอาถรรพ์เข้าแล้วหรือนี่

เวินเช่าซิงมองท่าทางสับสนงวยงงของเธอแล้วก็รู้สึกตลก กระแอมเบาๆ เรียกเธอ "จงหรง?"

จงหรงรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไรแล้วก็รีบปิดหน้าไม่ยอมเผชิญกับโลกแห่งความจริง เธอถามอย่างงงๆ ว่า "คุณมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง"

เพิ่งถามเสร็จประตูบ้านก็ถูกเปิดจากด้านนอก จงเงินกับกลุ่มนักศึกษาปรากฏตัวขึ้นที่ข้างประตู จงเงินเห็นพี่สาวกำลังคุยกับเวินเช่าซิงก็ตื่นเต้นมาก เอ่ยแนะนำว่า "พี่ นี่คืออาจารย์ผม เวินเช่าซิง วันที่ไปรับพี่ก็ยืมรถอาจารย์ไป พี่ยังจำได้มั๊ย" พุดจบก็หันไปทางกลุ่มเพื่อนที่ด้านหลังแล้วแนะนำ "พวกนี้คือเพื่อนร่วมคลาสผมเอง นี่พี่สาวนะ ชื่อจงหรง"

กลุ่มนักศึกษาทั้งชายหญิงทักทายพร้อมกันอย่างมีมารยาท "สวัสดีครับ/ค่ะ"

ฉงหรงชักทักทายกลับอย่างยากลำบาก มองเวินเซ่าซิงแล้วหันไปมอง จงเงิน แล้วก็หันกลับมามองเวินเซ่าซิงอีกครั้ง ก่อนจะเริ่มเหม่อลอย

ไม่ใช่เธอคิดมากไปเอง รถคันนั้นเป็นรถเขาจริงๆ 'บอส' ที่จงเงิน พุดถึงซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่รู้กี่ครั้งก็คือเขาตัวเอง มีน่าละจงบเงินถึงเข้าบ้านหลังนี้ได้แบบบังเอิญขนาดนี้ ความจริงทุกสิ่งทุกอย่างมีเบาะแสให้สาวถึง แต่เธอ กลับละเลยไป...

ตอนนี้ในหัวเธอไม่ได้คิดเพียงเรื่องพวกนี้ ยังมี...เธอเพิ่งลุกมาจากเตียง ผมย้งไม่ได้หิว หน้ายังไม่ได้อ่าง ไม่ได้แต่งหน้า แม้แต่เสื้อผ้าก็ขยับยู่เมื่อกัตอนที่นอนอยู่ จงเงินบอกว่าอะไรนะ ฉันทึ่หัวใคร แล้วฉันทึ่มือของใครอีก

พระเจ้า! แล้วจะมีชีวิตอยู่ต่อไปยังงัยกัน!

ถึงแม้ในใจจะปั่นป่วนเหมือนคลื่นยักษ์ แต่สีหน้าฉงหรงกลับไม่แสดงอารมณ์แม้แต่หน่อย ประสพการณ์บอกเธอว่าแพ้อะไรแพ้ได้ แต่ท่าทางเยือกเย็นสง่างามจะแพ้ไม่ได้ เธอยิ้มทักทายเวินเซ่าซิงทันที "สวัสดิ์คะ ศาสตราจารย์เวิน" จากนั้นก็หันไปโบกมือให้กลุ่มนักศึกษา "สวัสดิ์เพื่อนๆ ของจงเงิน"

ฉงหรงยังใส่ชุดเสื้อขาวกางเกงดำที่ขึ้นว่าความ เป็นชุดที่สะอาด ภูมิฐาน เข้ากับรูปร่างสูงเพรียวของเธอเป็นอย่างดี ถึงจะสวมรองเท้าแตะ หน้าตาก็ยิ้มแย้มก็ยังดูน่าเกรงขาม

กลุ่มนักศึกษาเดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับพุดเจ็ยแล้ว "จงเงิน พี่สาว นายเท่สุดๆ"

"สไต้ลั้คุณพีในฝัน แบบที่ชอบเลย!"

"เป็นทนายความหรือ วันหน้าถ้าฉันทุกฎาติคนไข้ทำร้ายร่างกาย จะเรียกเงินค่าชดเชยได้หลายล้านมั้ย"

จงเงินทำท่าครุ่นคิดจริงจัง "พี่สาวทำคดีอาญา ประเภทฆ่าคนปล้นทรัพย์

จับตัวประกันเรียกค่าไถ่ ค้ายาเสพติด คอร์รัปชันอะไรพวกนี้ ถ้ารักษาคนไข้ตายหรือพิการก็น่าจะได้ใช้บริการ"

"��่สุดๆ เลย!"

"แต่คดีอย่างอื่นก็รับบ้างนะ" จงเงินเซ็ดหน้าอย่างภาคภูมิใจ "สรุปว่าถ้าพี่รับว่าความคือปิดทางแพ้!"

ทางด้านนั้นกลุ่มเด็กนักศึกษาคุยกันสนุกสนาน ทางด้านนี้ไม่เห็นความผิดปกติจากสีหน้าเวินเซ่าซิงอีกแล้ว ทำทางเขาผ่อนคลาย หยิบมือถ้อออกมา "แอดวีแซตกันหน่อยสิ"

ฉงหรงขมวดคิ้วแน่น "แอดวีแซตทำไม"

เวินเซ่าซิงอ่างไปเรื่อย "ต้องมีช่องทางติดต่อกับผู้ปกครองนักศึกษาปริกษาสภาพจิตใจของนักศึกษาได้ทุทเวลา เพื่อการเรียนที่ดี่ซึ้นของเขา"

ฉงหรงแสดงความรังเกียจเหยียดหยามต่ออ้ออ่างอ่อนด้อยนี้ "จงเงินเรียนซึ้นประถมหรือ เขาโตขนาดนั้นแล้ว รับผิดชอบตัวเองได้"

เวินเซ่าซิงส่งสัญญานให้ฉงหรงดูอีโมจิที่กำลังเต้นตุ๊กตักที่ห้องรับแขก "แนใจนะ?"

ฉงหรงสูดลมหายใจลึกมาก ครั้งก่อนนามบัตรใบนั้นถูกเธออาศัยจ้งหระซูลมุนซิงกลับมาได้ แต่สงสัยว่าครั้งนี้คงหนีไม่พ้น

สุดท้ายก็ยังคงต้องแอดวีแซตกันอยู่ดี หนีไม่รอด เป็นสัญลักษณ์ว่าฉงหรงกับเวินเซ่าซิงฟื้นฟูความสัมพันธ์กันอีกครั้งแล้ว มีความหมายยิ่งใหญ่นัก

หลังกินอาหารเสร็จ กลุ่มนักศึกษาที่มีพลังไม่รู้หมดก็ล้อมวงเล่นเกมฆ่าคนอยู่ที่ห้องรับแขกส่งเสียงเจียวจ้าว 'คนแก่' สองคน คนหนึ่งล้างจานอยู่ในห้องครัว คนหนึ่งยืนอยู่ที่ประตูห้องครัวดูอีกคนล้างจาน ภาพนี้เป็นภาพที่คุ้นเคยมาก ทำให้ฉงหรงรู้สึกเหมือนย้อนกลับไปอีกโลกหนึ่ง

ฉงหรงมองมือสวยๆ คู่ นั้นเคลื่อนไหวไปมาอยู่ใต้สายน้ำไหล สายตาเลื่อนจากมือไปที่ใบหน้าด้านข้าง

เทพเจ้าแห่งกาลเวลาต้องเมตตาผู้ชายคนนี้นั่นนอน นอกจากความหนักแน่นและความอ่อนโยนที่หว่างคิ้วชัดเจนขึ้นกว่าแต่ก่อนแล้ว ใบหน้าที่อยู่ด้านหน้าของเธอเหมือนกับที่พบครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน แนวเส้นชัดเจนสวยงาม หูตาดมูกสมส่วน ไม่มีร่องรอยของกาลเวลาทำร้ายแม้แต่น้อยนิดหล่อเท่จนชวนให้ขบถ นี่สินะที่เขาว่าไว้ ประชาชนผู้ได้รับการศึกษา ท่วงท่าสง่า บริสุทธ์ตั้งหยงงาม

เวินเซ่าซิงปล่อยให้เธอจับจ้องตามสบาย ล้างจานเก็บเข้าที่เรียบร้อยแล้วก็เงยหน้ามาทางเธอ ยิ้มมุมปากแบบอารมณ์ดีถามว่า "งานยุ่งมากก็เลยนอนที่สำนักงานทนายความหรือ"

ฉงหรงมองใบหน้านั้น ภายใต้อุปลักษณ์ภายนอกที่สุภาพมีมารยาทซ่อนความร้ายกาจบีบคั้นคนเอาไว้ เธอเถียงไม่ออก ก็เหมือนในอดีตที่เขาขี้น้อยที่เติมพุดกับเธอ 'ฉงหรง พวกเราเคยเจอกันมาก่อน'

ช่วงเวลาต่อมาฉงหรงไม่ค่อยมีสมาธินัก จนกระทั่งส่งแขกกลับหมดแล้วเธอก็รีบจับเงินมาสอบสวนทันที "จำได้ว่าตอนนั้นนายตั้งใจจะสอบโทไปเรียนกับศาสตราจารย์แก่ๆ ไม่ใช่เธอ เธอทำไม่อยู่ดี ๆ กลายเป็นนักศึกษาของเวินเซ่าซิงละ"

ตอนนั้นเธออุตส่าห์หาข้อมูลของศาสตราจารย์คนนั้น เพราะเหตุนี้เธอจึงเข้าใจว่า 'บอส' ที่จิงเงินพุดถึงคืออาจารย์สูงวัยคนนั้น ไม่ได้คิดไปถึงเวินเซ่าซิงแม้แต่น้อย

จิงเงินหยุดทำหน้าที่ยิ้มทะเล้นทันที เปลี่ยนเป็นสีหน้าจริงจัง "ตอนยังเรียนปริญญาตรีอยู่ ที่แรกผมไม่สนิทกับอาจารย์เวินเท่าไร ช่วงหลายปีมานี้ ฝ่ายหมอกับฝ่ายคนไข้มีปัญหากันบ่อย บางทีมีญาติคนไข้หรือนายหน้า*

* นายหน้า หมายถึงคนที่คอยขยุงญาติคนไข้ หาเรื่องฟ้องร้องหมอหรือโรงพยาบาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากการรักษาพยาบาล บางครั้งก็อาจเป็นผู้ป่วยหรือญาติผู้ป่วยเรียกร้องเอง

มาหาเรื่อง วันนั้นอาจารย์ส่วนใหญ่มีคิวผ่าตัด เหลือผมกับเพื่อนนักศึกษาไม่กี่คน ตอนนั้นเจอเรื่องแบบนี้ครั้งแรก ผมกลัวมากเลย พอดีอาจารย์วินเพิ่งออกจากห้องผ่าตัด ผ่าตัดลึบกว่าชั่วโมง ยังไม่ทันได้เปลี่ยนชุดผ่าตัด ก็รีบวิ่งมาช่วย ชุดผ่าตัดยังเปื้อนเลือดอยู่เลย เขายืนขวางด้านหน้าเรา พูดกับผมว่า 'เด็กๆ ยืนข้างหลังผมนี่' วันนั้นเขายืนอยู่ข้างหน้าปกป้องพวกเรา...

ต่อมาพอเขาได้เป็นศาสตราจารย์อายุน้อยที่สุดก็มาบรรยายที่ ม. ด้วย ผมไปสาย ตอนไปถึงใกล้จะจบงานแล้ว เขาบรรยายเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมทางการแพทย์อะไรพวกนี้ให้เราฟัง แล้วยังบอกว่า 'ผู้เรียนหมอ ต้องเรียนรู้การเป็นมนุษย์ที่ดีก่อน จากนั้นจึงค่อยเรียนหมอเพื่อรักษาคน ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นยังไงก็ต้องรับผิดชอบต่อคนไข้ให้ถึงที่สุด ตัวเองต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด อย่าทำผิดต่อคนไข้ ไม่ว่าอย่างไรอาชีพหมอนี้ก็ต้องมีคณิสืบสาน ปู่ของผมเคยพูดว่ายึดมั่นหลักการ มุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรค' "บนใบหน้าหนุ่มน้อยจางเงินปรากฏแววศรัทธา พูดตามเบาๆ รอบหนึ่ง "ยึดมั่นหลักการ มุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรค พี่ ก่อนหน้านั้นผมไม่เคยมีความรู้สึกว่าการเรียนหมอมจะมีแรงกระตุ้นมากมายมหาศาลขนาดนี้ วินาทีนั้นผมเห็นแสงเจิดจ้าจากตัวเขา อยากเป็นหมอมือที่ตีแบบเขา ปีนั้นก็เลยสมัครเรียนปริญญาโทกับอาจารย์วิน"

ฉงหรงฟังเงียบๆ ย้อนคิดไปถึงวันที่เธอกลับมาจากต่างประเทศเพื่อมาทำงาน พ่อของเธอยืนอยู่ในห้องหนังสือบอกเธอว่า 'กฎหมายมีเพื่อสนับสนุนคนดีกำราบคนพาล บทบัญญัติคือศรัทธายิ่งใหญ่แห่งปวงชน ทนายความส่วนใหญ่ทำคดี ในขณะที่ทนายความที่ดีทำตัวเป็นมนุษย์ที่ดี จากทนายความธรรมดาไปจนถึงทนายความที่ดีก็คือขั้นตอนสู่การเป็นมนุษย์ที่ดี กวดแกว่งดาบแห่งกฎหมาย ถือดาซังแห่งความยุติธรรม ทนายความมิใช่เป็นตัวแทนของคุณธรรม ทนายความก็เป็นคน มีเลือดมีเนื้อ

ไม่อยากให้ถูกทำร้ายเพราะคำว่าคุณธรรม แต่ในช่วงเวลาที่มีความสามารถ
ทำการงานได้ สมควรยืนอยู่ฝ่ายคุณธรรม'

'ยึดมั่นหลักการ มุ่งมั่นฟันฝ่าอุปสรรค' ประโยคนี้สำหรับทนายความ
แล้วนับว่ามีอยู่จริงหรือเปล่า ฉงหรงไม่พูดอะไรอยู่นาน ยืนอยู่ที่ระเบียง
มองรถคันนั้นค่อยๆ ลับหายไปจากสายตา ก่อนจะเอ่ยว่า "แล้วเป็นยังไงต่อ
วันนั้น...ต่อกันเลยมั้ย"

จงเงินมาคลุกคลีกับฉงหรงตั้งแต่เด็ก เธอสั่งสอนฝึกเขาด้วยวิธีข่ม
และแกล้ง เห็นเขาค่อยๆ โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว แต่เด็กผู้ชายที่ตั้งแต่เล็ก
จนโตไม่เคยต่อยตีกับใคร เธออดรู้สึกไม่ได้ว่าน่าเสียดายอยู่บ้าง

"ไม่ได้ต่อกันหรอก" จงเงินลูบอกราวกับยังไม่หายกลัว "เจอวาท
ลินงูพิษของอาจารย์เวินพูดจนอีกฝ่ายยอมแพ้ไปเอง ชนะโดยไม่ต้องรบ"

ฉงหรงยิ้ม "ชนะโดยไม่ต้องรบ สุดยอดของสุดยอด เวินซ่าชิงเก่งมาก
นายตั้งใจเรียนรู้อะไรจากเขาอะ"

"ผมก็รู้สึกว่าคุณเก่งมาก" จงเงินเห็นรอยยิ้มของฉงหรงจึง
กล่าวถาม "พี่รู้จักบอสมาก่อนหรือ"

ฉงหรงรีบปรับสมองเข้าโหมดทำงาน สมองทำงานอย่างรวดเร็วภายใน
ไม่กี่วินาที หยั่งเชิงถามเรื่องสำคัญ "บอสของนายย้ายบ้านแล้ว นายรู้มั๊ย"

จงเงินพยักหน้า "รู้อี๊ ก่อนหน้านี้เขาพักที่นี้ นอนบนเตียงที่พื้นนอนทุก
คืนนั่นแหละ พอย้ายไปก็ให้ผมเช่าต่อ"

ฉงหรงได้ยินก็พยายามข่มหัวใจที่เต้นระทึก สีหน้ายังคงเรียบเฉย
"ตอนนี้เขาเป็นเพื่อนบ้านของฉัน พักอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม"

จงเงินได้ยินก็ตาขาวเป็นประกาย ตื่นเต้นवादไม่ขาดมือ "บังเอิญ
ขนาดนี้เชียว?! มีบุญวาสนาต่อกันขนาดนี้ พี่ต้องทำให้สำเร็จนะ!" แต่
พูดจบแล้วก็ไม่รอฉงหรง จู่ๆ เจ้าตัวก็ทำหน้าสีนหน้า "ว้า คงไม่ได้ละ!
บอสบอกว่าเขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว"

นางดาฉงหรงกระตุก "เขา...มีคนที่ชอบอยู่แล้ว?"

จงเงินพยักหน้ารัวๆ "ใช่ๆ เขาพูดเองกับปาก"

ฉงหรงรู้สึกเหมือนหัวใจหายไปหนึ่งห้องทันที ไม่ถึงกับปวดร้าวใจ เพียงรู้สึกเว้งว่าง หวิวๆ สักครู่ก็เป็นปกติ เวินเซ่าซิงจะมีคนที่เขาชอบอยู่แล้ว ก็เป็นเรื่องปกติมาก

แต่จงเงินยังทำใจไม่ได้ "จริงๆ แล้วเขาชอบใครกันแน่ละ คงไม่ใช่หมอในโรงพยาบาลผมหรอกนะ หมอเหอเป็นของพยาบาลสาวพวกนั้น ไม่น่าจะเป็นหมอเหอ หรือว่าเป็นหมอฉิน?"

ฉงหรงฟังจงเงินเอาแต่พึมพำกับตัวเอง ทนไม่ไหวต้องถามว่า "หมอฉินคือใคร"

จงเงินกระแอมเบาๆ ปรับเสียงลงต่ำเริ่มต้นแนะนำอย่างเป็นทางการ "ในโรงพยาบาลผมมีมือผ่าตัดของอาจารย์เวินสุดยอดที่สุด จัดอยู่อันดับหนึ่ง ตารางอันดับสุดยอดหมอผ่าตัดเรียงแบบนี้ หนึ่งเวินสองฉู่ อาจารย์เวินยังมีฉายาว่า 'มีดชายงาม' แผลผ่าตัดสวยประณีต เย็บแผลสวยกริบ ทุกครั้งที่ดูเขาผ่าตัดก็เหมือนชมการแสดงชั้นดี"

ทุกครั้งที่จงเงินพูดถึงเวินเซ่าซิงสีหน้าจะเปี่ยมความศรัทธาหนักถือนางหรงอดไม่ไหวตัดบท "แล้วสองฉู่ละ"

"ฉินฉู่ แผนกมะเร็ง กับฉู่ชิวหึงแผนกสมอง หมอฉินเป็นผู้หญิงที่สวยมากเลย"

"อ้อ" อยู่ดีๆ ฉงหรงก็หมดความอยากรู้ เดินกลับจะไปนอนต่อ แต่เดินเข้าห้องนอนแล้วคิดถึงคำพูดเมื่อครู่ของจงเงิน 'นอนบนเตียงที่พื้นนอนทุกคืนนั่นแหละ' ก็รู้สึกแปลกๆ อยู่ในใจ ทำใจนอนไม่ได้ เธอจ้องมองเตียงอยู่นาน ก่อนจะถอนหายใจแล้วขยับตัวเริ่มเก็บของ

จงเงินได้ยินเสียงก็เข้ามาถาม "อ้าว พี่จะไปแล้วหรือ"

ฉงหรงเก็บของไปพร้อมกับตอบว่า "อืม เดี๋ยวยังต้องไปสำนักงาน"

ทนายความอีก วันนี้จะย้ายกลับไปอยู่บ้านละ นายย้ายกลับมาอนห้องนี้ได้"
 จงเจินยีนง "ทำไมพออาจารย์เวินมา พี่ก็ไม่อยู่ละ พวกพี่เป็น
 เพื่อนบ้านกันด้วยนะ หรือว่า...ก่อนหน้านี้พี่หลบหน้าเขา?"

ฉงหรงพยักหน้ารับลูก "ใช่เลย หลบหน้าเขา ฉันแอบรักเขา แต่
 ความลับแตก อยู่บ้านนั้นเดียวก๊เจออๆ รู้สึกไม่ดีก็เลยหลบมาอยู่กับนาย
 ในที่สุดนายก็รู้หมดทุกอย่างแล้ว"

ฉงหรงยอมรับตรงๆ แบบนี้กลับทำให้จงเจินรู้สึกทำไมน่าเชื่อ "ฮ่าๆๆ
 เป็นไปได้ยังไง พี่เนี่ยนะจะไปแอบรักคนอื่น แล้วก็พวกพี่รู้จักกันไม่นาน
 เท่าไหรเอง"

มือฉงหรงหยุดชะงัก พุดซ่าเงียบๆ ในใจ รู้จักกันนานเท่าไหร่
 ถึงอย่างไรก็รู้จักนานกว่านายละ

ฉงหรงถือกระเป๋าเดินทางจะไปแล้ว จงเจินยืนอยู่ที่ข้างประตูคว่ำ
 กระเป๋าเดินทางไม่ยอมปล่อย นิ้วมือฉงหรงแตะที่ตุ้รองเท้าหันมามองเขา
 "มีอะไรก็รีบพุดมา"

สีหน้าจงเจินอาลัยอวรณ์ "ผมไม่ยากให้พี่ไปเลยอะ"

ฉงหรงทำสีหน้ารังเกียจแบบรู้ทางเขา แค้นเสียงบอก "มีอะไรว่า
 มาตรงๆ!"

จงเจินหยุดทำหน้าอาลัยอวรณ์ ตามอย่างน่าสงสารว่า "ยังจะซื้อแอร์
 ให้มั๊ย"

ฉงหรงนิ่งอึ้ง ก่อนจะค้อนใส่ "ซื้อ!"

"แล้วค่าเช่าครึ่งหนึ่งที่ตกลงกันไว้ล่ะ"

"ออกให้!"

จงเจินหัวเราะฮึ๋ง หน้าบานทันทีแล้วรีบเปิดประตูให้เธอ "โอเค เชิญไป
 ได้เลย"

ฉงหรงหันมามองน้องชายอย่างเหยียดหยาม ลากกระเป๋าเดินทางจากไป

โดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับ

ฉงหรงมาถึงสำนักงานทนายความ บังเอิญเจอถานซือเจ้อซึ่งเป็น
หุ้นส่วนตรงประตูสำนักงานพอดี ถานซือเจ้อเป็นรุ่นพี่ของเธอ ช่วงที่เธอไปอยู่
ต่างประเทศหลายปีก็ยังติดต่อกับเขา ตอนที่กลับจีนพอดีมีหุ้นส่วนของ
สำนักงานทนายความคนหนึ่งจะถอนตัว ถานซือเจ้อถามว่าสนใจไหม
เธอจึงได้โอกาสร่วมหุ้น

ถานซือเจ้อจ้องมองกระเป๋าเดินทางของฉงหรงแล้วลูบคาง "จะไป
ต่างเมืองหรือ ไม่ใช่ พี่นี่ไม่มีลูกความที่จำเป็นต้องไปต่างเมืองเลย"

ฉงหรงเปลี่ยนมืออีกข้าง "เปล่า มีงานอะไรของฉันมั๊ย"

สีหน้าถานซือเจ้อจริงจังทันที "เรื่องงาน งานนี้ลูกค้ารายใหญ่" พุดจบ
ก็ส่งเอกสารให้เธอ

ฉงหรงรับมาดูผ่านๆ แล้วยัดกลับคืนใส่อกถานซือเจ้อ "ไม่รับ"

"ไม่นะ" ถานซือเจ้อชูเอกสารขึ้นตรงหน้าหญิงสาว "ดูดีๆ สิ ราคา
ที่เขาเสนอมาดีงามมากๆ"

ฉงหรงผลักประตูสำนักงาน รับแก้วน้ำมาดื่มหนึ่งอีก "ไม่ใช่ว่าไม่รู้
ฉันไม่รับคดีทางการแพทย์ ถ้าเสียชีวิตก็รับเองสิ!"

ถานซือเจ้อทำหน้าเสียดาย "ก็อยากรับนะ แต่ว่าลูกความระบุตัวเธอ"

ฉงหรงนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน เปิดคอมพิวเตอร์ "ในเมื่อเป็นแบบนี้
ก็ปฏิเสธไปเถอะ"

ถานซือเจ้อเหลือบมองตัวเลขในเอกสารอีกแวบหนึ่ง รู้สึกเจ็บปวดใจ
แต่ก็ไม่พุดอะไรอีก เขานั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม จับจ้องมองหญิงสาวอยู่นาน
"คุณทนายฉง บอกมาซิว่าทำไมถึงไม่รับคดีทางการแพทย์"

ฉงหรงตอบแบบไม่ใส่ใจ "เพราะว่าคดีทางการแพทย์ส่วนใหญ่จะ
เกี่ยวข้องกับชีวิตคน ฉันทัก"

"อะฮ้า ทนายความคดีอาญาอย่างเธอยังมีสถานการณ์อะไรที่ยังไม่เคยเจอมาก่อนอีกล่ะ!"

"เพราะคดีทางการแพทย์ต้องไปโรงพยาบาล ฉันเกลียดกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ"

"แล้วไม่เกลียดกลิ่นห้องเก็บศพหรือ เปลี่ยนเหตุผลใหม่เถอะ"

"เพราะน้องชายเป็นหมอ วงการหมอใหญ่มาก ฉันกลัวว่าอีกหน่อยจะต้องขึ้นศาล ฟ้องคนที่รู้จักกับเขา เขาจะรู้สึกไม่ดี"

"พอมีเหตุผลอยู่บ้าง" ถานซื่อเจ้อเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มองดูเธอ "แต่ปฏิเสธเนื้อชิ้นใหญ่ขนาดนี้ไป เธอก็ต้องรับคดีอื่นๆ มาชดเชยนะ"

จงหรงค้อนขวิด "รุ่นพี่ หลายวันก่อนฉันเจอผู้เฒ่าจ้าวที่ศาล พี่รู้มั๊ยว่า เขาพูดถึงพี่ยังไง"

ถานซื่อเจ้อรู้สึกสนใจ "ว่ายังไง"

จงหรงตอบด้วยน้ำเสียงเสียดสี "เขาบอกว่า 'จงหรงเอ๊ย หุ่นส่วนของเธอคนนั้นมีแผนเปลี่ยนอาชีพเป็นนักบัญชีหรือเปล่า ดูเขาคำนวณละเอียดียบแบบนั้น ผมว่าเขามีศักยภาพทำได้นะ' ตอนนั้นฉันตั้งใจช่วยที่ยืนยันเป็นพิเศษ ตอบผู้เฒ่าจ้าวไปว่า 'ลุงจ้าวคะ ถานซื่อเจ้อไม่ได้มีแผนเปลี่ยนอาชีพเป็นนักบัญชี เขาเป็นนักบัญชีมาแต่แรกแล้วเปลี่ยนสายมาเป็นทนายความที่หลังต่างหาก'"

ถานซื่อเจ้อถูกจงหรงแซะจนหน้าหงิก ลูกขึ้นยืนเดินไปถึงข้างประตูก็หยุดแล้วหันมาพูดเสียงเซียว "ไปเป็นนักบัญชีจริงๆ ก็ได้! จะไปสอบเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาตละ"

จงหรงผายมือทำท่า 'เชิญ' ทำเอาถานซื่อเจ้อหัวเสียเดินออกไป

"รุ่นพี่!" จงหรงตะโกนเรียกถานซื่อเจ้อ "ฉันวางแผนว่าอีกสองปี จะเปลี่ยนไปทำสายไม่ว่าความ ได้ยินว่าตอนนี้พี่รับงานบริษัทในตลาดหุ้น ช่วยสอนงานฉันด้วยนะ"

"ทำไมละ เป็นทนายความหญิง ทำคดีอาญาไครๆ ก็เกรงขาม ไครๆ

ก็กลัว เธอไม่เห็นหรือ ทุกครั้งที่เธอขึ้นว่าความ แม้แต่หัวหน้าคณะ ผู้พิพากษายังให้เกียรติมากกว่าปกติ"

ฉงหรงมองเขา "พี่ไม่ค่อยเห็นด้วยเพราะค่าจ้างทนายความคดีอาญาสูงสินะ ความจริงงานคดีอาญาก็มีเยอะแยะที่ไม่ต้องขึ้นว่าความ เช่นปีที่แล้ว โพรเจกต์ป้องกันความผิดทางอาญาของบริษัทนั้น พี่โกยเงินไปเยอะเลย ไม่ใช่หรือไง"

ถานซือเจ้อติดกับดัก "เธอก็เป็นหนึ่งในหุ้นส่วนระดับสูงนะ ฉันได้กำไรก็เท่ากับเธอได้กำไร!"

เธอรวบปากแหงๆ "พี่ยังจำได้หรือว่าฉันเป็นหุ้นส่วน"

ถานซือเจ้อเถียงไม่ออก "เธอคือทนายมือทองด้านคดีอาญาของสำนักงานเรา เธอไม่ทำไม่ได้นะ"

"พี่มาทำเองสิ พี่ก็เติบโตมาจากสายคดีอาญา"

"ไม่ได้หรอก น้องฉงจำ หัวใจน้อยๆ ของฉันเปราะบางมาก เธออย่าให้ฉันต้องไปสัมผัสกับสิ่งดำมืดมากๆ เลยนะ ฉันอาจปล่อยวางทุกสิ่งในโลกีย์ หนีไปบวชซี!"

"พี่ออกบวช อย่างมากก็เป็นได้แค่หลวงจีน"

"ฉันยังชอบผู้หญิง"

ฉงหรงคร่ำจะสนใจเขา

"จะเปลี่ยนไปทำสายไม่ว่าความจริงหรือ" ถานซือเจ้อได้รับคำยืนยันก็ส่ายหน้าถอนหายใจแล้วเดินออกไป "เฮ้อ ทนายความหญิงที่รับว่าความคดีอาญาน้อยไปอีกคน..."

ประตูสำนักงานปิดแล้ว ฉงหรงจึงหันมองเอกสารชุดหนึ่งบนโต๊ะ ตั้งแต่เธอเข้าวงการมาก็ไม่รับคดีทางการแพทย์ คนในวงการรู้กันดี ความจริงคดีทางการแพทย์มีโอกาสชนะง่าย ด้วยกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันกับ

สภาพสังคม บุคลากรทางการแพทย์จัดว่าเป็นกลุ่มอ่อนแอ ไม่ว่าจะเป็
 ความผิดพลาดทางการรักษาหรือไม่ ส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะมีโอกาสชนะ
 โรงพยาบาลจะชดใช้เงินให้เพื่อยุติเรื่อง เธอไม่สามารถห้ามคนอื่นรับคดี
 แต่อย่างน้อยเธอบอกตัวเองไม่ได้รับคดีได้ เพราะว่า...เวินเซ่าซิงเป็นหมอ
 เขาเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่บนคมมีด เสี่ยงอันตรายทุกวัน พลัดเมื่อไหร่...

ทุกครั้งที่เธอเห็นคดีทางการแพทย์ เธอจะรู้สึกต่อต้านจากกันบั้งหัวใจ
 ไม่อยากเห็นเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นแม้แต่บ่อย

ฉงหรงทำงานล่วงเวลาอยู่ในสำนักงานจนพันชั่วโมงเร่งด่วนค่อย
 ขับรถกลับบ้าน หลังจอตรถในที่จอดรถของชุมชนคอนโดมิเนียมเสร็จแล้ว
 จึงเห็นรถของเวินเซ่าซิงจอดเยื้องกับรถของเธอ เธอ นั่งอยู่ในรถ จ้องมอง
 รถคันนั้น เกิดความรู้สึกเหมือนหนีเคราะห์ร้ายไม่พ้น

ฉงหรงเดินในซูเปอร์มาร์เก็ตได้แค่ครึ่งรอบก็เจอเวินเซ่าซิงเหมือน
 ที่คิดไว้ไม่ผิด

เขากำลังก้มหน้ามองวันผลิตของโยเกิร์ตที่ถืออยู่ในมือ รถเข็นข้างๆ
 มีผักผลไม้หลายถุง

ฉงหรงเคยเจอหนุ่มรูปงามมาไม่น้อย หนุ่มรูปงามส่วนใหญ่มีชื่อเสียง
 ประสบความสำเร็จอยู่ในวงอาชีพของตัวเอง แต่ผู้ชายที่ชอบดูแล ชอบ
 ทำงานบ้าน...เธอเจอมาน้อยมากๆ

เขาคงจะเพิ่งเลิกงาน ไม่ได้ใส่ชุดอยู่บ้านอย่างที่เคยใส่หลายครั้งก่อน
 ฉงหรงยืนอยู่กับที่ กำลังลังเลว่าจะเดินหลบไปอีกทางหรือเข้าไป
 ทักทาย เวินเซ่าซิงก็เงยหน้าขึ้นมา

คราวนี้เธอได้แต่แข็งใจเดินเข้าไปทักทาย "ไฮ..."

ฉงหรงเพิ่งยกมือทักไปก็ชะงักค้างกลางอากาศ เพราะเธอไม่รู้ว่า
 จะเรียกเขาอย่างไรดี

ศาสตราจารย์เวิน เรียกเขาแบบนี้ดูแก่ไป...เรียกบอสตามจงเงิน

ก็ประหลาด...เรียกชื่อเวินเช่าซิงตรงๆ ก็ดูเหมือนไม่ค่อยมีมารยาท

หลังจากซั่งใจอยู่หลายวินาที เธอก็ตัดสินใจเด็ดขาดเรียก "หมอเวิน"
การเรียกแบบนี้ประกายตาเวินเช่าซิงฉายแววตกใจวูบหนึ่ง แล้ว
ถูกแววซ่าซันเข้าแทนที่อย่างรวดเร็ว เหมือนตั้งใจเอาคืน เขาเรียก
เลียนแบบเธอ "บั้งเอิญมาก คุณทนายฉง"

ฉงหรงฟังแล้วหน้าแดงวูบ เขาเจตนาเลียนแบบเธอแน่นอน!
คุณทนายฉงก็คุณทนายฉงสิ! ก็ไม่ได้เรียกผิดนี่นา!

เธอขยับไปยืนอยู่หน้าตู้แช่แล้วเลือกโยเกิร์ต ดูไปดูมาก็พบว่ายี่ห้อที่
ตัวเองกินอยู่ประจำเหลือขวดสุดท้ายแล้ว และขวดนั้นก็อยู่ในมือเวินเช่าซิง
นั่นเอง

นอกจากฉงหรงจะมีนิสัยชอบเจาะลึกถึงรายละเอียดแล้ว ยังมีนิสัย
ยึดติดอีกด้วย ยี่ห้ออื่นเธอกินไม่ได้ เธอจึงหยิบขึ้นมาขวดหนึ่งส่งให้เขา
แก้มงแคะหน้าว่า "ยี่ห้อนี้ก็อร่อยนะ"

เวินเช่าซิงมองเธอนิ่งๆ รับเอาโยเกิร์ตในมือหญิงสาวมาแล้ววางลง
ในรถเข็นพร้อมกับขวดที่ถืออยู่เมื่อครู่

ฉงหรงห้ามเขาเอาไว้ "อย่าซื้อเยอะ เก็บไว้นานแล้วไม่สด ซื้อขวดเดียว
ก็พอ"

ชายหนุ่มส่งขวดที่เธอแนะนำคืนให้ ฉงหรงทำท่าไม่อยากจะรับ

เวินเช่าซิงประหลาดใจเล็กน้อย "เป็นอะไรไป"

เธอชี้ไปที่ในรถเข็นของเขา "อยากได้ขวดนั้น"

เวินเช่าซิงหันหน้ามามอง ก่อนจะหัวเราะแล้วเอ่ยขึ้น "อ้อ คิดแทนได้ดี"

ฉงหรงดึงโยเกิร์ตขวดนั้นจากมือชายหนุ่มแล้วเดินไปจ่ายเงินที่
เคาน์เตอร์เก็บเงิน โดยมีเวินเช่าซิงตามติดอยู่ข้างหลัง

หลังจากออกจากซูเปอร์มาร์เก็ต เวินเช่าซิงมองดูเธอไปเอากระเป๋าเดินทาง
จากตู้ฝากแล้วก็ยั้งยิ้มอ่อนโยน แต่คำถามยังคงวอนโดนทุบ "ไม่นอน

ที่สำนักงานทนายความต่อแล้วหรือ"

ฉงหรงปั่นสีหน้าเรียบเฉย แต่งเรื่องไปเรื่อย "ตอนกลางคืนสำนักงานทนายความปิดเครื่องทำความร้อน หนาวมาก"

อยู่ดีๆ เวินเซ่าซิงก็หัวเราะ "กินอาหารค่ำด้วยกันมั๊ย"

คงเพราะว่ารอยยิ้มของเขาดูดีเกินไป ฉงหรงจึงถูกมอมยา ตอนที่ยืนอยู่หน้าประตูบ้านเขา รอเขาเปิดประตู ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกอยากเปลี่ยนใจ

หน้าหนาวพ้ามืดเร็ว พอเปิดประตูก็เห็นเงาดำพุ่งเข้ามา ฉงหรงรีบหลบไปอยู่ด้านหลังชายหนุ่ม

เวินเซ่าซิงหัวเราะเบาๆ พลังเปิดไฟ เขาก็มั่วลูปหัวรั้งอึ้ง "มันฉลาดว่านอนสอนง่าย ไม่กั๊ตคน"

ฉงหรงยังคงหลบอยู่ที่ข้างประตู "ฉันรู้ว่ามันไม่กั๊ตคน..."

เวินเซ่าซิงกระแอมเบาๆ กลั้นหัวเราะ "รั้งอึ้งๆ ไปเล่นที่ระเบียง"

ฉงหรงมองออกไปข้างนอก ลมกลางคืนกำลังพัดแรง เธอจึงบอกกับเขาว่า "ให้มันอยู่ในนี้เถอะ ดูเหมือนระเบียงจะหนาวมาก..."

เวินเซ่าซิงเลิกคิ้วมองเธอ "แน่ใจนะ?"

ฉงหรงกัดฟัน "ให้มันไปห้องหนังสือเถอะ"

ตอนที่เวินเซ่าซิงทำอาหาร ฉงหรงยืนอยู่ข้างๆ มองหน้าเขาอย่างเกรงใจ นึกถึงครั้งก่อนเห็นตำราการแพทย์ที่เขียนด้วยมือที่บ้านจงเจิน กำลังคิดจะไปดูห้องหนังสือ แต่พอนึกถึงรั้งอึ้งๆ ที่อยู่ในนั้น เธอก็เปลี่ยนใจอย่างเฉียบขาด สุดท้ายได้แต่ไปนั่งเบืออยู่บนโซฟาห้องรับแขก

หญิงสาวกำลังคิดว่าคนมากินฟรีอย่างเธอนั่งเฉยๆ รอกินอย่างเดียวดูไม่ค่อยเหมาะเท่าไร มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟาก็สั่นขึ้นมา

ฉงหรงเหลือบมอง หน้าจอมือถือโชว์สายเข้าจาก 'ฉินฉู่' พอเห็นชื่อนี้ในใจเธอก็รู้สึกไม่ค่อยดี แล้วคิดไปถึงว่าโรงพยาบาลอาจมีคนไข้ฉุกเฉินต้องการเรียกเขากลับไป จึงตะโกนไปทางห้องครัวเรียกเวินเซ่าซิง "มือถือดัง

เพื่อนร่วมงานติดต่อหาคุณ!"

เวินเช่าซิงคงปลื้มตัวมาได้ จึงตอบมาว่า "ช่วยเอามาให้ที"

ฉงหรงเพิ่งหยิบมือถือขึ้นมาก็เห็นรังอีรังฟุงมาที่ด้านหน้า จ้องเขม็งมาที่เธอ

ฉงหรงตกใจสะดุ้งโหยง รีบหมุนตัวกลับเดินเข้าห้องครัว จิตใต้สำนึกบอกเธอว่าอยู่ข้างๆ เวินเช่าซิงถึงจะปลอดภัย

เวินเช่าซิงเซ็ดมือแล้วรับโทรศัพท์ "ไม่รู้ว่าปลายสายพูดอะไรบ้าง เขารีบตอบว่า "ไม่ดีกว่า กำลังทำอยู่ ทำเสร็จก็จะกินละ"

ดูเหมือนเสียงผู้หญิงที่ด้านนั้นหวั่นระแวงแล้วพูดอะไรอีก คราวนี้สายตาเวินเช่าซิงจ้องหนึ่งที่ฉงหรง ก่อนจะตอบว่า "ไม่เป็นไร ผมมีเพื่อนอยู่กับผมที่นี่ ไม่ค่อยสะดวก" จากนั้นก็รีบกดตัดสายแล้วส่งมือถือให้เธอ ก่อนจะหันไปล้างมือ เริ่มใส่เกลือลงหม้อ

ฉงหรงรู้สึกได้ว่าเวินเช่าซิงรักษามารยาทกับฉันดู เหมือนไม่สนิทกันมาก ไม่เหมือนที่จงใจเงินเตาไว้ เธอถามหยิ่งเชิงว่า "ต้องกลับโรงพยาบาลไปทำงานต่อหรือ"

"ไม่ต้อง เพื่อนร่วมงานชวนผมออกไปกินเลี้ยงกัน ได้ยินว่าผมกำลังเตรียมอาหารก็จะมากินบ้านผมแทน ผมปฏิเสธไปแล้ว"

ชายหนุ่มอธิบายสั้นๆ ได้ใจความ เสร็จแล้วก็ย้อนถาม "รู้ได้ยังไงว่าฉันดูเป็นเพื่อนร่วมงานผม"

"เอ่อ..." ฉงหรงไม่รู้จะตอบอย่างไร อ้าอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ก็ได้แต่พูดตามจริง "จงเงินบอก"

"อยู่ดีๆ เขาบอกทำไม"

"ไม่มีอะไร ตอนคุยเล่นกัน เขาบอกว่าคุณผ่าตัดเก่งมาก แล้วบอกเรื่องอันดับอะไร 'หนึ่งเงินสองดู' นั่นด้วย"

เวินเช่าซิงจับประเด้นสำคัญเก่งมาก "พวกคุณคุยเรื่องผมบ่อยหรือ"

"เปล่านะ" นางหรงรู้สึกงุนงงถ้าไม่รีบเปลี่ยนเรื่องคุยต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ เธอพบว่าเจ้าหมาที่ตามเข้ามากำลังมองเธอด้วยสายตาไม่ค่อยเป็นมิตร จึงขยับเข้าชิดเวินเซ่าซิง "มันเป็นอะไรหรือเปล่า"

เวินเซ่าซิงมองรังอีรัง แล้วหันกลับมามองเธอ "คงเพราะว่า...คุณแย่งงานของมัน ปกติเวลามีถือดั่งมันจะคาบมาให้"

นางหรงนั่งงัน เธอกลายเป็นศัตรูแย่งความรักกับหมาโดยไม่ได้ตั้งใจไปเสียแล้ว

เวินเซ่าซิงดับไฟ ยกอาหารมาวางบนโต๊ะอาหารที่ด้านนอกพร้อมกับแนะนำนางหรงว่า "ที่มันกระโจนเข้าใส่หลายครั้งเพราะอยากเล่นกับคุณ แสดงว่ามันจำคุณได้ เป็นการแสดงการยอมรับแบบหนึ่ง มันซนมาก ถ้ามันรู้ว่าทุกครั้งที่คุณกระโจนเข้าหาคุณ คุณจะกลัว มันก็จะสนุก ก็... คุณไม่ได้สังเกตเห็นว่าทุกครั้งที่คุณกระโจนเข้าหา พอมันรู้ว่าคุณกลัวมัน มันก็จะยิ่งเอาใหญ่ แต่ถ้าอยู่เฉยๆ มันก็ไม่สนุกแล้ว"

นางหรงมองรังอีรัง แล้วมองเวินเซ่าซิง มีความรู้สึกที่ว่าคำพูดของเขามีบางอย่างแฝงอยู่

เวินเซ่าซิงยืนอยู่ที่หน้าโต๊ะอาหารเรียกเธอ "มากินข้าวเถอะ"

มาครั้งก่อนนางหรงไม่ได้สังเกตเห็น แต่ครั้งนี้เธอพบแล้วว่าเวินเซ่าซิงเป็น...คนโรคจิตจอมลึกลับ

เธอขึ้นไปทีลวดลายบนตะเกียบแล้วถามว่า "ตะเกียบนี้พิเศษมากเลย แกะสลักคล้ายด้วย ซื่อจากไหน"

ชายหนุ่มตักน้ำแกงให้เธอ อธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ตะเกียบธรรมดาที่ซูเปอร์มาร์เก็ต ซื่อมาแล้วผมแกะเอง"

คราวนี้นางหรงเชื่อจริงๆ แล้วว่าเทคนิคการใช้มีดของเวินเซ่าซิงดีมาก ดีถึงระดับเสียสติ เขาต้องเปื้อนไม่มีอะไรทำถึงขนาดไหนนะ ถึงคิดเรื่องสลักลายบนตะเกียบออกมาได้

ฉงหรงนินทาเขาอยู่ใใจ พอใช้ตะเกียบคีบอาหารเข้าปากก็เปลี่ยนท่าที่

"มะเขือจานนี้อร่อยนะ! ทำยังไงนะ"

"อืมๆ...ซานเย่า* นี่ก็อร่อย!"

"ซีโครองก็อร่อย แต่ว่าเผ็ดมาก ฉันไม่กินเผ็ด"

ฉงหรงยกตะเกียบคีบจานนี้จานนั้นจานโน้นอย่างออกรสชาติ ไม่มีแววเครื่องขรีมจริงจิงในเวลาปกติแม้แต่บ่อย เวินเซ่าซิงจึงองหน้าเธออยู่นานมาก สีหน้าค่อนข้างสับสน "ทำไมก่อนหน้านี้ผมถึงไม่ได้สังเกตนะว่า...คุณนี่เป็นพวกช่างกินกับเขาด้วย"

คนช่างกินแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทที่หนึ่งคือจักรวาลของเขา ไม่มีของไม่อร่อย กินเยอะกินได้หลากหลายชนิด ประเภทที่สองก็น่าจะเป็นแบบฉงหรง วิจารณ์เก่ง เลือ่มากสุดๆ พรางตัวเก่งมาก เวลาปกติดูไม่ออกแม้แต่บ่อย แต่พอได้กินของอร่อยสองตาจะแผ่ประกาย คีนสู่อ่างเต็ม

ฉงหรงชะงัก พยายามดิ้นรนแก้ตัว "ความจริงก็ไม่หรอก...ก่อนหน้านี้ฉันปวดฟันใช้มัย กินโจ๊กอยู่ตั้งนานแล้วก็ทำอาหารไม่เป็นอีก ร้านขายของกินรอบๆ นี่สั่งอาหารมาส่งให้กินเกือบหมดแล้ว กินจนเบื่อ นานๆ จะมีโอกาสได้กินกับชาวบ้านสักครั้งก็เลยเป็นแบบนี้ อย่าถือสาเลยนะ"

พอพูดถึงเรื่องปวดฟัน เวินเซ่าซิงก็นึกอะไรขึ้นได้ เขาวางตะเกียบพูดอย่างเป็นงานเป็นการ "เราสองคนรู้จักกันมาหลายปีแล้วนะ ตอนนี้เป็นเพื่อนบ้านกันก็ควรสนิทสนมกันให้มากๆ ใช้มัย"

ฉงหรงเหมือนก้างปลาติดคอ กินไม่ลง "เราสองคนแค่รู้จักกันนานแล้วแต่ขาดการติดต่อกันไปนานมาก ใช้มือข้างเดียวก็นับจำนวนครั้งที่เราเจอกันได้ ความจริงเราไม่สนิทกันเลย"

เวินเซ่าซิงได้ข้อสรุปว่า "เพราะว่าไม่สนิท คุณถึงเอาแต่หลบหน้าผม?"

* ซานเย่า หรือ 'ห่วยชัว' เป็นสมุนไพรจีน มีสรรพคุณในการบำรุงซู่มา้ว

อาการปากกับใจไม่ตรงกันติดตัวผู้หญิงมาตั้งแต่เกิด นางทรงปฏิเสธตามจิตใต้สำนึก "เปล่านะ"

ชายหนุ่มไม่สนใจ ยังพูดต่อไป "ก็แค่ผมรู้ว่าคุณชอบผมเท่านั้นเอง ชายโสดหญิงโสด ผมว่าเรื่องนี้ไม่มีอะไรที่ทำให้รู้สึกไม่ดี ไม่ใช่เรื่องน่าขายหน้า..."

เวินเซ่าซิงเจอจุดอ่อนก็ปักมิดฉีกเข้าที่สีข้างของนางทรง เธอชนพองทันที "เงียบเลย! อย่าพูดอีก!"

ถึงตอนนี้นางทรงจึงรู้ว่าอาหารค่ำคืนนี้ความจริงคืองานเลี้ยงลงมาเชือดซัดๆ

เวินเซ่าซิงไม่สนใจอาการโมโหของเธอ สีหน้าเขาจริงจัง เลือกใช้ศัพท์วิชาการเริ่มต้นร้ายเหลวไหล "โดยทั่วไปแล้ว ก่อนที่คนไข้จะยอมรับว่าตัวเองป่วยจะมีอาการทางจิตใจห่าระยะ อาการแบบเดียวกับที่คุณไม่สามารถยอมรับว่าชอบผม"

นางทรงอึดอันจนหน้าแดงกำ "ฉันชอบคุณที่ไหนกัน!"

เวินเซ่าซิงเลิกคิ้วสรุปว่า "อาการระยะแรก ระยะปฏิเสธ ไม่ยอมรับความจริง"

นางทรงโกรธจัด "เหลวไหล!"

เวินเซ่าซิงพอใจมากกับการตอบสนองของเธอ "ระยะที่สอง ระยะโกรธหลักๆ แล้วผู้ป่วยจะแสดงอาการโกรธ โมโห ระบายอารมณ์ต่อคนใกล้ชิดรอบตัวของเขา"

นางทรงขู่มือ "ก็ได้ ฉันถอนคำพูดเมื่อก็ ฉันไม่ได้พูดอะไรเลย"

เวินเซ่าซิงพยักหน้า "ระยะประนีประนอม ผู้ป่วยที่ยอมรับความจริงจะแสดงท่าที่เป็นมิตร"

"..." นางทรงปิดหน้า พูดอะไรไม่ออกอีกแล้ว

ชายหนุ่มกล่าวต่อ "ระยะวิตกกังวล ผู้ป่วยจะแสดงอาการท้อแท้

อย่างรุนแรง รู้สึกเศร้า หดหู่ เฉยเมย"

ฉงหรงสูดหายใจลึกมาก เงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยประกายตาซีมเซา ก่อนจะลุกขึ้นยืน "คุณจะทำอะไรก็ตามใจคุณ ฉันกินเสร็จแล้ว เหนื่อยมาก กลับก่อนล่ะ"

เวินเซ่าซิงมองเธอแล้วก็สรุปของเขาต่อไป "ระยะสุดท้าย โดยทั่วไป แล้วผู้ป่วยจะยอมรับความจริง ชอบอยู่คนเดียว ชอบนอน"

ฉงหรงหันกลับมาดลิ่งตาใส่ "คุณจะทำอย่างไรกันแน่?!"

"ผู้ป่วยบางคนจะแสดงอาการสติแจ่มใสก่อนตาย พยายามตื่นนอนครั้งสุดท้าย"

"..."

ฉงหรงรู้สึกอ่อนแรงไปทั้งตัว เธอไม่รู้ว่าการพูดอย่างคล่องแคล่ว พูดจาฉะฉานมีเหตุมีผลที่เธอใช้ในเวลาดำเนินงานหายไปไหนหมด ทั้งๆ ที่รู้ว่าตอนเรียนหนังสือเธอเป็นกำลังหลักของทีมได้ว่าทีมมหาวิทยาลัย ระบบความคิดชัดเจน ปฏิภาณวิรูถวองไว มีตรรกะเป็นระเบียบแบบแผน แล้วทำไมตอนนี้ทุกครั้งถึงพ่ายแพ้หมดรูปอยู่ในมือคนฆ่าสัตว์มีอาชีพ?

เวินเซ่าซิงพูดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าเธอเอือกเย็นนิ่งเฉยสักหน่อย แบบนี้เขาก็ไม่รู้สึกสนุกที่จะเข้าเธอ ไม่ว่าร่าร้างหรือเวินเซ่าซิง หลกข้างตันใช้ได้จริง พอคิดได้แบบนี้ฉงหรงก็รีบย้อนกลับมาที่โต๊ะอาหาร ถือตะเกียบกินข้าวต่อ

ช่วงเวลาต่อมาไม่ว่าเวินเซ่าซิงพูดอะไร เธอก็ไม่รับลูกต่อ ตั้งรับด้วยการยิ้มและการเงียบตลอดเวลา

เวินเซ่าซิงก็รู้ว่าไม่ควรต่อจนคนจนตรอก ในที่สุดอาหารมือนี้จึงนับว่ากินเสร็จอย่างสงบ ไร้เหตุรุนแรง

ชื่อโครงการที่ใส่พริกเผ็ดๆ ถูกฉงหรงคน 'ไม่กินเผ็ด' กินจนเกลี้ยงจาน เธอกรอกน้ำเข้าปากหนึ่งแก้วเต็มๆ แล้วก็ยังแลบลิ้นร้องว่าเผ็ดไม่หยุด

เวินเซ่าซิงดูท่าเธอแลบลิ้นก็รู้สึกเหมือนรั้งอึ้งรั้งมากเหลือเกิน
จึงอดหัวเราะไม่ได้ แล้วแหยเจ้าหมาที่อยู่ข้างเท้า "แลบลิ้นให้ดูหน่อยซิ"
รั้งอึ้งแลบลิ้นทันที เวินเซ่าซิงดูเจ้าหมาแล้วดวงหง ยังรู้สึกน่าขำ
"เหมือนมากจริงๆ"

ดวงหงหันหน้าไปอีกทาง ค้อนไปที่หนึ่ง ไม่เหลือมาตทนายความ
ผู้เยือกเย็นสุดเท่ในเวลาทำงานแล้ว พอเห็นเวินเซ่าซิงลุกขึ้นเก็บชาม
เก็บตะเกียบ เธอก็รีบกดมือเขา "ให้ฉันล้างเถอะ มากินข้าวฟรีแล้วยังจะให้
คุณล้างจานอีก รู้สึกเกรงใจจัง"

ขณะที่ดวงหงล้างจานในห้องครัว เวินเซ่าซิงก็อยู่ข้างๆ ล้างผลไม้
ปอกผลไม้ ดวงหงเข้าใจว่าเขากำลังเตรียมจัดจานผลไม้รวม แต่พอเขา
ล้างเสร็จก็ดึงของที่เหมือนกระทะแบนออกมาจากตู้เก็บของ เสียบบล็อก
เปิดตู้เย็นหยิบโยเกิร์ตที่ซื้อมาเมื่อครู่เทลงแก้ว ใส่ผลไม้ที่ล้างเสร็จแล้ว
ลงไปโยเกิร์ต โรยชิ้นผลไม้แห้งลงไปเล็กน้อย สุดท้ายก็เอาทั้งหมดเทลง
ในกระทะ

เธอหยุดล้างชาม ขยับเข้าไปดู "นี่อะไร"

เวินเซ่าซิงหยิบตะหลิวมาเกลี่ยโยเกิร์ตให้กระจายออก "ไม่เคยเห็นหรือ
เครื่องผัดไอศกรีม"

ดวงหงประกายตาสุกใสทันที "โยเกิร์ตผัดเหรอ ฉันอยากกินมากเลย
แต่หน้าหนาวไม่มีขาย"

เวินเซ่าซิงรออยู่ไม่กี่วินาที โยเกิร์ตก็จับตัวแข็งอย่างรวดเร็ว เขาโรยงา
ลงไปเล็กน้อย "ที่หลังซื้อโยเกิร์ตไม่ต้องซื้อที่ผสมเนื้อผลไม้ ซื้อแบบธรรมดา
กลับมามผสมผลไม้เองดีกว่า"

หญิงสาวรับคำอย่างใจลอย "อ้อ"

เวินเซ่าซิงเปิดโปงเธอด้วยเสียงเนิบนาบ "ความหมายของ 'อ้อ' ก็คือ
'พูดไปเหอะ แต่ฉันจะไม่ทำหรอก' ชัดๆ"

"เอ๋อ..." นางทรงกระแอมเบาๆ "ฉันไม่ชอบกินผลไม้"

"โดยทั่วไปคนที่บอกว่าไม่ชอบกินผลไม้ส่วนใหญ่เพราะซีเกียจล้างผลไม้หรือซีเกียจปอกเปลือก"

นางทรงตาโตอ้าปากค้าง เป็นผู้ชายปากร้ายจริงๆ!

เวินเซ่าซิงตัดโยเกิร์ตที่แข็งตัวเป็นชิ้นใหญ่แล้วนำออกมาวางไว้ในชามเล็ก ส่งให้นางทรง มุมปากยังมีรอยยิ้มค้างอยู่ "ขอโทษด้วยนะ รักษาผู้ป่วยเยอะ พังข้ออ้างมาเยอะ ก็สรุปได้แบบนี้"

นางทรงมองมือเขาที่ถือชามเล็กค้างไว้ ไม่ได้รับเอามา

มือเวินเซ่าซิงสามารถเรียกได้ว่าเป็นมือที่สวย สะอาดเรียวยาว ข้อนิ้วชัดเจน เธอเคยเห็นมือแบบนี้บ่อยมาก

ไม่สวยเนียนนุ่มแบบผู้หญิง คงเพราะว่าจับมีดผ่าตัดทั้งปี ดูแล้วหยาบเล็กน้อย เป็นความหยาบที่ทำให้รู้สึกสบายใจมีพลัง

เธอรู้สึกว่าจะไม่สามารถปล่อยใจให้ถูกรูปลักษณ์ภายนอกสวยงามยั่วชวนอีกต่อไป ลีลาฟาดหนึ่งกระบองแล้วให้ลูกจ้อหวานหนึ่งลูก จากนั้นฟาดอีกหนึ่งกระบองแล้วให้ผลไม้อีกหนึ่งลูกแบบของเวินเซ่าซิงนี่ ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่น เธอก็เลิกคบไปนานแล้ว แต่เพราะว่า 'ลูกจ้อหวาน' ที่เวินเซ่าซิงให้มานั้นถูกปากเธอ จึงทำให้เธอหมดท่าคา่มือเขาทุกครั้ง

"ไม่กินเหรอ" เวินเซ่าซิงยื่นชามเล็กไปข้างหน้าเธออีกครั้ง "เป็นคนช่างกินก็ไม่มีอะไรน่าขยาดหน้า มีคำกล่าวว่าคุณชอบรูปลักษณ์ภายนอกที่สวยงามเป็นเรื่องปกติของปุถุชน"

เธอไม่รับ เขาก็ชูค้างไว้แบบนี้

ทั้งรสชาติ ทั้งรูปลักษณ์ เวินเซ่าซิงมีสองอย่างนี้ครบถ้วน เธอจึงถูกเชื่อต่ออย่างเต็มใจ

นางทรงขมวดคิ้วแล้วรับชามไป

เวินเซ่าซิงผัดอีกชามหนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วเอาไปวางไว้หน้ารังอีรัง

ก่อนจะหันกลับไปทำความสะอาดเครื่องผัดไอศกรีมแล้วเก็บเข้าที่ จากนั้นก็ล้างพวกชามกับตะเกียบที่ฉงหรงยังล้างไม่เสร็จต่ออีก

ฉงหรงถือชามเล็กกำลังกินอย่างเอร็ดอร่อย เห็นเขาทำแบบนี้ก็รีบวางชามลงแล้วร้องห้าม "ให้ฉันล้างเถอะ! ตกลงกันแล้วว่าฉันล้างนะ"

เวินเช่าซิงชะงัก เงยหน้าจ้องเธอ "หอมส่วนใหญ่อุตุนิสัยรักสะอาดรู้ใช่ไหม"

ฉงหรงทำหน้า "รู้"

ชายหนุ่มชี้ไปที่พวกชามกับตะเกียบ "ชามที่คนอื่นล้างเสร็จ คนที่อุตุนิสัยรักสะอาดจะไม่ค่อยสบายใจ จะล้างเองซ้ำอีกหนึ่งรอบ คุณรู้สึกนะ"

ฉงหรงรู้สึกไม่ค่อยดี ค่อยๆ วางชามลงแล้วเช็ดมือตัวเอง "เหมือนเคยได้ยิน..."

เวินเช่าซิงเห็นเธอเบี่ยงตัวถอยออกไปอย่างว่านอนสอนง่ายก็หัวเราะพอใจ "แต่ทำไมไม่ใช่เพราะสาเหตุนี้"

ฉงหรงงงไปหมดแล้ว "อะไรนะ"

"คุณไม่ใช่คนอื่น" นิ้วมือเวินเช่าซิงที่ยังมีน้ำหยดดวงกลมกลางอากาศหนึ่งวง รวมเอาฉงหรงกับรังอึ้งไว้ด้านใน น้ำหยดนั้นพุ่งตามแรงเหวี่ยงจากปลายนิ้วของเขามาตกบนหลังมือเธอ ฉงหรงก้มหน้าดู น้ำหยดนั้นไหลจากหลังมือไปที่ใจกลางฝ่ามือ

ฉงหรงกำมือแน่นทันที ไม่รู้ว่าคิดจะจับอะไรเอาไว้ รู้สึกเพียงใจกลางฝ่ามือชุ่มชื้น เขาพูดลอยๆ แค่นี้เธอก็ถึงกับเข้าใจทั้งหมด หัวใจเต้นรัวๆทันที

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอถูกชัตตวงอยู่ร่วมกับหมาแล้วไม่โมโห เธอก้มหน้ามองรังอึ้งที่หมอบอยู่บนพื้นกินโยเกิร์ต ทำกินคงจะเหมือนกับทำที่เธอกินเมื่อครู่สินะ

บรรยากาศขัดเขินอีกครั้ง ทั้งสองคนไม่พูดอะไรอีก เวินเช่าซิง

ล้างแชมพูเสร็จพอดี เขาเช็ดมือซ้ำๆ มองมาทางฉงหรง

ฉงหรงสูดหายใจลึกๆ คนคนนี่ไม่รู้จักคำว่าเขินเลยหรือ ไม่รู้จักล้างแชมพูซ้ำกว่านี้หน่อยหรือไง เธอถูกเวินเซ่าซิงจ้องจนหัวใจว้าวุ่น หัวเราะแหะๆ อย่างเก๋ๆ แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องคุย "คุณชอบกินโยเกิร์ตผัดเหรอก"

เวินเซ่าซิงเซ็ดหน้าซีไปยั้งสัตว์เลี้ยงที่หมอบอยู่บนพื้น "ริงอี่ริงชอบกินผมทำให้มันกินเป็นประจำ"

"..." ฉงหรงถือแชมพูเล็กๆ อยู่ในมือ ไม่รู้ว่าควรกินต่อหรือไม่ เขาคงมองเธอเป็นสัตว์เลี้ยงตัวที่สองสินะ

ฉงหรงถูกเวินเซ่าซิงที่จะจับก็ไม่จับทำให้หัวใจว้าวุ่น กินโยเกิร์ตเสร็จก็กลับบ้านไป

หลังจากอยู่ด้วยกันอย่างสงบสันติหลายวัน ฉงหรงพบว่าเพื่อนบ้านกับเวินเซ่าซิงก็ไม่ใช่เรื่องน่าอึดอัดลำบากใจปานนั้น

บางครั้งตื่นเช้าจะเจอเวินเซ่าซิงในลิฟต์ เขากลับมาจากออกกำลังกายตอนเช้า ตื่นสายหน่อยจะเจอเขากลับมาจากเวรตึก ตอนค่ำถ้าเลิกงานเร็วจะเจอเขาเลิกงานตามปกติ กลับมาตึกหน่อยจะเจอเขาพามาเดินเล่น บางครั้งเจอเวินเซ่าซิงมาซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตในชุมชน สุดสัปดาห์ออกจากบ้านบางครั้งก็พบ

ทุกครั้งที่เธอออกจากบ้านจะมองประตูฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่งโดยไม่รู้ว่าจะคิดว่าเขาอยู่หรือไม่ หรือจะเปิดประตูเดินออกมากะทันหัน

ก็เหมือนเพื่อนบ้านปกติทั่วไป...เพิ่มความคิดเกินเลยที่จับต้องไม่ค่อยได้เข้าไปนิดๆ

ความเคยชินเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก ใช้เวลาเพียงเจ็ดวันก็ติดนิสัยแล้ว เมื่อเคยชินที่ได้พบกับใครบางคนบ่อยๆ วันใดที่ไม่ได้เจอคนผู้นี้ก็จะไม่สบายใจ เหมือนสูญเสียอะไรบางอย่างไป

ฉงหรงไม่ได้เจอเวินเซ่าซิงหลายวันแล้ว ประตูปั้งตรงข้ามไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่หยกน้อย เธอไม่สะดวกที่จะถามจงบเงินตรงๆ จึงข่มความสนใจใคร่รู้ไว้ในใจ

ความสนใจใคร่รู้ยังพอจะข่มได้ แต่ความอยากกินที่ถูกเวินเซ่าซิงกระตุ้นกลับข่มยาก

พอถึงสุดสัปดาห์ ฉงหรงที่เตรียมตัวลงไปหาของกินก็พบว่าประตูฝั่งตรงข้ามเปิดอยู่ ได้ยินเสียงร้องอ้อร้องแ่ววๆ

ฉงหรงไปเคาะประตูโดยสมองไม่ทันได้คิดอะไร แล้วเปิดประตูออกเป็นช่องเล็กๆ เห็นชายหนึ่งหญิงหนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามร้องอ้อร้องแ่ววกำลังป้อนของกินให้มัน ดูเหมือนร้องอ้อร้องก็รู้จักพวกเขา

ผู้ชายท่าทางมีสง่าราศี ผู้หญิงสุภาพนุ่มนวลภูมิฐาน นั่งอยู่ด้วยกันดูเข้าคู่กันอย่างดี

เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู สองคนหนึ่งหมาก็มองมาพร้อมกัน ฉงหรงกระแอมเบาๆ "ขอโทษค่ะ ไม่ทราบว่าเป็นเวินเซ่าซิงอยู่มั๊ยคะ"

ร้องอ้อร้องเห็นฉงหรงก็รีบวิ่งมาหาจะนำเงินยื่นกับเธอ วิ่งมาจนห่างออกไปไม่กี่ก้าวก็ถูกเธอห้ามไว้ "อ้อๆๆ! ฉันรู้ว่าแกรู้จักฉัน นี่เป็นการยอมรับแบบหนึ่ง แต่ไม่จำเป็นต้องเข้าใกล้ขนาดนี้นะ!"

เซียวจื่อยวนลุกขึ้นยืนนทักทาย "เวินเซ่าซิงไม่อยู่ ผมเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขา นี่ภรรยาของผม เขาถูกกักตัว เลยขอให้พวกผมมาให้อาหารร้องอ้อร้อง"

ฉงหรงตกใจ เธอเข้าใจว่าเขาแค่ไปธุระต่างเมืองเท่านั้น "ถูกกักตัว? เพราะอะไรคะ"

เซียวจื่อยวนไม่ตอบ แต่กลับย้อนถามว่า "คุณคือ?"

"ฉันเป็น..." ฉงหรงหยุดครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบพูดว่า "เพื่อนบ้านของเขา" รอยยิ้มปรากฏขึ้นในแวตตาเซียวจื่อยวน "เพื่อนบ้าน?"

"ค่ะ!" ฉงหรงพยักหน้าอย่างหนักแน่น เธอพักอยู่ฝั่งตรงข้ามบ้าน

ของเขาจริงๆ ตรงกับคำนิยามของเพื่อนบ้าน!

ดีที่เซียวจื่อยวนไม่ได้ถามต่ออีก "สองวันก่อนเขาผ่าตัดคนป่วยที่เป็นตับอักเสบปี ระหว่างการผ่าตัดเกิดอุบัติเหตุที่มือ มือมีแผล มีความเป็นไปได้ว่าจะติดเชื้อ ฉีดวัคซีนแล้ว ตอนนี้อยู่ระหว่างกักตัวสังเกตอาการ"

ฉงหรงได้ยิ้มก็ขมวดคิ้ว จากนั้นรีบยิ้มบอกกลับกับพวกเขา เพิ่งจะเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เซียวจื่อยวนก็เรียกเธอเอาไว้

"ขอโทษนะครับ พวกเรามีเรื่องหนึ่งคิดจะรบกวนคุณ 'ไม่รู้ว่าจะสะดวกไหม เราอยู่ไกลจากที่นี่มาก แล้วต้องทำงานด้วย มาที่นี่ไม่ค่อยสะดวก ถ้าคุณสะดวก ผมจะฝากกุญแจไว้ที่คุณ คุณช่วยมาให้อาหารร้องอึ้งทุกวันได้ไหม"

ฉงหรงคิดอยู่ครู่หนึ่งก็รับปากทันที "ไม่มีปัญหา แต่ว่าพวกคุณกล้าฝากกุญแจไว้กับคนแปลกหน้าหรือคะ"

เซียวจื่อยวนหัวเราะแล้วย้อนถามว่า "แล้วทำไมคุณถึงเชื่อใจคนแปลกหน้าอย่างพวกเราด้วยล่ะ เรบอกว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องของเวินเซ่าซิง คุณก็เชื่อเลยหรือ ถ้าเราเป็นขโมยจัดบ้านเข้ามาล่ะ"

ฉงหรงมองร้องอึ้งที่กำลังแกว่งหางประจบสองสามภรรยา แก่ไม่มีทักษะการเข้าบ้านเลยหรือไงนะ

"คนที่เป็นขโมยจัดบ้านไม่ใส่เสื้อโค้ตขนแกะตัดเย็บด้วยมือหรอก" ฉงหรงหัวเราะ ซึ่ไปที่เสื้อโค้ตแบบเข้าคู่ที่พาดอยู่บนพนักโซฟา จากนั้นก็หันไปมองผู้หญิงท่าทางนุ่มนวลที่ยังไม่ได้พูดแม้แต่คำเดียว "ป็นักผมอันนี้เป็นสินสอดใช่ไหมคะ ใจป้ำมากจริงๆ ของชิ้นนี้แพงกว่าห้องนี้อีก"

ไม่พูดจริงๆ แต่พูดแบบนี้ก็เข้าใจทันที ขโมยจัดบ้านนั้นหรือ ขโมยชั่วชีวิตก็ยังไม่ได้เงินเท่าของที่อยู่บนตัวสองท่านนี้หรอก

ไม่เปิดโอกาสให้ทั้งสองคนพูดอะไร สายตาฉงหรงกวาดมองไปที่แหวนหมั้นที่นิ้วกลางมือซ้ายของผู้หญิง จากนั้นหันไปมองมือซ้ายเกลี้ยงเกลารองเซียวจื่อยวน มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม "บอกว่าเป็นภรรยา ความจริง

ยังไม่จดทะเบียนตามกฎหมายใช่ไหมคะ แต่ว่าแหวนหมั้นสวยเชียว"

ผู้หญิงคนนั้นก็หัวเราะ สบตากับผู้ชายร่างสูงใหญ่ทันที "คุณเป็น...
ทนายความใช่ไหม"

มือที่กำลังรับกุญแจของฉงหรงซงกั มองดูตัวเอง "ดูจากไหนหรือคะ"

ผู้หญิงสบตากับผู้ชาย แล้วทั้งสองคนก็หัวเราะพร้อมกัน 'แค่ตา' ฉงหรง
รู้สึกว่าการทำทางของสองคนนี่แปลกๆ แต่ก็ไม่ได้ถามอีก รีบบอกลาออกมา
เธอคุ่นๆ ว่าเคยเจอญาติของเวินเซ่าซิงที่ไหนมาก่อน

เมื่อเห็นประตูปิดแล้ว สุ่ยอี้ก็หัวเราะถามเชียวจื่อยวน "เธอใช้คนที่...
ชอบหมอไม่ชอบทนายความคนนั้นหรือเปล่านะ"

แววตาเชียวจื่อยวนเห็นด้วย "เคยเจอคนที่พอรู้ว่าเพื่อนอาจจะติดเชื่อ
ตั้มอีกเสบปีแล้วสีหน้าทำทางเป็นห่วงขนาดนี้มัย ตอนที่เวินเซ่าซิงวานเรา
มาให้อาหารหมา ยังบอกว่าถ้าเจอเพื่อนบ้านก็เอากุญแจให้เธอเลย คิดว่า
ทำไมล่ะ"

"ทำไมเธอ"

"โอบล้อมกว้าง กระชับวงล้อมจากภายนอก"

"รุ่นพี่เวินชอบผู้หญิงสไตล์นี้สินะ"

"ไม่ใช่แค่เวินเซ่าซิงชอบ หลินเจินก็ชอบเหมือนกัน คิดว่าเราควรบอก
หลินเจินมัยว่าตอนนี้สองคนนี้เป็นเพื่อนบ้านกัน"

สุ่ยอี้มองหน้าเชียวจื่อยวนตัวแสบ อดตอกกลับไม่ได้ "รุ่นพี่เชียว
คุณนี่แสบมากเลยนะ!"

ฉงหรงไม่รู้ว่าการกำลังถูกนินทา กลับถึงบ้านก็รีบโทรหาจเงิน
ถามถึงเวินเซ่าซิงตรงๆ คุยผ่านมือถือก็รู้ว่าจเงินกำลังเหน้อยล้า

"เป็นผ่ตัดต้วน คนใช้ไม่ได้บอกว่าตัวเองเป็นตั้มอีกเสบปี หลังผ่ตัด
ถึงรู้ ดีที่เป็นตั้มอีกเสบปี ยังฉีตวัคซึนตามที่หลังได้ แต่ย้งต้องสังเกตอาการ

อีกกระยะหนึ่งถึงจะแน่ใจว่าติดเชื้อหรือเปล่า"

"รุนแรงขนาดนี้เลยหรือ ไหนนายชมว่าเขาเก่งสุดยอดอย่างนั้นอย่างนี้ ทำยังไงถึงบาดเจ็บมือล่ะ"

เสียงจงบเงินเปลี่ยนเป็นเครื่องขีมิจริงจัง "ถ้าเจ็ต้องผ่าตัดข้ามคืน อยู่ในห้องผ่าตัดสลิปกว่าชั่วโมง มือไม่สั่นก็เก่งแล้ว ถูกเข็มแทงถูกมีดบาด เป็นเรื่องปกติมาก มีบุคลากรทางการแพทย์ได้รับบาดเจ็บระหว่างผ่าตัดทุกวัน"

ฉงหรงเครียดเอาการ ทุกครั้งที่เธอเจอเวินเข้าซิง ท่าทางเขาเยือกเย็น ตลอดเวลา ไม่เคยคิดเลยว่าเขาต้องเสี่ยงอันตรายแบบนี้ทุกวัน

ความเงียบของฉงหรงทำให้จงบเงินเสียงอ่อนลง "ความจริงก็ไม่รุนแรงมาก อาจารย์เวินอยู่บ้านคนเดียว กลับไปพักที่บ้านก็ได้ เขาคงคิดว่าพักอยู่ที่โรงพยาบาลสะดวกกว่าหน่อย พี่ไม่ต้องห่วงนะ"

ฉงหรงอยากจะแย้งว่าตัวเองไม่ได้ห่วง แต่ก็รู้สึกว่่าอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง นึกขึ้นได้ว่่ารับปากดูแลรั้งอีรั้งไว้ จึงถามจงบเงินว่่า "นายรู้มั๊ยว่่าอาจารย์เวิน เลี้ยงหมาซามอยด์ มันชอบอะไร"

จงบเงินตีดนิ้วอย่างภาคภูมิใจ เปิดโน้ตบุ๊กอ่านเอกสารชิ้นหนึ่งแล้ว เริ่มต่นอ่านเสียงฉะฉานชัดเจน "ข้อมูลพื้นฐาน หมวดสัตว์เลี้ยง เรียบเรียง โดยเวินเข้าซิงสุดหล่อแห่งโรงพยาบาลสังกัดมหาวิทยาลัย X สายพันธุ์ ซามอยด์ ชื่อรั้งอีรั้ง ชื่อเล่นกุ่น อายุสองขวบ อาหารที่ชอบคือโยเกิร์ต ผลไม้ที่ชอบแคนตาลูป เกมที่ชอบคือโยนลูกบอล ของเล่นที่ชอบ..."

ฉงหรงตัดบทเขา "พอแล้ว ไม่ต้องอ่านแล้ว อะไรของนาย ไปเอา ข้อมูลอะไรพวกนี้มาจากไหน"

เสียงจงบเงินมันใจมาก "ผู้หญิงในโรงพยาบาลต้องมีติดมือหนึ่งเล่ม! ทั้งหมอทั้งพยาบาลที่จะจีบอาจารย์เวินต้องหาตัวช่วย แน่แน่นอนว่่าต้องเข้าทางรั้งอีรั้ง เอาใจมันไว้ก่อน!"

ฉงหรงจำได้อย่างเดียวคือโยเกิร์ต ดูเหมือนว่าเธอกับรั้งอี่รั้งมีรสนิยมเดียวกัน

ฉงเงินถามเสียงทะเล้น "เจ๊ก็จะใช้แผนโอบล้อมวงกว้างหรือไง"

ฉงหรงอ้ออึ้ง เปิดโปงเจตนาชั่วร้ายของเขาตรงๆ "ไม่ละ จะทิ้งเมืองหนี"

คิดไม่ถึงว่าฉงเงินจะเห็นด้วย "ก็ดีนะ เขาเขี้ยวยังคงอยู่ มิต้องกลัวไร้ฟันเผา**"

ฉงหรงตัดสายทิ้งทันที แล้วแตะเปิดวีแชต ลังเลอยู่นานมากก่อนจะปิดทิ้ง

ตกกลางคืนเธอไปให้อาหารรั้งอี่รั้ง หลังจากเปิดประตูก็เห็นมันหมอบอยู่ข้างประตู พอเห็นประตูเปิดมันก็วิ่งพรวดพราดมาหมอบอยู่นอกประตูมองตาละห้อย

ฉงหรงถามหยิ่งเชิงว่า "อยากออกไปเล่นข้างนอกหรือ"

รั้งอี่รั้งยังคงจ้องหน้าเธอ ฉงหรงเจรจากับมัน "ฟ้ามีตขนาดนี้แล้วข้างนอกหนาวมาก อย่าออกไปดีกว่านะ บ้านเดิมแกอยู่ไซบีเรีย แต่นั่นไม่ใช่ ฉันทิ้งหนาวมาก"

รั้งอี่รั้งรีบวิ่งกลับมา เขียบานตู้ที่ข้างประตูเปิดออกแล้วคาบปลอกคอกับสายจูงมาวางไว้ตรงหน้าฉงหรง แลบลิ้นตื้อเธอสุดฤทธิ์

ฉงหรงจนปัญญา คิดว่าจะถ่ายรูปไปถามเจ้าของหมาว่าควรทำอย่างไร พอเปิดกล้องเตรียมถ่าย รั้งอี่รั้งก็มองกล้องทำคอเอียง

ฉงหรงมองรูปหมาขี้ประจบเอียงคอก็ยิ้มก็ใจอ่อนระทวย ส่งวีแชตไปหาเวินเซ่าชิง

'ลูกพี่ลูกน้องของคุณกับภรรยาवानให้ฉันดูแลมัน ตอนนี้น้องแง่มาก

* 'เขาเขี้ยวยังคงอยู่ มิต้องกลัวไร้ฟันเผา' หมายถึงตราบิตที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีโอกาสและความหวัง

‘ต้องจะให้พาออกไปเดินเล่น’

เวินซ่าซึ่งตอบเร็วมาก เป็นข้อความเสียง “มันติดนิสัยแล้ว ต้องออกไป
แก้ปัญหาทางกายภาพ ตู้ข้างประตูมีกระดาษหนังสือพิมพ์ ถ้ามันทำท่าก้องกัน
เอากระดาษหนังสือพิมพ์ปูรอง เสร็จแล้วโยนลงถังขยะ”

ไต้ยีนแบบนี้ฉิ่งหรงก็จินตนาการถึงฉากในอนาคตอันไกล ใจที่
อ่อนระทวยก่อนหน้าก็กระด้างขึ้นมา พิมพ์ใส่มือถืออย่างโมโห

‘ทำไมไม่ฝึกให้มันใช้ชักโครก’

‘ฝึกแล้ว มันใช้ไม่เป็น’

ฉงหรงข่มความโมโห พิมพ์กลับไปอีกหลายคำ

‘ฉันคิดค่าใช้จ่ายตามเวลา ตามเรตทนายความ คุณต้องจ่าย!’

คำคืนในฤดูหนาว อุณหภูมิค่อนข้างต่ำอยู่แล้ว แถมยังมีลมอีก ฉงหรง
เปิดหน้าต่างทดสอบอุณหภูมิข้างนอก ก่อนจะใส่เสื้อขนเป็ดพันผ้าพันคอ
แล้วก็พารั้งอีรั้งลงไปข้างล่าง

พอลงมาถึงข้างล่าง ฉงหรงก็เสียใจที่พามันลงมา ไม่ใช่เธอพาหามา
มาเดินเล่น แต่เป็นหมาพาเธอมาเดินเล่นต่างหาก รั้งอีรั้งคงจะไม่ได้ลงมา
เดินเล่นนานมาก มันเลยเซ็ดคอกหูตั้งวังเหมือนหมาบ้าในเขตชุมชนสามรอบ
ฉงหรงถือสายจูงถูกลากจนขาแทบหลุด หยิบมือถือมวกี่ซี่เกียจจะพิมพ์
ตัวหนังสือ จึงส่งข้อความเสียงพร้อมหอบแฮกๆ

“เมื่อกี้พูดผิดไป ต้องจ่ายเรตค่าปรึกษาคุณสามให้ฉัน!”

เวินเซ่าซิงฟังแล้วหัวเราะรำเสียง เธอมีเสียงลมแทรกเข้ามาด้วย ไม่เยือกเย็นระวังตัวเหมือนเวลาปกติ เหมือนกำลังเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ก่อนจบบยังได้ยินเสียงเห่าของรังอีรัง ดูท่าเธอกับมันเข้ากันได้ดี

เซียวจื่อยวนวางผลไม้ลง มองชายหนุ่ม "เป็นขนาดนี้แล้วยังหัวเราะออกอีก"

เวินเซ่าซิงวางมือถือ "ทำไมถึงมีเวลาว่างมาเยี่ยมได้"

เซียวจื่อยวนหัวเราะหึๆ "อย่าคิดเข้าข้างตัวเอง วันนี้อาอ้อยู่เวรตึกฉันเอาซุปรมาให้เธอ ก็เลยแวะมาเยี่ยมนายแป็บึงต่างหาก"

เวินเซ่าซิงตอบไปสองคำว่า "เหอะๆ" เขาก็ถือมีดปอกผลไม้ไว้ในมือ แต่ไม่ปอก เอาแต่จับเล่นอยู่ในมือแล้วถามขึ้นมาล่อยๆ "คิดว่าเธอเป็นยังงัยบ้าง"

สายตาของเซียวจื่อยวนเบนจากหน้าจอกที่วิมาที่ใบหน้าญาติพี่น้อง "ใคร เพื่อนบ้านนะเธอ ไม่ค่อยได้สังเกต ตามีแว้มองแต่อาอี้"

เวินเซ่าซิงเอียนจนขำง้ำสั่มใส่อีกฝ่าย "รู้มั๊ยว่าเธอคือใคร"

เซียวจื่อยวนรับสั่มเอาไว้แล้วย้อนคิดแบบจริงจัง "ดูแล้วก็ เป็นแบบคนที่คลุกคลีในวงการกฎหมาย ฉลาดเฉลียวเป็นตัวของตัวเอง ความคิดเปิดกว้าง มีเหตุผล เต็มมาก ทักษะที่มีต่อปัญหาไม่ค่อยเหมือนผู้หญิงทั่วไป เป็นทนายสาวว่าความสินะ รู้สึกว่าปากคอไม่เบาเลย อีกหนอยเวลานายสองคนทะเลาะกันแล้วจะรู้สึก"

เวินเซ่าซิงยกมุมปาก "กับเธอนะ ไม่ทะเลาะกันหรอก"

"อย่าเพ็งมันใจขนาดนั้น" เซียวจื่อยวนเอียงคอหรีตามอง "หลินเฉินรู้มั๊ยว่าตอนนี้นายเป็นเพื่อนบ้านกับเธอ"

"ก็อยากบอกเขานะ แต่เขาไม่ให้โอกาสเลย" เวินเซ่าซิงขมวดคิ้ว "ทำไมชอบพูดถึงหลินเฉิน"

เปลือกสั่มบางๆ ลื่นหลุดจากมือเซียวจื่อยวน เขาตอบเสียงเนิบนาบ

"หลินเงินรู้จักกับอาอี้ตั้งแต่เด็ก อาอี้เป็นคนให้ความสำคัญกับอดีต แม่เธอจะเข้าใจว่าเรื่องความรักฝืนใจกันไม่ได้ แต่หลินเงินเอาแต่เพเนจรอยู่ข้างนอกแบบนี้ เธอก็เป็นห่วง"

เวินเช่าซิงทำเสียงจี้กจี้กตะลึงพลางทำหน้าที่ประหลาดใจ "เมียตัวเองห่วงผู้ชายอื่น แหม หัวหน้าเขี้ยวใจกว้างจริงๆ"

เวินเช่าซิงตอนเด็กๆ ใส่ชื่อบริสุทธิ์ นำเสียตายที่เขาต้องกลายเป็นคนปากร้ายเพราะญาติผู้พี่คนนี้ คนหนึ่งเย็นชาน่าหนึ่ง อีกคนส่งสามัญฐานต่างกลายเป็นตัวแสบปากร้ายไปหมด

เขี้ยวจื่อชวนไต้ยีนก็โมโห เขามยิ้ม "ใช่เลย เมียฉันเป็นคนใสใจ มิตรภาพน้ำใจไมตรี ไม่รู้ว่าเพื่อนบ้านของนายมีน้ำใจต่อหลินเงินด้วยหรือเปล่า ฟังซัดๆ นะ เป็นเพื่อนบ้าน ไม่ใช่เมีย และก็ไม่ใช่แฟนด้วย"

มือที่ถือมีดปอกผลไม้ของเวินเช่าซิงหยุดชะงัก ปิดปากอย่างรู้สถานการณ์ ดูเหมือนเขี้ยวจื่อชวนจะยังไม่เข้าใจ "คิดถึงชีวิตในอนาคตของนาย มันคงยากลำบากน่าดู ทนายความเขี้ยวชาญอะไรที่สุด หาช่องโหว่ ขยี้จุดอ่อน จุดระเบิด เขี้ยวชาญการรบแบบประวิงเวลาที่สุด รู้เรื่องราวต่างๆ ในโลกดี รู้จิ้งหะรุกรับ เวลาปะทะคารมก็เจอแต่ของแข็ง ไม่มียอมๆ หยวนๆ ไม่รู้ว่าวิชาแพทย์ของหมอเวินรับมือไหวมั้ย นายเจอคนที่ฝีมือทัดเทียมกันแล้ว"

เวินเช่าซิงครุ่นคิดอย่างละเอียด พบว่าตอนที่ฉงหรงอยู่กับเขา เธอไม่มีท่าทางแบบนั้นเลย กลับเป็นฝ่ายถูกเขาบีบจนหน้าแดงขมวดคิ้ว โอนอ่อนว่านอนสอนง่าย คิดแบบนี้เขาก็สบายใจมาก

เขี้ยวจื่อชวนเห็นอีกฝ่ายยิ้มแย้มอารมณ์ดีก็อดแตกดันไม่ได้ "ถูกกักตัวยังหัวเราะได้อีก ไม่รู้ว่ามีสุขอะไรน้า"

เวินเช่าซิงไม่แะแสะแหม่แต่น้อย "เขี้ยวจื่อชวน นายแก่แล้ว ไม่เข้าใจหัวใจของคนที่กำลังมีความรักหรอก"

เซียวจื่อยวนทำหน้าล้อเลียน "ความรัก? รักข้างเดียวละสิไม่ว่า วันนั้น ทนายความคนนั้นประกาศสถานะกับนายอย่างชัดเจนว่าเป็นแค่เพื่อนบ้าน เท่านั้นนะ"

เวินเซ่าซิงไม่ให้ความสำคัญ "ตอนนั้นสุขอื่ก็บอกว่านายเป็นแค่รุ่นพี่ เท่านั้นเหมือนกันนะ ตอนนี้เป็นไงล่ะ ถูกหลอกพากลับบ้านแล้วใช่ไหม"

พอพูดถึงชื่อนี้เซียวจื่อยวนก็หน้าบานยิ้มแฉ่ง เวินเซ่าซิงทนเสียนไม่ไหว ไล่เขาออกไปจากห้องคนไข้

ตอนนี้คุณทนายจงที่ถูกผู้ชายสองคนพาตึงถึงกำลังนั่งหอบแฮกๆ อยู่บนเก้าอี้ยาวในสวนชุมชน จ้องตากับรั้งอี่รั้ง เธอโบกโยเกิร์ตที่เพิ่งซื้อจาก ซูเปอร์มาร์เก็ตไปมาต่อหน้ามัน "อยากกินมั๊ย"

รั้งอี่รั้งเห่าหนึ่งที จงหรงฉีกฝาดอกวางไว้ตรงหน้าเจ้าหมาชาว ถอนหายใจมองดูมัน "เจ้าของกำลังถูกกักตัว แต่แกยังกินอย่างมีความสุขขนาดนี้"

รั้งอี่รั้งยังคงตั้งหน้าตั้งตาเลียโยเกิร์ตจนขนข้างปากเลอะเทอะ จงหรง รอนมันกินเสร็จแล้วก็ลุกขึ้น "เออล่ะ กินเสร็จแล้วก็กลับบ้านกันเถอะ!"

จงหรงส่งรั้งอี่รั้งกลับบ้าน จัดน้ำกับอาหารให้มันแล้วก็กลับบ้าน แต่พอเดินมาถึงข้างประตูก็นึกอะไรขึ้นได้ "ต้องเปิดไฟให้ด้วยมั๊ย"

เจ้าหมาเห่าหนึ่งที จงหรงไม่รู้ว่าหมายความว่าอะไร "ต้องหรือไม่ต้อง?"

เธอพูดพร้อมกับปิดไฟแล้วก็เปิดไฟอย่างรวดเร็ว ทดสอบปฏิกิริยาของ รั้งอี่รั้ง แต่เจ้าหมาโง่ตัวนี้อาแต่หนึ่งนิ่งๆ ดูเธอ

จงหรงคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าอย่างนั้นปิดไฟนะ ประหยัดพลังงานรักษา สิ่งแวดล้อม พรุ่งนี้เจอกัน"

คืนนั้นจงหรงนั่งดูทีวีอยู่บนโซฟา เห็นญาติผู้พี่ของเวินเซ่าซิง ในรายการข่าวจึงรู้ว่าทำไมรู้สึกคุ้นตามาก!

อายุน้อยแค่นี้ก็ได้ตำแหน่งนี้แล้ว เส้นสายของเขาต้องไม่ธรรมดา
แน่นอน ถ้าอย่างนั้น...แล้วเวินเข้าชิงญาติพี่น้องของเขาละ คงไม่ใช่
เด็กครอบครัวธรรมดาด้วยสินะ

ทันใดนั้นเธอก็พบว่าตัวเองไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเวินเข้าชิงเลย นอกจาก
รู้ชื่อของเขา รู้ว่าเขาเป็นหมอ เรื่องอื่นๆ ไม่รู้อะไรเลย ความคิดแบบนี้
ทำให้หงงหงงจิตตกเล็กน้อย

เธอเปิดทีวีแชต แต่ะเปิดข้อความเสียงที่เมื่อครู้เวินเข้าชิงส่งมา เสียงที่
คุ้นเคยดังขึ้น เสียงนั้นทุ้มสะอาด พุดพร้อมกับกลิ่นหัวเราะเหมือนตัวจริง
ของเขา ฟังเสียงก็ดูเหมือนเขาไม่กลัวใจกับการต้องถูกกักตัว

เธอฟังซ้ำหลายรอบแล้วนึกขึ้นได้ว่าต้องไปดูหน้าเพจของเขา เขา
ไม่ค่อยได้โพสต์ไทม์ไลน์ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับรังอีรัง นิ้วมือเธอเลื่อนลงมา
เรื่อยๆ ก่อนจะหยุดก็กั้นนั้นเป็นไทม์ไลน์กรุปเพื่อนกลุ่มแรกของเขา โพสต์
เมื่อหลายปีก่อน มีตัวหนังสือไม่กี่ตัวกับรูปหนึ่งรูป เขียนว่า

'คิดถึงเธอเหลือเกิน ไม่ใช่ไม่คิดถึงเธอ'

รูปใบนั้นมีเพียงเงาคนราๆ พอจะมองออกว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง
เหมือนแอบถ่าย

'คิดถึงเธอเหลือเกิน...(เพยบู้ชื่อทา)' ชื่อบัญชีแชตของเวินเข้าชิงคือ
เพยบู้ชื่อทา แต่เขียนด้วยอักษรอีกตัวที่ออกเสียงเหมือนกัน ภาษาอังกฤษ
หมายถึง Febuxostat (เพบบูโซสตัด) ชื่อประหลาดมาก ฟังดูเหมือนชื่อยา
ฉงทรงเคยถามเรื่องนี้กับจงเงิน จงเงินบอกเธอว่าเป็นชื่อยาจริงๆ รักษา
ภาวะกรดยูริกเกินในเลือดที่มีอาการปวดเกาต์ ตอนนั้นเธอไม่ได้คิดอะไรมาก
เห็นว่าหมอเอาชื่อยามาใช้เป็นชื่อบัญชีแชตเป็นเรื่องปกติ

ตอนนั้นดูแล้ว มีเจตนาอื่นแฝงสินะ เธอนึกถึงที่จงเงินเคยบอกว่าเขา

มีคนที่ชอบแล้ว ผู้หญิงในรูปก็คือคนคนนั้นสินะ
 ฉงหรงซึ่มไปทันที

ใกล้ถึงวันคริสต์มาสแล้ว อากาศหนาวมากกว่าเดิม อุณหภูมิลดลงอย่างต่อเนื่อง ทุกเช้าก่อนออกจากบ้านฉงหรงจะไปให้อาหารรังอีรัง กลางคืนเลิกงานแล้วจะพามันลงไปเดินเล่นหนึ่งรอบ บางครั้งก็ส่งวีแชตไปถามเวินเซ่าซิงเรื่องนั้นเรื่องนี้ เป็นห่วงว่าเขาจะติดเชื้ วนเวลาผ่านไปเร็วมาก เร็วจนฉงหรงเข้าใจว่าเธอกลับไปสู่วันเวลาที่ไม่มีความเซ่าซิงอีกครั้

วันศุกร์เป็นวันที่ยุ่งจนแทบไม่มีเวลาพัก ฉงหรงงานยุ่งทั้งวัน พุดจนปากแห้งลิ้นแห้ง เมื่อเธอจัดการเอกสารเสร็จเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ในสำนักงานทนายความก็เหลือเธอคนเดียวแล้ว พื้นที่ทำงานที่ใหญ่มากมีเพียงส่วนของเธอที่ไฟยังเปิดอยู่ เธอรู้สึกอ่อนเพลียขึ้นมาทันที ความอ่อนล้าก็บุกโจมตีตามมา

ฉงหรงขับรถออกจากลานจอดรถ ตอนเปิดหน้าต่างแต่ละบ้ตรเปิดที่กั้นลมเย็นกระโชกเข้ามาจนเธอไอ

ยามที่ประตูสำนักงานทนายความยื่นหน้าเข้ามาถาม "คุณทนายฉง เป็นอะไรหรือเปล่าครั้"

ฉงหรงโบกมือ เลื่อนกระจกขึ้นแล้วรีบขับออกไป

คงเพราะว่าคืนนี้ลมแรง คนเดินเท้าจึงน้อยกว่าปกติหลายเท่า ฉงหรงกลับมาถึงประตูชุมชนก็ึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่ได้กินอาหารเย็น เธอมองซูเปอร์มาร์เก็ตที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงครั้หนึ่ง ไม่มีความรู้สึกอยากกินอะไรเลยสักนิด จึงถอนหายใจแล้วเดินออกจากที่จอดรถ

เฟ็งจะออกจากลิฟต์เดินไปได้ไม่กี่ก้าว ประตูฝั่งตรงข้ามก็เปิดออกจากด้านใน เวินเซ่าซิงปรากฏตัวขึ้นที่ข้างประตู ถือผักข้าวโพดที่มีไอร้อนกรุ่นอยู่ในมือ รังอีรังก็ตามออกมา มันยี้ตคอมองเธอ ปากคาบผักข้าวโพดเหมือนกัน

เวินเซ่าซิงยิ้มให้เธอพลางโบกผ้าขาวโพลนในมือ "อยากกินมั๊ย"

กลิ่นหอมหวานของเมล็ดข้าวโพดผิวกรอบปะทะจมูกในทันที กระตุ้นต่อมรับรสของเธอ เขายืนห่างออกไปไม่กี่ก้าวเท่านั้นเอง ใส่เสื้อยืดกางเกงลำลอง คลุมเสื้อคาร์ดิแกนผ่าหน้าไว้แบบง่ายๆ ท่าทางอ่อนโยนเหมือนทุกครั้งที่เขา เหมือนไม่เคยไปจากที่นี่

วินาทีที่เธอเห็นเขา ไม่รู้ว่าทำไมความรู้สึกโกรธจึงหายไป จากนั้นก็ไม่พูดอะไร หันเดินกลับไปทางบ้านตัวเอง หลังจากหยิบลูกกัญญาแจออกมา ก็ถอนหายใจ หมุนตัวกลับแต่หลุดตาไม่มองเขา "เอาของไปเก็บแล้วจะเข้าไป"

เธอต้งหนวต้งหิว เมื่อประตูฝั่งตรงข้ามเปิดออก กลิ่นหอมและไออุ่นแผ่ออกมา ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับบ้านที่มีแต่กลิ่นอายเย็นเยียบของตัวเอง มันหลอกล่อให้เดินไปดำนั้น ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อครู่เธอใช้พลังแค่ไหนเพื่อห้ามตัวเองไม่ให้เดินไปดำนั้น เดิมทีจงหรงคิดจะปฏิเสธ แต่โดยเนื้อแท้แล้วเธอไม่มีความกล้าที่จะเปิดประตูเผชิญกับความอ้างว้าง

ดูเหมือนเวินเซ่าซิงจะมองออกว่าจงหรงมีอะไรบางอย่างผิดปกติ เขาไม่พูดอะไร หันมาสั่งรั้งอีรั้งว่า "แกร่ออยู่ตรงนี่ก่อน" แล้วถือผ้าขาวโพลนเดินกลับเข้าบ้าน

รั้งอีรั้งเชื่อฟังมาก เดินไปสองสามก้าวแล้วหมอบอยู่กลางทางเดิน บัดทางไปมาอย่างอารมณ์ดี

จงหรงเก็บของ ล้างหน้าเสร็จแล้วเดินออกมาก็เห็นรั้งอีรั้งหมอบอยู่ข้างประตูกำลังรอ ประตูด้านหลังมันเปิดแง้มไว้ พอจะเห็นแสงไฟอบอุ่นกับเงาร่างของเวินเซ่าซิงอยู่ด้านใน

เธอเข้ามาก็ตรงไปนั่งที่หน้าโต๊ะอาหารเอง เวินเซ่าซิงเดินออกจากห้องครัวยกผ้าขาวโพลนอร่อยมาหนึ่งจาน เลือกผักที่บึงสวยๆ ให้เธอ "วันนี้ตอนออกจากโรงพยาบาลเห็นชายอยู่ริมถนนก็เลยซื้อกลับมาลองทำดู"

ชิมดูแล้วรสชาติดีนะ"

ฉงหรงรับมาแต่ไม่ได้กินทันที รังอีรังหมอบอยู่ข้างเท้าเวินเซ่าซิง คายข้าวโพดออกจากปากลงบนพื้นแล้วก็เอาแต่จ้องหน้าหญิงสาว

ฉงหรงงวงวย เธอเหนื่อยและหิวซุก สมอมีเนเบลอ ถือกักข้าวโพดเหม่อค้างอยู่ในมือกลางถามว่า "ผักของฉันทันอร่อยกว่าหรือ"

นานทีปีหนที่เวินเซ่าซิงจะไม่ยั่วโมโห เขาหัวเราะเบาๆ ตอบว่า "มันอร่อยพร้อมคุณ"

"จริงหรือ" ฉงหรงกัดหนึ่งคำแล้วมองรังอีรัง เห็นมันก้มหน้ากินทันที เวินเซ่าซิงหัวเราะ "ดูท่าหลายวันนี้คุณกับมันอยู่ด้วยกันอย่างสนิทสนม"

ฉงหรงไม่รู้ กัดไปหลายคำ ในที่สุดก็เงยหน้ามองเขา "คุณไม่มีปัญหาอะไรแล้วใช่ไหม"

"อืม" เวินเซ่าซิงพยักหน้า "วันนี้ผลตรวจออกมาแล้ว ไม่ติดเชื้อ"

"ดีแล้ว" ฉงหรงตอบเสียงเบาๆ สั้นๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก ก้มหน้ากินข้าวโพดเจียบๆ

ดูเหมือนเวินเซ่าซิงจะพบว่าเธอค่อนข้างชิมเขาจึงเข้าว่า "คุณยังไม่แน่ใจว่าผมติดเชื้อหรือเปล่านั้นก็ล้างกินของของผมด้วยเธอ"

ฉงหรงเหนื่อยจนไม่อยากใช้สมอง เธอพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาแบบเครื่องจักร "ฉันทันตัวคชินต์บักเสปปีแล้ว ยังค้นข้อมูลเพิ่มเติมด้วยการสัมผัสกับผู้เป็นพาหะของไวรัสตัวบักเสปปีก็ไม่แน่ว่าจะติดเชื้อ คุณดูสามีภรรยาสิ ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีเชื้อไวรัสตัวบักเสปปี โอกาสที่จะแพร่เชื้อให้คู่สมรสต่ำมาก ต่อให้ติดเชื้อจริงๆ..." ฉงหรงขมวดคิ้วทันที หลบตาเหมือนกำลังครุ่นคิดปัญหานี้อย่างจริงจัง แต่สมองเธอสับสนมาก เธอจึงเลิกคิดเหม่อปากพูดต่อว่า "ตัวบักเสปปีก็ไม่มีอะไรน่ากลัว แต่เวลามีลูกอาจจะเจอปัญหา..."

เธอยิ่งพูดยิ่งออกทะเล เวินเซ่าซิงก้มหน้าหัวเราะ "คิดไปไกลมากจริงๆ"

คิดถึงปัญหาการมีลูกด้วย"

ทันใดนั้นความอึดใจเหมือนอย่างเต็ดเดียวกับปรากฏขึ้นในใจฉงหรง เธอขยับมุมปาก แต่เมื่อคำพูดมาถึงริมฝีปากก็ถูกกลืนกลับลงไป

สายตาของเวินเซ่าซิงจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าเธอตลอดเวลา การเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ของเธอก็ไม่พ้นจากสายตาเขา "อยากจะพูดอะไร"

ฉงหรงเงยหน้า เหมือนมองใบหน้าเขา อยู่ดีๆ สมอาก็ไม่ทำงาน เพราะความคิดชั่วแล่นทำให้คำพูดซึ่งอยู่ที่ก้นบึ้งของหัวใจหลุดออกมาอย่างไหลลื่น "แค่นี้ธรรมดามาก กระทั่งชื่อเด็กฉันก็ตั้งเรียบร้อยแล้ว"

เวินเซ่าซิงไม่ตกใจแม้แต่น้อย ยิ้มน้อยๆ ปล่อยให้เสียงเบาๆ คล้ายกลัวจะทำให้เธอตกใจตื่น "ชื่ออะไร"

"ชื่อ..." ฉงหรงมองรอยยิ้มของเขาแล้วก็ตกใจสะดุ้ง เพิ่งรู้ว่าตัวเองกำลังพูดอะไร จึงรีบพูดแก้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ลูกฉันจะชื่ออะไร ทำไมต้องบอกคุณด้วย"

แววตาเวินเซ่าซิงฉายความรู้สึกเสียดาย แต่ก็ไม่เข้าชื้ออีก เปลี่ยนไปถามว่า "แล้วไม่ทราบว่าคุณของคุณนายฉงทำอะไร"

ฉงหรงรู้สึกว่เรื่องที่ลึกซึ้งที่สุดไม่ใช่แต่งงานแล้วใช้แซ่คุณนำหน้าชื่อฉัน ต่อให้ฉันกับคุณไม่ได้เป็นอะไรกัน ฉันก็จะจินตนาการถึงทารกในครรภ์ว่าเป็นของคุณกับฉัน เข้าใจตามจิตใต้สำนึกว่าเด็กแซ่เดียวกับคุณ

ฉงหรงก้มหน้าหวดหัวคิ้ว เอียงคอยยิ้มภายใต้แสงไฟสลัวลึกลับ มีอุปติบังใบหน้าส่วนใหญ่ของเธอ ทำให้เห็นรอยยิ้มของเธอไม่ชัดเจน "ก็น่าจะแซ่... ฉันก็แล้วกัน"

เวินเซ่าซิงได้ยื่นเธอกลบเกลื่อนแบบนี้ก็ไม่โกรธ ลูกขึ้นยืนยิ้ม "ในครัวต้มซุ๊ปเนื้อพะพะไว้ ผมตักให้คุณชิมสักชามนะ"

ฉงหรงมองเงาหลังในห้องครัว ก้มหน้าพาลางหวดหว่างคิ้ว เธอเป็นคนประสาทไวมาก ทำไมจะมองเจตนาดีของเขาไม่ออก ช่วงเวลาที่เธอ

รู้จักกับเวินเซ่าซิงไม่นานไม่นาน ตอนเธออารมณ์ดีเขาก็ทำตัวแสนปากว้าย
เข้าเธอ อารมณ์ตกต่ำอย่างคืบหน้าเขาก็จะอ่อนโยนเอาใจใส่ ความอบอุ่น
นุ่มนวลจากปลายนิ้วถึงปลายนิ้วอึดแน่นอยู่ภายในตัวเขา โดยภาพรวม
ถูกต้องแล้วที่เขาแซ่เวิน (อบอุ่น)

ซูบใสในซามกระบือองมีหยดน้ำมันเล็กน้อย มีเครื่องเคียงสีเขียวมรกตกับ
แครอทสีแดงส้มประดับทำให้ไม่รู้สึกรังเกียจมัน ซูบร้อนๆ ลงสู่กระเพาะอาหาร
ฉงหรงถอนหายใจเบาๆ อย่างพึงใจ คิดว่าหมอนี้รู้จักการบำรุงร่างกายจริงๆ!

ค่าคืนในฤดูหนาวได้ซดน้ำซูบร้อนๆ สักซามเป็นเรื่องที่มีความสุขมาก
จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าเวินเซ่าซิงเป็นคนที่เข้าใจการใช้ชีวิตอย่างมีความสุข
รสนิยมการใช้ชีวิตอยู่ในระดับสูง สิ่งนี้สำหรับคนที่อยู่แบบพออยู่ไปอย่างเธอ
แล้วเป็นเรื่องไกลเกินเอื้อม

ฉงหรงลูบขอบซามกระบืออง แอบถามตัวเองเงิบๆ อยู่ในใจ *คนคนนั้น
ที่เขาชอบคงมีความสุขมากสินะ*

เขากับเธอนั่งคุยกันอยู่บนโซฟา รั้งอึ้งรั้งหมอบอยู่ข้างเท้าเวินเซ่าซิง
คงเพราะว่าไม่ได้เจอเขามานานจึงคลอเคลียนิ้วเนี่ยมากเป็นพิเศษ ฉงหรง
ดูชายหนุ่มลุปตัวเจ้าหมา เธอชี้ไปที่มัน "ทำไมพอคุณกลับมาก็รู้สึกว่
มันอ้วนขึ้นปบปับ"

"เพิ่งจับมันอาบน้ำ เอาไตร์เป่าผมเป่า ขนเลยฟูฟ่อง" เวินเซ่าซิงพูด
พลาถลักรั้งอึ้งรั้งไปข้างหน้า "ตอนนี้ไม่กลัวมันแล้วใช่ไหม ลองลูบตัวมันสิ"

ฉงหรงหดตัว "ที่จริง...ไม่ใช่ฉันกลัวหมาเฉยๆ ฉันไม่ชอบความรู้สึก
เวลาแตะถูกขนอุ่นๆ ด้วย จะเกิดความรู้สึกกลัวจากใจ ขนลุกไปทั้งตัว"

เวินเซ่าซิงจับมือเธอโดยไม่บอกกล่าว ดึงมือเธอมาลูบหลังรั้งอึ้งรั้ง
"จริงๆ แล้วก็ไม่มีอะไรน่ากลัวใช่ไหมล่ะ"

ฉงหรงหยุดหายใจ แข็งทื่อไปทั้งตัว ผ่านไปครู่ใหญ่จึงคิดจะชักมือกลับ
แต่ก็ดึงไม่ออก เธอชำเลื่องมองชายหนุ่ม *มันไม่มีอะไรน่ากลัว ที่น่ากลัว*

ก็คือคุณต่างหาก คุณนี่มันน่ากลัวกว่าขนสัตว์วุ่นๆ ซะอีก

เวินเซ่าซิงเสนอว่า "เรามาถ่ายรูปคู่กันหน่อย รู้จักกันนานขนาดนี้แล้ว ดูเหมือนยังไม่เคยได้ถ่ายรูปคู่กันเลยนะ"

ไม่ใช่แค่นี้ไม่เคยได้ถ่ายรูปคู่กัน กระทั่งรูปเขา เธอก็ไม่มีแม่แต่รูปเดี่ยว บางทีฉงหรงก็รู้สึกของตัวเองเป็นคนที่มีความรักแบบยาวไกลจริงๆ ไม่มีการติดต่อ ไม่มีรูป ไม่มีข่าวแม่แต่น้อย ลำพังเพียงพบหน้ากันช่วงสั้นๆ ในตอนนั้น เธอก็สามารถชอบคนคนหนึ่งได้นานขนาดนี้

พูดจบเวินเซ่าซิงก็ไม่เปิดโอกาสให้เธอปฏิเสธ ยกมือถือขึ้นทันที เลือกมุม และปุ่มถ่ายรูปอย่างรวดเร็ว ถ่ายเสร็จแล้วก็เปิดรูปขึ้นมาดู ยังทำท่าพยักหน้าอย่างพอใจด้วย ก่อนจะยื่นมือถือมาให้ฉงหรงดู

ในรูป...เขากับเธอกำลังก้มตัวลูบรั้งอี๊ริงที่อยู่บนพรม เธอยังไม่หัน ได้มองกล้อง คงเพราะว่าแสงไฟนุ่มนวลมากทำให้เส้นแนวคอของเธอดูอ่อนโยนงดงาม ฉงหรงก้มหน้าสายตajibอยู่ที่มือของเขากับเธอซึ่งซ้อนกัน อยู่บนตัวรั้งอี๊ริง เขาก็ไม่มองกล้องเช่นกัน มุมปากยิ้มน้อยๆ เอียงตัวเล็กน้อยเหมือนกำลังมองเธอ มีเพียงรั้งอี๊ริงที่ให้ความร่วมมือมองกล้อง เป็นหมาที่รู้จักการมองกล้อง

ฉงหรงดูนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่งแล้วก็สะดุ้ง ออกแรงดึงมือตัวเองกลับ ในที่สุดครั้งนี้ก็สามารถหลุดพ้นจากเขาได้ แต่ในเวลาเดียวกัน...ในมือ ก็มีขนหนึ่งกระจุกติดมา

เธอมองขนสีขาวยาวนุ่มแล้วมองรั้งอี๊ริง เลื่อนมือที่ค้างแข็งวางบนกระจก นั้นกลับไปคือของมันเป็นอย่างระมัดระวังพลางพูดขอโทษ "ไม่เจ็บนะ...ไม่เจ็บนะ...ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ" พูดจบก็หันไปโวยวายกับเวินเซ่าซิงแบบคนผิด ซิงลงมือฟ่องก่อน "คุณแก้งฉัน!"

เวินเซ่าซิงมองดูเธอตั้งแต่ต้นจนจบ หัวเราะตัวเอง "ไม่เป็นไร ช่วงนี้ มันกำลังผลัดขน ขนร่วงก็เป็นเรื่องปกติ"

ด้านนอกลมแรงมาก คำคืนในฤดูหนาว ในห้องที่อบอุ่นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ ฉงหรงมองใบหน้าที่ยิ้มกว้างตรงหน้าเธอ แล้วก็นึกถึงใบหน้าด้านข้างที่ยิ้มกว้างในรูปเมื่อครูอีก รู้สึกว่านี่คือความอบอุ่นที่เธอเฝ้าปรารถนารอคอย ทั้งๆ ที่รู้ว่าเรามีคนที่ชอบแล้ว แต่เธอลับโลกมาก ปรารถนาความอบอุ่นเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

เวินเซ่าซิงเห็นเธอเอาแต่จ้องหน้าเขาจึงเลิกคิ้ว เปรยอย่างแฝงความนัย "ผมว่านะ คุณไม่ต้องเอาแต่หลบหน้าผมหรอก ผมกับคุณมีมิตรภาพที่ดีต่อกันได้ คุณกัน ล้อเล่นกันเหมือนเพื่อนบ้านทั่วๆ ไป"

ฉงหรงมองชายหนุ่ม พยักหน้าด้วยความรู้สึกซับซ้อน คำว่า 'เพื่อนบ้าน' ติดแน่นอยู่ในสมอง

เธอมองว่าตัวเองไม่ใช่คนโลก แต่ความคิดที่จะครอบครองเวินเซ่าซิง เป็นความคิดที่โลกมากที่สุดเท่าที่เธอเคยมีมา พบกันครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน ก็คิดครอบครอง หลายปีให้หลังมองหน้าเขาอีกหลายครั้งก็พบว่าความคิดนั้น อยู่ในส่วนลึกของหัวใจมาตลอด มีโอกาสมองอีกหลายครั้ง ความคิดนั้นก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

ฉงหรงเข้าใจว่าเธอไม่มีความรู้สึกเฝ้าหวังอะไรกับเวินเซ่าซิงแล้ว แต่หวังเวลาทุกคืนก่อนนอนกับตื่นนอนตอนเช้า ความรู้สึกต้องการครอบครองรุนแรงถึงขั้นตัวเองก็ตกใจมาก ในใจเธอรู้ชัดเจนว่าที่จริงแล้วไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร เธอยังคงคิดที่จะครอบครองผู้ชายคนนั้นเหมือนตลอดเวลาที่ผ่านมา

แต่เขาบอกว่าเขากับเธอเป็นเพื่อนบ้าน ไซ้แล้ว สาเหตุเพราะว่าหลินเฉิน เขากับหลินเฉินคงเป็นเพื่อนกันไม่ได้อีกแล้วสินะ

ไอร้อนในแววตาฉงหรงเย็นลงไปทีละน้อยๆ จริงๆ แล้วเวินเซ่าซิงไม่ได้คิดอย่างที่เธอเข้าใจ คำพูดที่เขาพูดในคืนนี้ทั้งหมดเพื่อทำให้ฉงหรงสงบสติอารมณ์ ไม่ให้เธอหลบหน้าทุกครั้งที่เห็นเขา เพื่อนบ้านนั่นหรือ

นี่คงจะเป็นแผนชั้นที่หนึ่งของเขา แผนชั้นที่หนึ่งสู่เป้าหมายเอาชนะใจจงหรง เกลี้ยงกล่อมให้ยอมแพ้ จากเพื่อนบ้านมาเป็นเพื่อนก็ง่ายขึ้นเยอะ จากเพื่อน ค่อยขยับไปสู่ความสัมพันธ์ระดับที่เขาเฝ้าหวัง นั่นก็คือแสดงความในใจออกมา อย่างอิสระ

เวินเซ่าซิงโตมากับเซียวจื่อยวนตั้งแต่เล็ก วิธีคิดวิธีลงมือได้รับอิทธิพล จากญาติผู้พี่คนนี้ ช่วงที่เซียวจื่อยวนตามจีบสุยอ้อ สุยอ้อมักย่ำว่าต้องขีดเส้น แบ่ง 'รุ่นพี่' อย่างชัดเจน ทุกครั้งที่เซียวจื่อยวนได้ยินก็จะทำสีหน้าเย็นซา แต่เวินเซ่าซิงกลับรู้สึกว่าเป็นรุ่นพี่ที่ไม่เห็นจะมีอะไรไม่ดี รุ่นพี่ที่ต้อออกจะตาย แต่ทีนะ 'เฟิงระวังไฟไหม้ ระวังโจรขโมย และระวังรุ่นพี่'* โบราณว่ารุ่นพี่กับ รุ่นน้องก็เป็นความสัมพันธ์ที่มักมีลบลมคมในต่อกัน เป็นกลุ่มที่มีโอกาส มีปัญหาสูง สุยอ้อทำแบบนี้เพื่อบอกเป็นนัยๆ ต่เซียวจื่อยวนนั่นเอง

จากเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าในด้านความเป็นตัวแสบเวินเซ่าซิงยังไม่ถึง ระดับญาติของเขา แต่เขาเกรกว่าเซียวจื่อยวน

รั้งอี่รั้งหมอบอยู่ข้างเก้าอี้ๆ ได้ครู่เดียวก็เริ่มอยู่นิ่งไม่ไหว เริ่มถูก เวินเซ่าซิงเล่นงาน จงหรงมองชายหนุ่มหัวเราะหยอกล้อกับเจ้าหมาก็รู้สึกว่ ผู้ชายที่ติดกับสัตว์เลี้ยงได้ขนาดนี้ต้องมีจิตใจอบอุ่นใสสะอาดแน่ๆ

เธอมองไปที่ผนังแขวนรูปข้างประตู มีแต่รูปเขาถ่ายคู่กับรั้งอี่รั้ง ตั้งแต่ ลูกหมาจนมาถึงตอนนี้ รูปเขายิ้มกอดรั้งอี่รั้ง รูปรั้งอี่รั้งกระโดดอยู่ข้างๆ เขา รูปหนึ่งคนหนึ่งหมาเล่นกัน รูปเขาแก้มรั้งอี่รั้งเต็มไปทั้งผนัง ครั้งแรกที่เธอ มาบ้านเขาก็สังเกตเห็นแล้ว วันนี้เดินผ่านประตูก็พบว่ามีรูปเพิ่มมาอีกหนึ่ง ดูจากเสื้อผ้าน่าจะเพิ่งถ่ายวันนี้แล้วเอามาแขวนเลย

เธोज้องรูปนั้น ถ้ามเสี่ยงเบาๆ ว่า "ทำไมคิดจะเลี้ยงมัน ปกติหมอมักรักสะอาด ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์ไม่ใช่หรือ"

* 'เฟิงระวังไฟไหม้ ระวังโจรขโมย และระวังรุ่นพี่' เป็นคำพูดที่ใช้เตือนสติเด็กนักเรียนว่าต้องให้ความระมัดระวังกับทุกสิ่งรอบๆ ตัว แม้กระทั่งกับรุ่นพี่ก็ตาม

เวินเซ่าซิงเงยหน้ามองหญิงสาว รู้สึกว่าคืนนี้อารมณ์ของเธอแปลกไป จากปกติ เขาก็หน้ามอกรั้งอึ้งๆ ตอบอย่างจริงจังว่า "ตอนแรกเพราะกิน ข้าวแล้วรู้สึกเบื่อ เลยคิดจะเลี้ยงสัตว์เป็นเพื่อนกินข้าวด้วยกัน ทีแรกจะ เลี้ยงบอร์เดอร์ คอลลี่ เพราะมันฉลาด เลี้ยงง่าย แต่พอไปดูที่ร้านสัตว์เลี้ยง หลายรอบก็ยังไม่เจอตัวที่ถูกใจ กลับไปถูกใจเจ้านี่ ต่อมาถึงรู้ว่านี่ไม่ใช่ บอร์เดอร์ คอลลี่ คิดว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่ มันก็ฉลาดมาก ไม่เลือกกิน เชื้อฟังดี กลางวันเฝ้าบ้าน กลางคืนเดินเล่นเป็นเพื่อน ตอนอ่านหนังสือก็ใช้เป็น หมอนรองขา"

ฉงหรงเงยหน้ามองเขา "คุณเชื่อความประทับใจแรกพบด้วยหรือ"

เวินเซ่าซิงหัวเราะ "ทำไมผมจะไม่เชื่อล่ะ"

ฉงหรงส่ายหน้า ไม่ตอบเขา กลับพึมพำ "ตอนแรกจะเอาบอร์เดอร์ คอลลี่ แต่ไม่มีตัวที่ชอบ...เจอที่ชอบแต่พบว่าไม่ใช่บอร์เดอร์ คอลลี่..." เธอพูดซ้ำเบาๆ สีหน้าหมองไปเล็กน้อย

ความรักก็คงเป็นแบบนี้สินะ

เขาเชื่อความประทับใจแรกพบ ชอบก็คือชอบ ไม่ชอบก็คือไม่ชอบ เขากับฉันไม่มีปัญหาสนทนากันล่ะมั้ง

คำคืนเห็นหน้ายาวนาน อยู่ดีๆ ความน้อยเนื้อต่ำใจจางๆ ที่เธอ ช้อนไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉยก็พลุ่งพล่านโดยไม่มีกลางบอกเหตุ ส่งผลให้ หลุดปากออกไปว่า "เพราะฉะนั้น...คุณบอกว่าชอบคนคนนั้น ก็เพราะ ความประทับใจแรกพบสินะ"

เวินเซ่าซิงชะงัก "อะไรนะ"

ฉงหรงประจุกความกล้าถึงระดับสูงสุด "งเงินบอกว่าคุณบอกเขาว่า คุณมีคนที่ชอบแล้ว"

"อ้อ หมายถึงเรื่องนี้" เวินเซ่าซิงหัวเราะ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงส่ายหน้า ตอบว่า "ไม่ใช่"

ฉงหรงยังไม่ยอมแพ้ "ทำไม"

แต่ชายหนุ่มไม่ตอบแล้ว กลับย้อนถามเธอว่า "แล้วคุณล่ะ ทำไมถึงชอบผม"

ฉงหรงถูกยั่วมาตลอดทั้งคืน ในที่สุดก็ปรอทแตก เพลงโทสะเผาไหม้ อยู่ในใจแผ่ขึ้นมาถึงดวงตา เขาหมายความว่าอะไร ทั้งๆ ที่มีคนที่ชอบแล้วยังชอบมายั่วเธอครั้งแล้วครั้งเล่า เห็นเธอเป็นอะไร

ฉงหรงโกรธจัด ลูกขึ้นยืนจะกลับบ้าน

เวินเซ่าซิงมองดูเธอ จากสีหน้าไร้ความรู้สึกกลายเป็นโกรธภายใน วินาทีเดียว โกรธจนหน้าแดงก่ำลึงตามองเขา เขาได้แต่ถอนหายใจอยู่ในใจ ผู้หญิงต่อให้มีเหตุผลเยือกเย็นแค่ไหนก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ดี บทจะตัดไมตรีก็ตัดไมตรีทันที เขาตบรั้งอีรั้งเบาๆ "ไปห้ามเธอไว้ก่อน"

รั้งอีรั้งรีบวิ่งไปขวางฉงหรงเอาไว้ที่หน้าประตู ทำหน้าดูร้ายแบบ นานที่ปีหนจะมีสักครั้ง

ปกติฉงหรงก็กลัวมันอยู่แล้ว ตอนนี่ยิ่งไม่กล้าเดินหน้า เธอถอยหลังหลายก้าวแล้วหันไปถลึงตาใส่เวินเซ่าซิงซึ่งนั่งสีหน้าเยือกเย็นอยู่บนโซฟา "มีหมาแล้วแน่มากไหมมัย?"

"นั่นก็เลี้ยงสักตัวสิ" เวินเซ่าซิงเสนอแนะด้วยสีหน้าจริงจัง "ผมจะช่วยคิดให้นะ สัตว์อะไรที่ไม่มีพิษ...อา นึกออกแล้ว หมู! คุณเลี้ยงหมูก็แล้วกัน!"

ฉงหรงโมโหสุดขีด "บอกให้มันหลีกทาง!"

ท่าทางเวินเซ่าซิงจะสนุกกับการที่เธอกลัว เอ่ยอย่างเฉยเมย "บอกมันเองสิ"

"เวินเซ่าซิง! กักขังหน่วงเหนี่ยว! ฉันจะส่งจดหมายแจ้งจากสำนักงาน ทนายความ!"

"ทำไมทุกครั้งที่คุณพูดถึงเรื่องชอบผม คุณจะต้องเตี๊อดขนาดนั้น"

"ฉันเปล่า!"

"ดูสิ"

ฉงหรงหายใจลึกๆ หลายครั้ง พยายามสงบสติอารมณ์ บอกตัวเอง
อยู่ในใจ *คุณทนายฉงใจเย็นก่อน*

เวลาทะเลาะกับคนอื่นสำคัญที่สุดคือห้ามสูญเสียความเยือกเย็น ห้ามโมโห ห้ามโมโหเด็ดขาด เรื่องทะเลาะกัน ประสบการณ์ของเธอถึง เวินเซ่าซิงไม่เห็นฝุ่น เขาก็แค่คนฆ่าสัตว์ ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเธอ

หญิงสาวหันขวับทันที ยิ้มให้ชายหนุ่ม พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ตอนนั้นยังเด็กเกินไป เข้าใจว่าความรู้สึกแบบนั้นก็คือชอบ ตอนนั้นมาคิดดู มันก็แค่หัวใจเต้นไม่ปกติแวบเดียว ฉันเข้าใจผิดคิดว่าหัวใจไหว หมอเวิน เป็นผู้เชี่ยวชาญ อยู่ดีๆ หัวใจเต้นไม่ปกติหลายวินาทีแบบนี้ก็เป็นปฏิกิริยา ปกติทางร่างกายนั่นหรือ เวลาผ่านมานานขนาดนี้ ความรู้สึกอะไรต่างๆ ก็จืดจางไปแล้ว ส่วนหมอเวินก็มีคนที่ชอบอยู่แล้ว ต่อไปพวกเรายังคงเป็น เพื่อนบ้านที่ดีต่อกันได้นะ"

พูดจบเธอก็เจตนายิ้มมุมปากให้ลึกขึ้น แสดงท่าทีผ่อนคลายสงบนิ่ง มองอีกฝ่าย

เวินเซ่าซิงหลุบตาไม่รู้ว่าจะกำลังคิดอะไร ครูใหญ่ก็เหลือบมองเธอ อย่างเกียจคร้าน หัวเราะน่าสงสัย

ฆ่าศัตรูหนึ่งพัน ตัวเองสูญเสียแปดร้อย เธอถูกบีบจนไม่มีทางออก แล้วสินะถึงพูดอะไรแบบนี้

ไม่รู้จะทำไมตอนทีฉงหรงเห็นแววยิ้มในดวงตาเขาก็รู้สึกว่าการให้ความช่วยเหลือไม่พ้นแน่ๆ ทั้งๆ ที่ยังเป็นใบหน้าเต็ม ความโค้งของรอยยิ้มมุมปากก็ไม่มี การเปลี่ยนแปลงอะไรมากนัก แต่รอยยิ้มตอนนั้นที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาคือคนนิสัยดี อ่อนโยน บัดนี้กลับพบว่าผู้ชายคนนี้ซ่อนความแสบระดับสูงไว้ เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระยะนี้ทำให้เธอค่อยๆ รู้ว่าเขาไม่ใช่คนอ่อนโยน เรียบง่ายเหมือนที่เคยเข้าใจ

คราวนี้เขาสั่งทันทีว่า "ริงอีริง หลบไป" ริงอีริงแหว่งหาง เปิดทางให้ ฉงหรงรีบเปิดประตูเดินออกไป ขณะกำลังจะปิดประตู เวินเซ่าซิง ก็ร้องเรียก "ฉงหรง!"

หางตาฉงหรงกระตุกอย่างแรง รู้สึกไม่ใช่เรื่องดี "เรียกทำไม"

สายตาของเขายับจ้องอยู่บนใบหน้าเธอนานมาก สุดท้ายก็จ้องตาเธอ เอ่ยเบาๆ ว่า "คราวหน้าเวลาจะพูดว่าไม่ชอบใคร อย่าลืมนองตาด้วย อย่ามองร่องไต้จมูก ดูแล้ว...จะได้จริงใจขึ้นมาหน่อย" พูดจบก็ยิ้มให้เธอ อีกครั้ง

ในรอยยิ้มนั้นมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมกับแววขำเย้า ทำให้ฉงหรงรู้สึก เลือดชนิดพุ่งอย่างแรง ร้องทวาดโดยไม่ต้องคิด "เวินเซ่าซิง คนสารเลว!"

เธอเพิ่งพูดจบ ริงอีริงก็เห่าโห่งใส่สองที ทำเอาฉงหรงตกใจสะดุ้ง ปิดประตูหนีทันที แต่ยังไม่ลืมทิ้งคำทำทนายแบบหวาดๆ ว่า "มีหมาแล้ว แน่มากใช้มัย!"

ฉงหรงหนีกลับบ้านอย่างใจหาย นั่งจมโซ่ฟาด่าเวินเซ่าซิงไม่หยุด ตอนนั้นสมองตัวเองน้ำเข้าไปหรือถึงได้รู้สึกว่าเขาท้วงทำโอ้อ่างง่าม อ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพอ่อนโยน อะไรพวกนี้ทั้งหมดก็แค่เอามาใช้ขู่คนอื่น เล่นๆ เท่านั้น! ต้องเป็นเพราะตอนนั้นเขาใส่ยากล่อมประสาทในอาหาร แน่หนอน!

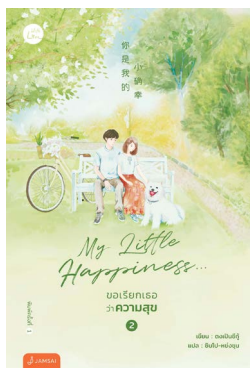
ฉงหรงนึกถึงเมื่อครู่ที่ถูกริงอีริงเห่าใส่ เธอก็หนีหมดรูปกลับมาด้วย ใจหวาดหวั่น ยิ่งคิดยิ่งโมโหจนปวดสมอง ก่อนจะคว้ามือถือโทรหาจงเงิน

"นายไปหาซื้อตุ๊กตาหมีตัวใหญ่สุดมาให้ฉันที คีนฟຽນี่ส่งมาที่บ้านฉัน! ห้ามปฏิเสธ ไม่อย่างนั้นเดือนหน้าตัดค่าขนมครึ่งหนึ่ง!"

จงเงินกำลังเค้นสมองเขียนเปเปอร์ ฟังแล้วกึ่ง "ตุ๊กตาหมี? วันเกิดใคร"

"ไม่มีงานวันเกิดใคร ฉันจะเลี้ยง!" พูดจบก็ตัดสายโทรศัพท์ทันที

จางเงินมองมือถือปลาทองขมวดคิ้ว ผู้หญิงพอถึงวัยแล้วแต่ยังไม่มีแฟน
ล้วนไม่ค่อยปกติ
พรุ่งนี้ไปโรงพยาบาลต้องลองหาดูว่ามีผู้ชายสักคนใหม่ที่เหมาะสมกับพี่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3yPtXHx>